

BURMESE
CLASSIC
COM

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

ဆုပေးနွယ်

အချစ်ရဲ့အနိသင်ကြောင့်

ဆုလေးနွယ်

အချစ်ရဲ့ အာနိသင်ကြောင့်

ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိရေး

ဤကံဝင်းစာပေ
အမှတ် ၂၅၊ သင်္ဂဟလမ်း
ကျောက်မြောင်း
ဖုန်း - ၅၄၃၀၀၈

မျက်နှာပုံပြချက်... ၅၀၀၉၅၀၀၇၀၉
 မျက်နှာပုံပြချက်... ၅၀၀၁၁၄၄၀၀၉၀၉
 ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
 ၂၀၀၉ အောက်တိုဘာလ
 အုပ်စု - ၁၀၀၀-အုပ်
 တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်စိတိ
 မျက်နှာပုံပြချက်... အောင်နိုင်
 စိတ်ဓာတ် - ခေါ်တွန်းပေးပါ

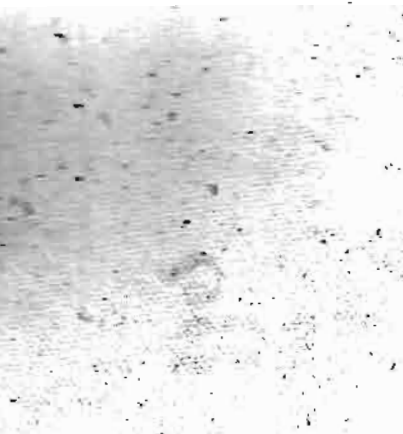

ဆုလေးနွယ်
 အချစ်ရဲ့အနိမ့်သင်ကြောင်း ဆုလေးနွယ် ရန်ကုန်
 ဉာဏ်ပေး ၂၀၀၉
 ၂၂ - စာ ၁၂၂၅ X ၁၇၅ ပင်တိုက်
 (၅) အချစ်ရဲ့အနိမ့်သင်ကြောင်း

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဤကံဝင်စံစာပေတိုက် (၆၉၂)
 အမှတ်(၇၀)၊ ဒီဂရီလမ်း
 ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
 ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၉)
 အောင်မိရမိ ပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်(၁၂)၊ ၅၂ လမ်း၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံပြချက်
 ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြိုင်တင်ပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စန္ဒာ

“ဟက်လို”

ချိုလွင်နည်းသော ထူးသံလေးကို ဒီတစ်ခါတော့ နောင်လင်း
တ မှတ်မိသွားပြီဖြစ်သလို၊ တစ်ဖက်က နန်းမှာလည်း နောင်လင်း
ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်မဲဆိုတာ ကြိုသိလိုက်ပါသည်။

အချိန်က မစောလှပါ။ နံနက် ကိုးနာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါး
မိနစ်သာ လိုပါသည်။

သိသော် မျက်ချယ်ဇင်က အိပ်ကောင်းတုန်း ဖြစ်သည်။
သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း အသံပိတ်
ထား၏။ ထို့ကြောင့် နောင်လင်းက မျက်ချယ်တို့ရဲ့ အိမ်ဖုန်းကို
ခေါ်လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒီနေ့တုန်းတို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဆွမ်းကျွေး
 အသွားည့်ခဲတွဲတစ်ခု သွားစရာရှိတာကြောင့် မျက်ချယ်က နန်းကို
 သူ့အိမ် အစောကြီးလာဖို့ ညကတည်းက တဖွဖွ မှာထားတာ
 ကြောင့် နန်းက ဖေဖေ ရုံးသွားချိန် တစ်ခါတည်း ဝင်ပို့ခဲ့ခိုင်းရတာ။
 ဒီကျတော့ မျက်ချယ်အစ်မက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

မျက်ချယ်မှာ 'အိပ်ကောင်းတုန်းပဲ ရှိသေး၏။
 "အဲဒီ... မျက်ချယ်က လုပ်ပြီ၊ သူ နိုးလာရင် ရေချိုးပြီး
 မှာနဲ့ အလှပြင်မှာနဲ့၊ ဆယ်နာရီ ဘယ်လိုရောက်ပါတော့မလဲ
 စိတ်ရွတ်ပါတယ်"

သူမက ညည်းညည်းညူညူ...။
 ဧည့်ခန်းဆိုတာမှာ ဝင်ထိုင်ရိုက်ဆံမှာပဲ တယ်လီဖုန်း အ
 လေးက ထမြည်လာတာ အနီးမှာ သူမပဲ ရှိတာကြောင့် နန်းက
 ဖုန်းကိုင်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

"နန်းဆန် ရောက်နေတယ် ထင်တယ်"
 "ဟုတ်ကဲ့... သွားစရာတစ်ခု ရှိလို့ပါ"
 နန်းဆန်သူက ဆံပင်လေးတွေ လက်တစ်ဖက်က သ
 တင်ရင်း မျက်ချယ်ကို သွားနှိုးပေးရမလား စဉ်းစားသည်။

"မျက်ချယ်ရော... ဘာလုပ်နေလဲ၊ မအားဘူးထင်
 တယ်၊ သူ့ဖုန်းကိုလည်း ဖွင့်ဖို့ သတိပေးစမ်းပါဦးဗျာ"

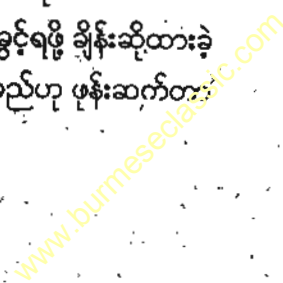
"ဟိုလေ... သူ အိပ်နေတယ်"
 "ဟာ... အိပ်တုန်းလား"
 "ဟုတ်ကဲ့... နှိုးပေးရမလား"

"ရတယ်... ရတယ်၊ နောက်မှပဲ ကျွန်တော် ပြန်ဆက်
 နန်းဆန် သူ နိုးရင် တစ်ခုပြောပေးပါ၊ ဒီညနေ ကျွန်တော်
 လောဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော့်မေမေ ပြန်ရောက်မှာမို့လို့ လေဆိပ်
 သွားကြိုရမယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ"

တစ်ဆင့် ပြောရတာကို နောင်လင်း စိတ်သက်သာရာရ
 ဒါ၏။

မျက်ချယ်ကိုသာ ဒါရိုက်ပြောရင် ချိန်းပြီးမှ ပျက်ကွက်ရ
 ကောင်းလားဟု ပွစိပွစိ ရေရွတ်ပြစ်တင် စိတ်ကောက်လို့ဆုံးမှာ
 မဟုတ်။

နောင်လင်းလည်း မတွေ့ချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ။
 သူမကို တွေ့ချင်လွန်းလို့သာ တွေ့ခွင့်ရဖို့ ချိန်းဆိုထားခဲ့
 တာ။ အခုတော့ မေမေက ဒီနေ့ ပြန်ရောက်မည်ဟု ဖုန်းဆက်တ
 ခို့ မတတ်နိုင်။

လေဆိပ်ကို သူ ဆင်းမကြိုရင် မေမေ စိတ်ဆိုးမှာ။

ဒီတစ်လလုံး စင်္ကာပူသွားနေတာမို့ မေမေနဲ့ သူ ခွဲနေရတာ တစ်လရှိပြီလေ။

ဖီးပွားနေတဲ့တို့နှင့် မေမေက နိုင်ငံရပ်ခြားလည်း မကြာခဏ သွားလာရတတ်သည်။

အဲဒီအခါမျိုးတွေမှာ နောင်လင်းကို စိတ်မချတတ်ဘယ်လိုနေ၊ ဘယ်လိုထိုင်၊ ဘယ်သူနဲ့တော့ မပေါင်းနဲ့ စသဖြင့် တဖွဖွ မှာကြားမဆုံး။

ပြီးတော့... ဟဲ့... ဟဲ့။

သူ ရည်စားထားနေပြီဆိုတာ မေမေ မသိသေးပါ။

နည်းနည်းပါးပါး ရိပ်မိချင်တော့ ရိပ်မိနိုင်သည်။

သူ့ဖက်ကလည်း လိုမှ ဖွင့်ပြောမည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။ မျက်ချယ်နဲ့ သူနဲ့က ရှေ့ရှေးရှေ့ရပ်တွေ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးတာမို့ မလုပ်ဘူးသေးပါ။

ချစ်သူဖြစ်သည်ဆိုရုံမျှသက်သက်ကလေးမို့ မေမေထိုအကြောင်းတွေ မဆွေးနွေးရသေး။

နောင်လင်းသည် သူ့ဖက်က တစ်ခါမှ မပျက်ကွက်ဘဲ တာမို့ အားတုံ့အားနာ စိတ်တွေ ရှုပ်နေရသေး။

မျက်ချယ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် သူ့ဖက်က ဘာမဆို အလေးအနက်ထားနေကျပါ။ ချိန်းထားပြီးရင် အချိန်တိတိကျကျ ရောက်နိုင်ဖို့ပင် သူ အမြဲကြိုးစားခဲ့သူပါ။

တစ်ခါမှလည်း နောက်မကျခဲ့ဘူးပါ။

ဒီတစ်ကြိမ်သာ မတွေ့နိုင်သေးဘူးဟု ပြန်ပြင်တာဖြစ်သည်။

“သူ နီးလာရင် နန်း ပြောပေးပါမယ်”

“ဆက်ဆက် ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ တော်ကြာ သူ ကျန်တော့ထို စိတ်ကောက်နေဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ... ကိုနောင်လင်းရဲ့ နန်း မမေ့ပါဘူး”

“အဲဒါဆို... သင့်ခံယူဗျာ”

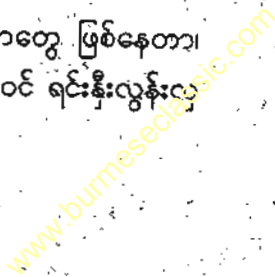
နောင်လင်းက ဖုန်းခွက်ကို အသာပြန်ချလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့်...

မျက်ချယ်... မျက်ချယ်၊ ဒီအချိန်ထိ အိပ်တုန်းတဲ့

ညက ဘယ်တွေ့သွားခဲ့လို့ ညဉ့်နက်သလဲမသိ။

သူနှင့် မျက်ချယ်က ချစ်သူတွေဘာတွေ ဖြစ်နေတာ၊ ထစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ထဲထဲဝင်ဝင် ရင်းနှီးလွန်းလှတာ မဟုတ်ပါ။

အောက်ချယ်အကြောင်းကို မျက်ချယ်ပြောသလောက်

အောက်ချယ်မှာ သူ့အပြင် နောက်ထပ် ရည်းစားများ ရှိနေ
သလောက် တစ်ခါတစ်ခါ သူ သံသယ ဝင်မိသည်။

မေမေသာ သိသွားရင် မျက်ချယ်လို ခေတ်ဆန်ပွင့်လင်း
တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ သဘောတူပါ့မလား။

ဒါကိုလည်း သူ ဖိုးရိမ်ပါသေးသည်။ ဖိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်ပင်
မေမေနဲ့ မျက်ချယ်ကို မိတ်ဆက်မပေးရဲသေးတာ ဖြစ်၏။

မေမေက သူ့နှလုံးသားရေးရာကိစ္စမှာ လွတ်လပ်ခွင့်
ပေးထားတယ်ဆိုပေမယ့် သူ သဘောမတွေ့ရင်တော့ တားမြစ်
မှာ သေချာသည်။

မေမေက အခုထိ နုပျိုသွက်လက်နေသလို စိတ်က
လည်း ခပ်ထက်ထက် မဟုတ်လား။ နောင်လင်းဘဝမှာ ဒီအခေ
တစ်ယောက်သာ ရှိသဖြင့် သူ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ မေမေ့သဘော
ထားက အလွန်အရေးကြီးသည်။

နောင်လင်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ရှိုက်ဖွာရင်
မေမေ့အကြောင်းတွေ သတိတရ တွေးနေမိ၏။

ပြီးတော့ မျက်ချယ်...။

မျက်ချယ်နဲ့ သူနဲ့ စတွေ့ခဲ့ပုံ။ သူတို့ ဆယ်တန်းဖြေပြီး
အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့က အဖြစ်အပျက်လေးများ။

အဲဒီရဲ့နောက်...။

နန်းဆန်သူနဲ့ သူနဲ့ ရေကူးကန်မှာ စတွေ့ခဲ့တာ။

နန်းဆန်က မျက်ချယ် သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာ။

အတိတ်က ဖြစ်ရပ်လေးများက သူ့ခေါင်းထဲ စိကာ
ဓဉ်ကာ ပေါ်လာလေသည်။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေက ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး အပြင်တစ်နေရာ သွားမလို့ ဖြစ်ဟန်တူ၏။

“သား ထမင်းစားလေ”

မေမေက အနားမှာထိုင်ကာ သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့် ပေးတာမျိုး မလုပ်ဘဲ နှုတ်ကနေ သူ့ကို လှမ်းသတိပေးတတ်၏။

စားချင်တဲ့ဟင်း မေးပြီး အိမ်က ကောင်မလေး ဘဲဥမကို စီစဉ်ခိုင်းသည်။ အပြင်ဆိုင်ကနေ ဝယ်ခိုင်းတာက ပိုများသည်။

အမေသည် အိမ်ဟာရီရ စီစဉ်နိုင်သော မီးဖိုချောင်ဝင် နိုင်သော မိန်းမမျိုးမဟုတ်ခဲ့။

မေမေ သူ့ကို ဂရုတစိုက်နှင့် ထမင်းဟင်း ခူးခပ်ထည့် ပေးတာမျိုးလည်း မရှိပါ။

သူ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း ကျောင်းသားဘဝကတည်းက မေမေက စီးပွားရေးထဲ စိတ်နှစ်ထားသည်။

ပြီးတော့ သူ့မှာ သားရှိနေတာကို မေမေ မေ့နေပုံပါ။ အပျိုစင်လေးလို ကြော့ရှင်းနေတတ်သည်။

သူတို့ကို သားအမိလို မထင်ရဘဲ မောင်နှမလို ထင်ရတာ သူ့ကိုယ်တိုင် သတိထားမိခဲ့၏။

ဖွံ့ဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ရှည်မတ်သော အရပ်ကြီး ကြောင့် မောင်နှမဆိုရင်တောင် မေမေက ညီမလေးဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိသည်။

ဒီကိစ္စတွေအတွက် သူ့အနေနှင့် မေမေကိုလည်း အပြစ်မထင်မိပါ။

သူ့ဘဝ အခုထိ အေးအေးဆေးဆေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကြီးကျယ်ခန်းနားနေတာ မေမေ အရမ်းကြိုးစားတာကြောင့်မှန်း သိသည်။

Mand Phone တစ်လုံးနှင့် တစ်ချိန်လုံး စကားတွေပြော၊ ဟိုသွားဒီသွား မအားလပ်သော မေမေခေါင်းထဲမှာတော့ သူ့သား အတွက်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်သာ ရှိခဲ့သည်။

သူ မေမေကို သနားသွားမိသည်။

ဒါကြောင့် သူ့ အရွယ်ရောက်ပြီး သိတတ်လာကတည်းက ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မေမေ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်မည့်ကိစ္စကို လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်မည်ဆိုတာပါပဲ။ မေမေ သူ့ကိုချစ်တာ သူ ယုံသည်။

မေမေ အနားကပ်ပြီး ဆိုးခွင့်၊ ဂျီကျခွင့် မရတာကိုလည်း သူ ဖြေသိမှီလိုက်သည်။

လုပ်ငန်းတွေ အကြီးအသေးစုံစွာ ရှိတာမို့ မေမေက လူပေါင်းစုံနှင့် ပတ်သက်ပြောဆို ဆက်ဆံရသည်။

ပွဲမျိုးစုံ သွားရသည်။ ပါဝင်ဆင်နွှဲရသည်။

အဲဒီလို အခါမျိုးတွေမှာ မေမေနှင့် ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတွေက မေမေ့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လာခေါ်တတ်သည်။

များသောအားဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်နေကြတာက အမျိုးသားတွေ မဟုတ်လား။

မေမေက မိန်းမသားပေမယ့် အမျိုးသားတွေနဲ့ ပုခုံးချင်း ယှဉ်ကာ အလုပ်လုပ်နေရတာမို့ သူတို့နှင့် ကင်းရှင်းချင်လို့လည်း မရပါ။

လုပ်ငန်းသဘောအရ လူမှုရေးအရ အမျိုးသားတွေနဲ့ မေမေ ရင်းနှီးရသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသည်။

တွဲသွားတွဲလာလည်း ရှိသည်။

သူက ငယ်သေးတော့ ထိုကိစ္စတွေထဲ မပါ။

ကလေးလိုပဲ။ မသိသလို နေခဲ့ပေမယ့် အတွေးထဲမှာ တော့ ကိုယ့်မိခင်အကြောင်းက အမြဲရှိနေခဲ့သည်။

“သား... မေမေ ဒီည နောက်ကျမယ်နော်၊ ဒင်နာနို့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက သူ့ကို အသိပေးရုံ ပြောတတ်သည်။

‘သား လိုက်မလား’ ဟု ဘယ်တော့မှ မခေါ်။

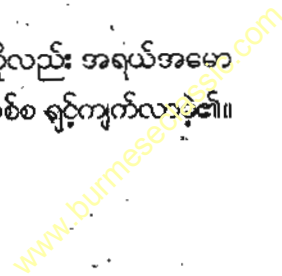
သူကလည်း မေမေ ခေါ်မှာပင် ဖိုးရိမ်နေသေးတာ။ လိုက်မလားဟု မေးရင် ‘မလိုက်ဘူး မေမေ’ ဟု ငြင်းဖို့ စီစဉ်ပြီးသား။

ဒါမှမဟုတ်လည်း... သား စာကျတ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်ဟု အကြောင်းပြလိုက်မည်ဟု တွေးထားသည်။

မေမေကလည်း သူ တမင် အကြောင်းပြမှန်း သိမှာပါ။

ဒါပေမယ့် မေမေက သူ့ကို မခေါ်။ သူကလည်း မေမေနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ရှိနေခဲ့သည်။

မေမေ့မိတ်ဆွေ အမျိုးသားတွေကိုလည်း အရယ်အမောပျောက် ဆက်ဆံနိုင်သည်အထိ သူ တစ်စတစ်စ ရွတ်ကျက်လာခဲ့၏။

မေမေ ဖုန်းပြောနေလျှင် စကားသံလေးက ချိုပြီး ချစ်စရာကောင်း၏။

စိတ်ကြည်သာနေမိလျှင် သူပါ ဝင်နှောက်ကာ ရယ်မော နေမိသေး၏။

သူ တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ သူ့အမေ အလှဆုံးဟု သူ ထင်သည်။

နုဖတ်ဝင်းစိုပြီး ဆံပင်ကလေးတွေမှအစ ခြေဖဝါးလေး အဆုံး အပြစ်ဆိုစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။

အမြဲလိုလို ဖျတ်လတ် မြူးသွက်နေကာ ဆယ်ကျော် သက်လိုပါ။ အဝတ်အစားလည်း ဖက်ရှင်ကျအောင် ရွေးတတ် သည်။

ဘယ်အချိန် ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် မေမေက ရှင်းကျော ကျောလေး သပ်ရပ်ပြီး ရင်သပ်ရွှေမောစရာ ဖြစ်နေ၏။

သူကမူ တစ်ခါတရံ အကိုဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ဆံပင် တွေ ပွနေချင် နေပစ်သေးတာ။ မေမေက ဘယ်တော့မှ ပစ်စ လက်ခတ် မနေတတ်ပါ။

ထာဝရ ကြော့မော့သန့်ပြန့် သပ်ရပ်စွာ နေတတ်သော မေမေပါ။

ရုပ်က လန်းဆန်း တက်ကြွနေတတ်သလို စိတ်ကိုလည်း အညှိုးအနွမ်း မခံပါ။

စကားပြောတာ တစ်ခုပဲ မေမေ အပင်ပန်းခံသည်။ အဲဒါကြောင့်ပဲလား မသိ။

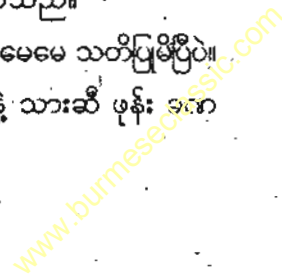
မေမေ စကားပြောလျှင် အရမ်း နားထောင်ကောင်း သည်။ နားဝင်ချိုသည်။

ဖုန်းပြောလျှင်လည်း အကြာကြီး၊ တော်တော်နှင့်မပြီး။ စိတ်အေးလက်ခဲအေးနှင့် ပြောနေလိုက်တာ တမေ့ တမော။

မေမေက ကိုယ့်ဘဝကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။ အနားယူချိန် မရှိအောင် မေမေက အလုပ်များသည်။ နောင်လင်းလည်း ကျောင်းတက်၊ စာကျက်၊ ကျွဲရှင်တက် နှင့် ကွန်ပျူတာနှိပ်၊ အင်တာနက်ဝင်နှင့် အချိန်ပို အချိန်အား ခြေပါ။

မေမေက ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ သူ့ကို မသိ သောတော့ စောင့်ကြည့် လေ့လာနေတတ်သည်။

သူ ဖုန်း ခပ်ကြာကြာ ပြောနေလျှင် မေမေ သတိပြုမိပြီး။ "ဘယ်သူလဲ... သား၊ ဘာကိစ္စနဲ့ သားဆီ ဖုန်း အက

ခဏ ဆက်နေတာလဲ၊ အကြောင်းမရှိဘဲ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

ဟု မေးတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မေမေ ဖုန်းကိုင်မိလျှင် သူ့ မရှိဘူးဟု အသံ မှားနှင့် အပြတ်ပြောတတ်တာကြောင့် ကောင်မလေးတွေ သူ့ဆီ ဖုန်းမဆက်ရဲတော့။

“စာသင်ချိန်မှာ စာပဲနော်၊ တခြား မေမေ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် သားသဘော”

ဟု ခပ်တင်းတင်း ဆိုသည်။

သူ့ကို အမိန့်ပေး၊ စည်းကမ်းထုတ်ရာမှာတော့ မေမေ တကယ် ပြတ်သားသည်။

အခွင့်အရေး လုံးဝ မပေးဘဲ အမြဲ တင်းကျပ်သည်။

မေမေ မကြိုက်သော သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လည်း အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရပါ။

သူက မေမေကို သနားစိတ် မေ့စကားမှန်သမျှ နှာခံခေါင်းညိတ်သည်။

နောင်လင်းက တစ်ခါတစ်ရံ မေမေကို ပြန်ပြောတတ်သည်။

“သားကိုကျတော့ အမျိုးမျိုး ကန့်သတ်တယ်၊ တောင်ခတ်တယ်၊ မေမေကျတော့ သားဆန္ဒတွေကို တစ်ခါမှ ဂရုမစိုက်ဘူးနော်”

“အောင်မယ်... ငါက မအေလေ၊ မေမေက သားစကား နားထောင်ရမှာလား၊ သားက မေမေ့စကား နားထောင်ရမှာလား စဉ်းစားပါဦး”

“မေမေလည်း တစ်ခါတလေတော့ သားစကား နားထောင်သင့်တာပေါ့”

မေမေက သူ့စကားကို ရယ်နေတတ်သည်။ သူကလည်း အတွန့်မတက်တော့။ ယောကျ်ားလေးမို့ ခံစားချက်တွေကို ရင်မှာပဲ အတတ်နိုင်ဆုံး မျှိုသိပ်ထားတတ်ခဲ့သည်။

မေမေက သူ့ကို တချို့နေရာတွေမှာ ကလေးလို သဘောထားပြီး တချို့နေရာတွေမှာကျတော့ လူကြီးလို သဘောထားသည်။

မေမေ့ကိစ္စတွေ ဝင်စွတ်တာမျိုး၊ ဝင်ပါတာမျိုးကို မကြိုက်ဘဲ ကလေးတစ်ဦးနဲ့ ခွဲနည်းစာကိုယ် ကြိုးစားပြီး နေချင်သလိုမျိုး သဘောထား ရှိသည်။

သူ့ဘာသာ အာနိသင် အထူးမှန်သမျှ တစ်ခုမကျန် ချက်ချင်း နေစေသည်။

www.burmeseclassic.com

မပြည့်စုံသော ပူပင်ကြောင့်ကြောင့်မှုဆိုတာ သူ့မှာ မရှိခဲ့။
ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူ့အပေါ် အနစ်နာခံ၊ အနွံတာခံ
တာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိမနေခဲ့တာက လွဲလျှင် သူ့ဘဝ ပြည့်စုံ
ခမ်းနားဖို့ အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။

မိခင်တာဝန် မကျေဘူးဟုလည်း မဆိုနိုင်ပါ။ သူ နေ
မကောင်းလျှင် ဆရာဝန် ချက်ချင်း ခေါ်ပေးသည်။

ကျောင်းစာဘာသာရပ်တွေကို အကောင်းဆုံးဆရာကို
ရှာဖွေ စုံစမ်းကာ သင်ကြားစေသည်။

သူ့ကြိုက်တတ်သော ဟင်းကို အမြဲချက်စေသည်။ သူ
လိုချင်သည့် အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်အားလုံး စျေး ဘယ်
လောက်ကြီးကြီး ဝယ်ပေးသည်။

သူ ဝါသနာပါသည့်အလုပ်ဆိုလျှင် မေမေ မကြိုက်သော်
လည်း မကန့်ကွက်ခဲ့ပါ။

ပြီးတော့ ချစ်သူထားတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး...

“သားက ဒါ ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ မေမေလို့ ပြောလာတဲ့
မိန်းကလေးကို သားကို ချစ်သလို၊ မေမေ ချစ်မယ်ပါတဲ့”

ကဲ... သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်သဘောကောင်းလိုက်
သလဲ။

မေမေနှင့် သူ့ကို ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ခပ်စိမ်းစိမ်း
နေမည် ဖြစ်သော်လည်း နှလုံးသားချင်းကျတော့ ပူနွေးစွာ
အားသွယ်လျက် ရှိကြသည်။

သားအမိလေ... မချစ်ဘဲ နေမလား၊ ချစ်တာပေါ့။

ယောက်ျားတွေနှင့် ပုခုံးချင်းယှဉ်၊ ခြေရာချင်းယှဉ်ပြီး
အားရေးထဲ စိတ်နှစ်ကြီးစားနေသော မေမေ့ကို သူ လေးစား
သည်။

သို့သော် ဘာကိုမှန်းမသိ။ စိတ်တိုင်းမကျသလိုလည်း
မိမိသည်။

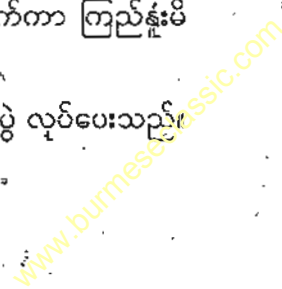
သူ မေမေ့ကို ချစ်တာမို့ အစစအရာရာ မေမေ့စိတ်ကြိုက်
စေခဲ့သည်။

မေမေ ဖြစ်စေချင်တာတွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေး
သည်။ မေမေ့အချစ်တွေက သူ့ရင်ကို အင်အားဖြစ်စေသည်။

ကျောင်းစာမှာ အရင်ကထက် ပိုကြိုးစားသည်။ အတန်း
မှာ ဆုရလျှင် သူ့အောင်မြင်မှုတွေကို မေမေ ကျေနပ်မဆုံး။

သူ့ရင်ထဲ မေမေ့အပျော်တွေ ကူးစက်ကာ ကြည်နူးမိ
သည်။

အဲဒီနှစ်မှာ မေမေက သူ့ကို မွေးနေ့ပွဲ လုပ်ပေးသည်။

ထိုတယ်တစ်ခုမှာ ကျင်းပပေးခဲ့တာ။ သူ့အတွက် ငွေကုန်ကြေး
ခံစို့ မေမေ လက်မနှေး။

အဲဒီ မွေးနေ့ပွဲမှာ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများနှင့် စည်ကား
ဆူညံကာ စိတ်လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးခဲ့ရတာကို နောင်လ
မမေ့နိုင်။

မေမေက တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူနှင့် လက်ပွန်းတင်
နေတတ်သည်။

သူ့ပုခုံးကို ဖက်လိုက်၊ ဆံပင်လေးတွေ သပ်ပေးလို့
ခေါင်းလေးကို ပုတ်လိုက်နှင့် သူ့ကို ချောမော့တတ်သည်။
မေမေက သူ့ကို ဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်စေချင်သည်။ သူ
တော့ ဝါသနာ သိပ်မပါ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ဘယ်လိုအခြေအနေ ဖြစ်
မလဲ ကြည့်ရပါဦးမည်။

ဇူလိုင်လရဲ့ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့မှာ နောင်လင်း
ဆယ်ယောက် ညကတည်းက မအိပ်ဘဲ ကျူရှင်က အပေါင်း
အသင်းတို့နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခဲ့သည်။

ဒီမနက် ကျောင်းမှာ အောင်စာရင်းကပ်မှာ ဖြစ်တဲ့
အတွက် သူတို့ မိုးမလင်းခင် သွားတိုးကြည့်ဖို့ တပြင်ပြင် စုဝေး
ကြတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းဆိုတာ နှစ်တိုင်း ရင်ကို လာထိ
နေကျကွ၊ မင်းတို့တော့မသိဘူး၊ ငါတော့ ခုကတည်းက ရင်ခုန်
နေပြီ”

သူတို့ရဲ့ စိုက်ဆရာ ကိုကျော်စွာက ဆိုသည်။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး အနီးကပ် ဂိုက်လုပ်၊ စာသင်၊ စာစုကျွတ်
လာကြတာကြောင့် ကိုကျော်စွာကလည်း သူတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းလို
ဖြစ်နေပါပြီ။

အောင်စာရင်း ကြည့်ဖို့ကို ညကတည်းက သူလည်း စိတ်
လှုပ်ရှားနေသည်။

“အစ်ကိုတုန်းက သရိုးဒီပါတော့ ပျော်သွားမှာပေါ့”

“မင်းလည်း ဒီမှန်းတာပဲ မဟုတ်လား နောင်လင်းရဲ့”

“သူက ဒီ ခုနှစ်လုံးရမှာ”

“ဖြေတာကမှ ခြောက်ဘာသာ၊ သူက တစ်လုံးတော
အပိုပါသေးတာပေါ့. . . ဟား. . . ဟား”

အောင်ရုံလောက်သာ မနည်းမှန်းရသော ဘော်ဒါတွေ
တကုပ်ကုပ် ကြီးစားလာခဲ့သော နောင်လင်းကို ဟားလိုက်ကြသည်။

နောင်လင်းက အမွေကိုချစ်သော သားလိမ္မာ၊ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖို့ သွားခေါ်လျှင်တောင် သူ စာကျက်ပြီးတဲ့ ည
နာရီထိ စောင့်ရတာမို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သော သူငယ်ချင်း
တွေက သိပ်မကြည်။

“ဒါကတော့ကွာ. . . နောင်လင်းက မင်းတို့ထက်
မှန်းချက်ကြီးတာကိုး”

ကိုကျော်စွာက စာတော်တဲ့ နောင်လင်းကို ပိုချစ်တာ
အမှန်။ ဂိုက်ဆရာဆိုပေမယ့် တပည့်လိုသက်သက်မဟုတ်ဘဲ
ညီရင်းအစ်ကိုပမာ ပေါင်းသည်။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးသွားပေမယ့် သူတို့တစ်သိုက်နှင့် အခင်
အမင် အသွားအလာ မပျက်ခဲ့ပေ။

သူတို့ကလည်း ကိုကျော်စွာကို ပြောရဲဆိုရဲ ရှိသည်။

“ဟုတ်တယ်. . . ဒီကောင်က ဆရာဝန်တောင် ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မှာ၊ ကိုကျော်စွာ သူ့ကို အမျိုးတော်ရင် မမှားဘူး”

“ဟေ့ကောင်တွေ”

နောင်ရဲက ဟန့်၏။

ကိုကျော်စွာရဲ့ ညီမလေးက ဒီနှစ်မှ ကိုးတန်းတက်မှာ။
သူတို့က ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး မထိခလုတ်၊ ထိခလုတ် ရိသဲ့သဲ့ နောက်
ပြောင်ချင်တာ။

“အေးပေါ့. . . တော်သင့်ရင်လည်း တော်ရမှာပေါ့ကွာ၊
မင်းတို့သာ မနာလိုမရှိနဲ့ ကြားလား”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ကိုကျော်စွာက ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောတော့ သူတို့
သဘောတကျ ရယ်လိုက်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ... သိပ်စကားမများနဲ့တော့၊ ကားပေါ်တက်ကြ
“အဟဲ့... ဆရာ ဖင်ကျိန်းသွားပြီ”

ဟု အချင်းချင်း ကပ်တိုးပြောကြသေးသည်။
ပြီးလျှင် နောင်ရဲရဲ ရာဇဂျစ်ပုလေးပေါ် ကိုယ်စီ ခုန်တက်
လိုက်ကြသည်။

နောင်လင်းအမေက သူ့သားသူ့စာမေးပွဲအောင်မည်ဆို
တာယုံကြည်ပြီး ခုကတည်းက ကြိုတင်၍ ဂျစ်ကားဝယ်ပေးလိုက်ပြီး
ဒါပေမယ့် နောင်လင်းမှာ လှိုင်စင်မရှိသေးတာကြောင့်
ကိုကျော်စွာပဲ မောင်းသည်။

နောင်လင်းက မောင်းသူဘေးက ကူရှင်မှာ ခပ်တောင့်
တောင့်ထိုင်ရင်း အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ စိတ်စောနေမိသည်။

အခုမှ နံနက်လေးနာရီကျော်ရုံ ရှိပါသေးသည်။ သို့သော်
ဆယ်တန်းကျောင်းသူကျောင်းသားရှိသော မိသားစုဝင်တွေမှာ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လမ်းပေါ် ရောက်နေကြပါပြီ။

သူတို့အဖွဲ့တွေက ဂျစ်ကားတစ်စီး၊ ပါပလစ်ကာတစ်စီး
စုစုပေါင်း ကားနှစ်စီး အတူထွက်ခွာလာကြသည်။

မှောင်မည်းမည်း ညထဲမှာ သူတို့လိုပဲ ကျောင်းရှေ့ရေတံ
လာကြတဲ့ ကားတွေမှာ ပလက်ဖောင်းတောင် ပြည့်နေပြီ။

ကျောင်းရှေ့မှာ လူငယ်လူရွယ်အများစု စုပြုံတိုးဝှေ့ကာ
ဩတ်စီကျွတ်စီ အသံတွေ ထွက်နေသည်။

“ကောင်မလေးတွေလည်း အများကြီး။
လူအုပ်ကြီးက မနည်းပါ။

သူတို့ကား ရပ်စရာနေရာ ရှာ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ခဲ့
ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရင်ခုန်နေမိသော နောင်လင်းကို ပို၍
ရင်ခုန်မြန်ချင်စရာအကြောင်းက ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“ဘယ်သူ ထိုးဖောက်တိုးမှာလဲ”
“နောင်လင်း... တီးပလေ့စေ၊ ဒီကောင်က အရပ်ကြီး

မြင့်တော့ ဟန်ကျတယ်”
“အောင်မာ... မင်းတို့လည်း တိုးလို့ရတာပဲ၊ ကိုယ့်

အောင်စာရင်းဆိုတာ ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ သေချာကြည့်မှ အရသာ
နိတာကွ”

“ငါ ကားနားမှာပဲ စောင့်မယ်၊ ငါ မကြည့်ရဲဘူး”
သန့်စင်က မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေ

သည်။
“ငါ့ခုံနံပါတ် ရေးပေးထားတယ်လေ”

“မင်း အောင်ပါတယ်ကွာ”

“ဖစ်ဆစ် မဖြေနိုင်ဘူး ကိုကျော်စွာ၊ အမှတ်ပြန်တွက်တာ လေးဆယ်ကို မပြည့်ဘူး”

“ပြည့်ပါတယ်”

“ပြောနေကြတာတယ်... သွားကြည့်မယ်”

သူတို့က သန့်စင်ကိုပါ အတင်းဆွဲခေါ်ကြ၏။

အောင်စာရင်း ကပ်ထားရာ သံပန်းတံခါးရှေ့ကို မမြင်ဘဲ တိုးဝှေ့နေသော လူအုပ်ကြီးသာ မြင်နေရ၏။

အနားရောက်တော့ လူချောင်မည်ထင်တဲ့ဖက် ကိုယ် အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် လူစုကွဲကာ တိုးဝှေ့ကြရတာ ဖြစ်သည်။

“ဟေး... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ရှေ့မှ ဖြန်းကနဲ ပြန်လှည့်တိုးထွက်တာမို့ ရင်ချင်းအပ်သလို ဖြစ်သွားတာကြောင့် နောင်လင်းက အားနာပါးနာ ရေရွတ်သည်။

“ဆော့ရီးနော်...”

တီးတိုးတောင်းပန်သူလေးကို နောင်ရဲ့ ငုံ့ကြည့်မိသည် ဆံပင်လေး ဖားလျားချထားတဲ့ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာနုနု ဝင်းပပလေးကို မြင်သည်။ ခေါင်းဆောင်းပါသော ဆွယ်တာအနက် ရင်ခွေ

ထက်ရှည်လေးကို ဝတ်ထားပြီး ချွေးပုံနေရှာ၏။ လူကြားထဲမှာမို့ သူမ စကတ်ဝတ်ထားသလား၊ ဘောင်းဘီဝတ်ထားသလား မသဲတွဲ အပေါ်ပိုင်းပဲ မြင်ရတာလေ။

“မင်း ပြန်ထွက်ရင် ထွက်လေ”

ဟုတ်သည်လေ။

ဒီအတိုင်းကြီး ရှေ့ဆက် မတိုးကြဘဲ ဘယ်လိုနေမလဲ။

နီးကပ်သော အနေအထားကြောင့် နောင်လင်းရင်ထဲ ဖိုနွေးနွေးကြီးပင် ဖြစ်သွားရသည် မဟုတ်လား။

“မျက်ချယ်နာမည် မတွေ့သေးဘူး”

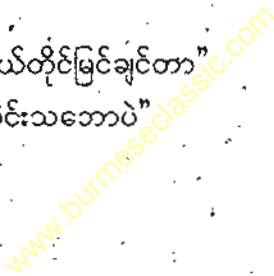
သူမကိုယ်သူမ မျက်ချယ်ဟု ပြောလိုက်မှ ဒါဟာ ဘီခန်းတ ကောင်မလေးပဲဆိုတာ နောင်လင်း မှတ်မိသွားသည်။

ခါတိုင်းက အဖြူအစိမ်း ကျောင်းဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်ရှည်ကို ကျစ်ဆံဖြိုးကျစ် ထားတာကြောင့် အခုလို ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မိန်းမပုံတစ်ယောက် ဟန်ပန်မျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။

“ကြည့်ပေးမယ်လေ၊ အပြင်က စောင့်ပေါ့၊ ခွဲနံပါတ်ပြော”

“ဟင့်အင်း... မျက်ချယ်က ကိုယ်တိုင်မြင်ချင်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ရအောင်တိုးပေါ့၊ မင်းသဘောပဲ”

နောင်လင်းအသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး စိတ်တိုသလို ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဒီလောက်ကြီး တိုးစေ့နေတာ သူမမျက်မှူး ငြီးတော့ အများစုက ယောက်ျားလေးတွေ။ အခုကိုပဲ သူမခမ္မာ ကောင်ကလေးတွေအုပ်စုကြားထဲ ကျပ်ညပ်နေပြီ။ ကြည့်လေ။

ဒါကိုမှ လူ့အုပ်အပြင်ကို ပြန်မထွက်ဘူးဆိုတော့လည်း သဘောတော်အတိုင်းပေါ့။

အတိုးခံရမှာ သနားစာနာမိတာ အလကားပဲ။ နောင်လင်း က စေတနာပို စကားစ၊ မိတာကိုပင် ချက်ချင်း နောင်တရသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“မဆိုးပါဘူး”

“ရှင်က ရှေ့ကတိုး၊ မျက်ချယ် ရှင့်နောက်က ကပ်လိုက် မယ်”

“ဟာ”

ဖျတ်ကနဲ့ သူ့နောက်ကျောဖက် တိုးကပ်သွားလိုက်ပုံက မြန်ဆန်၏။

မျက်ချယ်လင်သည် ‘နောင်လင်းကို’ ဆိုသည့် ဖြူဖြူသန့် သန့် ရှုပ်ချောချော ကောင်လေးကို ဆယ်တန်းကျောင်းတတ်စ ရက်တွေထဲကပင် သတိပြုမိခဲ့တာဖြစ်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဖြူချောချော မော်ဒယ်ဘိုင်းပုံစံလေးဖြင့် သူ့သဏ္ဍာန်က ကျောင်းသားအများစုကြားမှာ ထင်လင်းပြတ်သား စွာ အမြဲတမ်း ပေါ်လွင်နေတတ်သည်။

သူ့မျက်နှာက အသားအရေ ဖြူဝင်းစိုပြေရုံသက်သက် ဟေ့တ်ဘဲ ဆလိုက်မီးတစ်ခု လျှို့ဝှက်ထွန်းပေးထားသလို မျက်နှာ လေးမှာ အလင်းဓာတ်တစ်မျိုး ရှိကဲ့ရှိနေတာ။

အဲဒါဟာ သူ့ရဲ့ထူးခြားချက်ပါ။ ငြီးတော့ မျက်လုံးအစုံက နက်ရွန်းပြီး စူးရှတောတ်ပသည်။

အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံနှင့် သူ ကော်ရစ်ဒါက ဖြတ်လျှောက် သွားတိုင်း မျက်ချယ်မှာ အသာကလေး ခိုးကြည့်ရတာအမောပါ။

သူ့ကတော့ မျက်ချယ်ကို သိသလား.. မသိသလား မပြောတတ်ပါ။

မျက်ချယ်လင်ဟာလည်း ကျောင်းမှာ အချောအလှ စာရင်းဝင်ပါ။

ကျောင်းမှာ အာစရိယူပူဇော်ပွဲတို့၊ ကျောင်းကပွဲတို့ ရှိရင် မျက်ချယ်က ရှေ့ဆုံးကနေ ပါဝင်ဆင်နွှဲနေကျ။

ဒါကြောင့် မျက်ချယ်လင်ဆိုတာ ကျောင်းမှာ လူသိများ ကျော်ကြားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

နောင်လင်းကိုလည်း သူမကို သိကိုသိနေမည်ဟု ယူဆမိ၏။

အခုတော့ ပြုန်းဆို ဒီဖက်ပြန်အလှည့်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တည့်တည့်ဝင်တိုးမိသလို ဖြစ်သွားသည်။

ရိုန်းနွေးသော ခံစားချက်နှင့်အတူ မျက်ချယ်နှလုံးသား အစုံက ခုန်လှုပ်သွားသည်။

လူတွေကြားထဲ သူနှင့်မှ နီးနီးကပ်ကပ် ဆုံရတာကို လည်း အားရှိသွားမိသည်။

မကြည့်သေးပါဘူးဟု လက်လျှော့နောက်ပြန်လှည့်မိရာ ကနေ ပြန်ဝင်တိုးကြည့်ချင်စိတ်လည်း ပေါက်၏။

အမှန်တော့ ဝမ်းဒီနဲ့ အောင်တယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ သတင်းပေးလို့ သိပြီးပါပြီ။ ကျူရှင်ကဆရာကလည်း ဖုန်းဆက်ပေးသည်။

ဒါပေမယ့် မျက်ချယ်က ကိုယ့်အမည်ကပ်ထားတာ မျတ်ဝါးထင်ထင် ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်တာ။ သူများပြောရုံနှင့် လှည့်မပြန်နိုင်။

ရဲရဲ ဝမ်းမသာဝံ့။

သူတို့နောက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကာကံ ယုံသည်။

သို့သော် လောကကြီးမှာ ကိုယ်တိုင်မြင်တာလောက် သဘောတော့ ဘယ်ရှိမလဲလေ မဟုတ်ဘူးလား။

အောင်စာရင်း ကြည့်ရတဲ့ ပီဟိ၊ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ အရသာကို ခံစားချင်သေးသည်။

လူရှင်းမှ လာကြည့်ပါလားလို့ ဆိုချင်လိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် လူရှင်းအောင် မစောင့်နိုင်။ ညကတည်းက နေပျော်အောင် လှုပ်ရှားနေရတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလေ။

ကောင်မလေးက တရင်းတနှီးဟန်ဖြင့် သူ့ကျောဖက် တင်းကပ်လိုက်တာကြောင့် နောင်လင်းပင် ရှိုးတို့ရှန်းတန်းကြီး နေခက်သွားမိသည်။

တပ်ရုံတင် မဟုတ်။ သူ့ကျောပြင်တစ်နေရာကို သူမထိတ်ကလေးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သေး၏။

ကျွတ်... ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲကွာ။

သို့သော် မတတ်နိုင်။ အားနာပေမယ့် ဘာမှ မပြောသာ။

ရှေ့က တိုးပေးပါဆိုသဖြင့် ဦးဆောင်ပြီး တိုးပေးရ၏။

သူမက နောင်လင်းကျောပြင်နား မခွဲမခွာ တောက်တဲ့ သားလို ကပ်ပါလာသည်။ ထိကပ်နေသော အတွေ့နွေးနွေးမှာ နောင်လင်းရင်ထဲ ပြောင်းဆန်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

သူ့မှာ မိန်းကလေးတို့နှင့် ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးပါ။

ကိုယ့်အမည် ကိုယ်ကြည့်ဖို့ပင် အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်နားက လျှောက်လွှာစာရွက်ထဲ ကြည့်မလဲ။

“မျက်ချယ်နာမည် အရင်ရှာပေးနော်”

သူမက တောင်းဆို၏။ ကိုယ့်အတ္ထုထက် အရေးကြီးသူ ပေါ်လာသည်။ နောင်လင်းမှာ သူမအမည် ပါမပါ အရင်ရှာရင် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းပါတိ။ မတွေ့မှာလည်း စိတ်ပူသည်။

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ”

မျက်ချယ်ဇင်ဆိုသော တွန်ပျူတာစာလုံးလေးအသေချာညွှန်ပြရာ သူမက အတင်းတိုးဝှေ့ ကြည့်သဖြင့် နောင်လင်းနှင့် သူမမှာ နီးနီးကပ်ကပ်၊ နောင်လင်းရင်ခွင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လုလု အခြေအနေပါ။

“မက်စိ ဒီပါတယ် . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ”

သူမဝမ်းသာတာက ကိုယ့်အင်္ကျီကို ဆုပ်ပြီးခါတာ။ နောင်လင်းရင်တွေ တုန်ခါရတာပေါ့။

“ကိုနောင်လင်းရောဟင် . . . ရှာကြည့်ဦးလေ”

အခုမှ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို လွှတ်ပြီး သတိပေးဖော်ပြသည်။

သူ့အမည်က နောက်ထပ်လျှောက်လွှာတစ်ရွက်မှာမို့ မှတ်သို့ ပြန်တိုးရသည်။

မျက်ချယ်သည် ရပ်ချန်မနေဘဲ သူ့ အင်္ကျီစဆွဲကာ ထွက်ခွဲ ကပ်ပါလာပါသည်။

“တွေ့ပြီလား . . . တွေ့ပြီလား”

“အင်း . . .”

မောင်နောင်လင်းကိုဆိုတဲ့ အမည်နံ့ဘေးမှာ ဂုဏ်ထူးတန်ဖိုးတန်းပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ၊ ဘိုင်အိုတဲ့။

ဟား . . . သုံးခုတည်းကွာ။

ကျန်တဲ့သုံးဘာသာ ဘာကြောင့် ဒီမထွက်သလဲ။

“ဟယ် . . . သမီးဒီဟုတ်လား၊ ရှင်က စာတော်လိုက်တာနောင်ရယ် . . . သိပ်တော်တာပဲ”

သူမက ဝမ်းသာအားရ သူ့လက်မောင်းကို ဖက်လှဲထား ဆုပ်ကိုင်ရေရွတ်သည်။

တရင်းတနှီးဟန်ဖြင့် နောင်လင်းမှာလည်း လင်းတစ်လုံးလျှင်မြန်စွာ ဖြုတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုနောင်တဲ့။

ထိုအသံလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းပါသည်။

အိမ်ကထွက်လာတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေပဲ အဖော်
အခုတော့ ဝမ်းသာမှုကို မျှဝေခံစားပေးသော ကောင်မလေး
တစ်ယောက်သာ အနားမှာရှိသည်။

လူအုပ်များသဖြင့် ကိုယ့်အမည်ပဲကြည့်ပြီး အမြန်
ထွက်သည်။

လူအုပ် အပြင်ဖက်ရောက်လျှင် သန့်စင်က
မြင်တော့...

“ငါ့နာမည်ပါရဲ့လား”

ဟုတ်သားပဲ။

သူ ဖြေရခက်သွားသည်။

ဘေးနားက မျက်ချယ် ပြုစားသဖြင့် တခြားသူ
အမည်ကြည့်ဖို့ သူ မေ့လျော့သွားခဲ့ပြီ။

အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားဆဲ...။

“ဟေး... ငါတို့အားလုံး အောင်တယ်၊ နောင်
သရီးဒါ အာကာနဲ့ လှိုင်မိုးက ဝမ်းဒီစီ၊ ကိုကျော်စွာ ခန့်မှန်း
အတိုင်းပဲဗျ... နော်”

အချိန်မီ အော်ပြောလိုက်တဲ့ နိုင်ဝင်း ရောက်လာလို့ ကံ
ဘောင်းသွားပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ခုန်ပေါက်ပျော်နေဆဲ သူမက...

“ကိုနောင်... ကျေးဇူးပဲနော်၊ မျက်ချယ် ပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သရီးဒါတောင်ရတာ... နောက်နေ့ မုန့်ဝယ်ကျွေးဖို့

မေ့နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို တာ့တာ”

မြူးမြူးကြွကြွ နှုတ်ဆက်သော ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး

အကာတို့က...

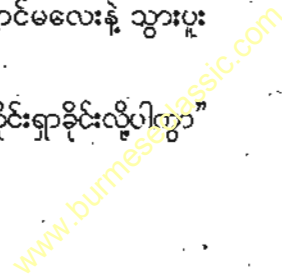
“ဟေ့ကောင်... လျှို့ဝှားမယ် မကြံနဲ့နော်၊ ငါ အားလုံး
အောင်တယ်”

“ဘာမြင်တာလဲ အာကာ”

“နောင်လင်းနဲ့ မျက်ချယ်နဲ့ မရိုးဘူးကွ၊ ဒီကောင်က ငါတို့

လက်တစ်လုံးခြား မျက်ခြေဖြတ်ပြီး ကောင်မလေးနဲ့ သွားပူး
အတော်”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့နာမည် ဝိုင်းရှာခိုင်းလို့ပါတာ”

နောင်လင်းက ကမန်းကတန်း ပြောရင်းသည်။

“ဒါတွေ ရိုးနေပြီ ဟေ့ကောင်၊ မင်းပုခုံးကို သူ့ကိုယ်တူ
တာ ငါတွေ့တယ်... လုပ်မနေနဲ့”

“ရိုးရိုးပါကွာ... သူများတွေ စွတ်တိုးလို့ပါ”

သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးစိစိနှင့် တစ်ယောက်တစ်ထစ်
ပိုင်းစစ်ဆေးနေကြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မင်း ငါတို့ကို ချစ်စရာမှာ လိုက်
ရမယ်... ဒါပဲ”

“အေးပါကွာ... ကျွေးမှာပါ”

“အခု သွားမှာနော်... ဘယ်လိုလဲ”

“မိုးတောင် မလင်းသေးဘူး... အေးဆေးပေါ့”

“မရဘူးကွ... ဗိုက်တွေဆာနေပြီ ကြာတယ်ကွာ...
ကားပေါ်တက်ကြတော့ဟေ့”

“ကိုကျော်စွာ... ဒီကောင့်ကို ထိန်းဦးနော်”

“ယောက်ျားလေးပဲကွာ... ထိန်းဖို့ မလိုပါဘူး”

“မျက်ချယ်က ရှုပ်တယ်နော်... ဆရာမကြီး”

“ဟ... ပြဿနာပဲ၊ ငါနဲ့သူနဲ့ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး
မင်းတို့ကို ကျွေးမယ်ဆိုတာက အောင်စာရင်းကိစ္စပါ၊ သူနဲ့
မဆိုင်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက ငါတို့အားလုံးထဲမှာ ကိုဖိုးစွဲပါကွာ၊
အဲဒါ ရင်တွေ့ခုန်နေတယ်မှတ်လား”

အာကာက သူ့ရင်ဘတ်ကို လာစမ်းဟန်ပြင်တာမို့
နောင်လင်းက ထိုလက်ကို ခပ်မြန်မြန် ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ရယ်သံ၊ စကားသံတွေနှင့် ဆူညံရှုပ်
ထွက်ခတ်နေကြသည်။

နောင်လင်းအတွက်တော့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း
ထွက်တဲ့ နံနက်ခင်းလေးက အမှတ်တရ ဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုနေ့ကစလို့ မျက်ချယ်ဇင်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက် သူ့ဘဝထဲသို့ စတင် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်
ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

ဒီနေ့ရတာ နောင်လင်းအတွက် တစ်မျိုးတပုံ ဆန်းကြယ်နေ

ရင်ထဲမှာ ပျော်သလိုလို နွေးသလိုလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။

“လင်း... မျက်ချယ်ကို လင်း အစောကြီးကတည်းက

အတယ် မဟုတ်လား”

“မြင်ဖူးနေတယ်၊ မျက်ချယ် နှုတ်ဆက်တော့မှ မှတ်မိသွား

“မျက်ချယ်ကတော့ လင်းကို အစကတည်းက ကြိတ်ပြီး

အတာ၊ အခန်းက စတော်ကြီးကို အားကျလို့ အမြဲ ခိုးကြည့်

တာသိလား၊ လင်း မျက်ချယ်တို့အခန်းရှေ့ ကော်ရစ်ဒါက

သွားရင် လက်ဖျားတွေတောင် အေးလာသလိုပဲ”

“ကျွန်တော်က ကြောက်စရာ ကောင်းနေလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ရင်ခုန်စရာကောင်းတာ၊ အရပ်က

ကြီးနဲ့၊ လူကလည်း ခပ်တည်တည်ကြီး၊ ချောတော့လည်း

ညှိညှိ မနေနိုင်ဘူးပေါ့နော်၊ ဟင်း... ဟင်း၊ အမှန်အတိုင်း

တောနော်၊ လင်း... တို့ကို အထင်မသေးရဘူး”

“အထင်မသေးရပါဘူးဗျာ၊ မျက်ချယ်နဲ့ ခင်ရတာကိုပဲ

တော် ဝမ်းသာနေတာ”

၆၅ ၆၅ ၆၅ ၆၅ ၆၅ ၆၅ ၆၅ ၆၅

ထိုညနေမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ချိန်းဆို၍ ကော်ဖီဆိုင်
လေးတစ်ခုမှာ သွားထိုင်ကြသည်။

တခြား ဘယ်သူငယ်ချင်းတွေကိုမှ မခေါ်။ နောင်လင်း
စိတ်တွေက မလှုပ်ရှားစဘူး တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နေ့မှာပဲ သူ့ ရည်းစားရတော့
မလား။

ကောင်မလေးက သွက်သွက်လက်လက်ကလေး၊ သူ့တို့
ညှို့ငင် ဆွဲဆောင်နေသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကော်ဖီ
အေးကို တစ်ငုံချင်းသောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာလေးတွေ

“ဝမ်းသာရင် ကော်ဖီဖိုး ရှင်းရမှာနော်”

“ရှင်းပါတယ်ဗျာ”

“သနိုးဒီပဲ ဥစ္စာ၊ ရုပ်ရှင်တောင် လိုက်ပြသင့်တယ်”

“ဘယ်ကားကြည့်မလဲ”

သူလည်း ကောင်မလေးခေါ်ဆောင်ရာ အလိုက် မျောမိသည်။

ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မတွေ့ချင်ဘဲ ရှိနေထိုင်အချိန်ကတော့ မျက်ချယ်ဟာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မိန်းကလေး သူ မရိပ်မိသေးပါ။

“မျက်ချယ်က အင်္ဂလိပ်ကားတွေပဲ ကြိုက်တာ”

“အင်းလေ... ကြိုက်တာ ကြည့်ပေါ့”

သူတို့သည် နှစ်ယောက်ထဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြဖို့ တစ်တည်း သဘောတူညီမှုရသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခွဲချင်ဘဲ သာယာနေသည်။

မျက်ချယ်ဇင်က ရဲတင်းသွက်လက်သော မိန်းကလေး သူ့ကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားနိုင်ပါသည်။

ကောင်မလေးနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရသောနေ့မှာ နောင်

တစ်ယောက် ရင်ထဲနွေးကာ ခြေထောက်တွေတောင် မြေကြီးနဲ့ ဆီတယ်မထင်။

ဘာမှ သိပ်မကြိုးစားရပါဘဲ သူ့နံ့ဘေးမှာ ချစ်စရာ ကောင်မလေး ရှိနေခဲ့ပြီလေ။

သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ကိုဖိုးစွဲအဖြစ် မျက်နှာပန်းပွင့် လှတာကို ချာတိတ်ကလေးပီပီ သူ သဘောကျ ကြည့်နှုတ်မိပါသည်။

အဲဒီနေ့က မြို့ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ကြတာ။

မျက်ချယ်ဟာ သူ့ဘဝရဲ့ ပထမဆုံး မိန်းကလေးအဖော်ပါ။

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သေချာမသိပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် အလွယ်တကူ နီးစပ်မှုရသွားသည်။

ရုံထဲအဝင်မှာ နောင်လင်းက ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူမလက်ကလေးကို မရဲတရဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သူမက မငြင်းဆန်၊ ပြုံးစိစိလေး ခေါင်းငုံ့သွား၏။

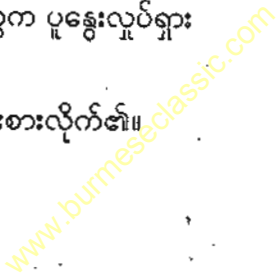
ပထမအဆင့်မှာတော့ မဆိုး။

သူ အောင်မြင်တယ် ဆိုရမည်။

နောက်တစ်ဆင့်တော့ တက်ကြည့်ရမည်။ သူ နှေးဖင့်နေလို့ မဖြစ်ပါ။ သူ့နှလုံးသားမှာ လူးလွန်ပြီး ပရွတ်ဆိတ်ပဲ လာတက်နေသလိုလို မရိုးမရွန့်နှင့်။ ရင်ထဲမှာလည်း နွေးမြမြ ရှိန်းပူပူနှင့်။

ရည်စား စထားရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်သလား။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်စရာတော့ ကောင်းသည်။
 ထိုင်ခုံမှာ အတူတွဲထိုင်ရတော့ နူးညံ့သော သူမအသား
 လေးနှင့် ထိတွေ့နေရတာ သဘောကျစရာပါ။
 မီးမှောင်သွားတော့ နီးကပ်စွာရှိနေသော မျက်ချယ်ရဲ့
 မျက်နှာကလေးကို သူ အသာ နှိုးကြည့်မိသည်။
 နှာတံစင်းစင်း၊ မေးသွယ်သွယ်နှင့် ဘေးတိုက်မျက်နှာ
 အကျလေးဟာ အတော်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။
 ခက်တာက သူ သတ္တိမရှိတာ။ မထိရဲ မကိုင်ရဲ မတို့ရဲ
 ဖြစ်နေသည်။
 အခွင့်သာတုန်း အခြေအနေပေးတုန်းမှာ သူ နွေးဖုရင်
 ညံ့ဖျင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။
 ဒီလိုတော့ ကိုယ် မညံ့ချင်ပါဘူး။
 နောင်လင်းက ရဲစိတ် ဓွေးနေမိသည်။
 သူမက မခွဲတရို့လေး တစ်ချက် ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်
 လျှင် သူ့ရင်ထဲ ပြောင်းဆန်သလို ဖြစ်သွားရသည်။
 ရှေ့က ပိတ်ကားမှာ ဘာတွေပြနေသလဲ၊ သူ စိတ်မဝင်
 စား။ ဒီစက်ရုပ်ကားက ကြည့်လည်း ကြည့်ပြီးသားကြီးပါ။

သူ့ မမြည်းရသေးတာက အချစ်ရဲ့ အရသာ။
 အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ။
 ဒီနေ့တော့ သိချင်သေးသည်။
 နောင်လင်းသည် သူ့အတွေးကိုပင် သူ ရှက်နေမိ၏။
 ပထမဆုံး အပျင်းဆန်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ဟိုဖက်
 နှိုင်းပေါ် အသာလက်တင်လိုက်သည်။ သူမနှင့် ထိကပ်သွားပြီ
 သူ။
 ပုခုံးကို ဖက်ထားသလိုလိုပေါ့။
 ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ အေးမြနေတော့ အတော်ပင်။ သူမပုခုံး
 ကို မသိမသာ ဆုပ်ကိုင်ထိတွေ့လိုက်သည်။
 မျက်ချယ်က ဘာမှမပြော...။
 သူ ဝှိုအတင့်ရဲသွား၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ သွေးခဲတွေ
 ပူရွှန်းရွှန်း နွေးတေးတေးကြီး ခံစားရသလိုပါပဲ။
 ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံမို့ သူ့အတွက် ဆန်းသစ်လှ
 သည်။
 လူပျိုပေါက်ကလေးရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက ပူနွေးလှုပ်ရှား
 စာရသည်။
 သူ စိတ်တင်းပြီး နမ်းဖူးအောင် ကြိုးစားလိုက်၏။

သူမပါပြင်လေးကို အသာထိကပ် နမ်းလိုက်မိသည်။
မျက်ချယ်က သူ့ပုခုံးပေါ် အသာအယာ မှီလိုက်သည်။
သူ အရမ်းအံ့ဩ ဝမ်းသာသွားမိ၏။

ချစ်တုယ်လိုတောင် သေချာဖွင့်မပြောရသေးဘူး...
ကြည့်စမ်း... ထင်တာထက်ကို အခြေအနေ ပိုကောင်းနေ
လား။

နောင်လင်း ဘဝင်မြင့်ချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွားရ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားကြပြီ။
ထူးဆန်းသလိုပါပဲလား။

အချစ်ဆိုတာ ယစ်မူးရီဝေစရာကောင်းသည်။
ဘာကြောင့်ပဲ သောက်သောက်... အချစ်ကို သော

မိရင်တော့ ရီဝေသွားမှာပဲ မဟုတ်လား။
ဒီလိုနှင့်ပဲ နောင်လင်းရဲ့ ရည်းစားဦးလေးဟာ မျက်ချယ်

ဇင်ပဲ ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ထိုနေ့ ညဦးပိုင်း၌ နန်းဆန်သူသည် မျက်ချယ်နှင့်အတူ
ဒီဒီယို ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

လက်ဖက်သုပ် တစ်ပန်းကန်ကို အလယ်ချကာ တစ်စွန်း
ပြီးတစ်စွန်း အရသာ ခံစားရင်း လင်းဆေးလိုဟန်ရဲ့ ရုပ်ရှင်ကား
လေးကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိကြတာ။

မျက်ချယ်က သူငယ်ချင်းအဖော်မရှိ၍ နန်းကို လာခေါ်
ထားတာပါ။

မျက်ချယ်မှာ မိဘတွေ မရှိတော့တာမို့ အစ်မနှင့် ခဲအို
လင်မယားနှင့် နေထိုင်သည်။

သူ့အစ်မကလည်း ခေတ်ဆန်ပြီး ပွင့်လင်းလွတ်လပ်သူ
ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်နေလိုက်၊ စင်္ကာပူ သွားလိုက် လုပ်နေတာ မျက်ချယ်မှာ အိမ်အကူ အဒေါ်ကြီးနှင့် တစ်ခါတစ်ခါကျ အထိ ကျန်သလို ဖြစ်မိသည်။

အခုလည်း သူ့အစ်မနှင့် ခဲအိုက စင်္ကာပူ သွားကြသည်။ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော မျက်ချယ်မှာ သဘာသာ နေချင်သလိုနေ၊ သွားချင်ရာသွား၊ စားချင်ရာစား အရပ်ကို သဘောကျ လွတ်လပ်နေပါသည်။

သူ့မှာ ဆူမည့်ပူမည့်သူလည်း မရှိ။ စည်းကမ်း မရှိ၊ ကောင်းလားဟု အပြစ်တင် ဝေဖန်မည့်သူလည်း မရှိ။

ကောင်းလည်း ကိုယ်၊ မကောင်းလည်း ကိုယ် သဘောမရှိ အရာရာ သူ့ဟာသူ ဆုံးဖြတ်လေ့ ရှိသည်။

မျက်ချယ်သည် အားလျှင် ကွန်ပျူတာဂိမ်းဆော့နေမည်၊ ကျောင်းကလည်း အဝေးသင်လျှောက်တာမို့ နေ့စဉ်တက်ဖို့ မထူးဘူးလေ။

လှလှပပ ဝတ်စားပြင်ဆင်၍ ကားတစ်စီး တင်စီ မောင်းကာ လျှောက်လည်မည်။

ကာရာအိုကေ သွားဆိုမည်။ ဂိမ်းစီးတီးလည်း ဝင်ဆွဲဝင်မည်။

နက်ဝပ်ဂိမ်းဆိုင်မှာလည်း တစ်နေကုန် အချိန်ဖြုန်းချင် ဖြုန်းမည်။

သူ့သဘောသူ့ဆောင်လျက်သာ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်နေပါ၏။

သူ့ဆီမှာ ရည်းစားတွေလည်း ဟိုတစ်ယောက်၊ ဒီ တစ်ယောက်နှင့် အများကြီး . . . ဘာလိုလို ဖုန်းတွေကလည်း တစ်နေ့တို တစ်နာရီလောက် ပြောရသေး၏။

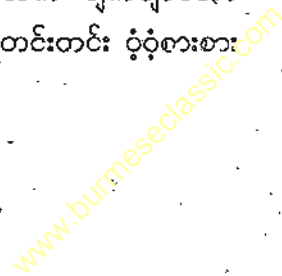
မျက်ချယ်တစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ သည်။

သူနှင့် နန်းက ကျောင်းချင်းမတူပေမယ့် ဆယ်တန်း တက္ကရင်တစ်ခုမှာ ခင်မင်သွားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

နန်းဆန်သူသည် မျက်ချယ်လိုပဲ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မို့ အချင်းချင်း အဖော်ပြုရတာ အဆင်ပြေနေသည်။

မျက်ချယ်ကို ကားမောင်းရဲတာတစ်ခုလည်း နန်းက ဆိုးကျွေး အားကျမိပါသေးသည်။ သူမက သင်သာ သင်နေသည်။ ခုထိ ကားမမောင်းရဲသေးပါ။

မျက်ချယ်က ဖျတ်လတ်သွက်လက် ချက်ချာသော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘယ်နေရာမဆို ရဲရဲတင်းတင်း ဝံ့ဝံ့စားစား နေတတ် ထိုင်တတ်၏။

သူမက ဆာကူရာတာဝါ အထပ်နှစ်ဆယ်အမြင့်က ကော်ဖီဆိုင်လည်း တစ်ယောက်တည်း တက်သွားပြီး ကော်ဖီ သွားသောက်ရင် သောက်တတ်တာ။

ဟိုတယ်ခန်းမထဲကိုလည်း တစ်ဦးတည်း ဝင်သွားဖို့ နှိုးတို့ ရှန်းတန်း မဖြစ်တတ်ပါ။

အဖော်မပါလည်းဘဲ စင်္ကာပူနိုင်ငံအထိ ရှေ့ပင်န်ထွက်ဖို့ ဝန်မလေးသူပင်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုမျိုး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ဝင့်ဝင့်စားစား နေတတ်ကျင့်ရှိခဲ့တာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နန်းဖြင့် ဟိုဖက်လမ်းက ဗီဒီယိုခွေ အငှားဆိုင်လေးတိုတောင် တစ်ယောက်တည်း သွားရတာတောင် မသွားတတ်သလို ဟာတာတာ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသေးတာ။

မျက်ချယ်နှင့်တော့ အကွာကြီး ကွာသည်။

အသက်အရွယ်ချင်းကသာ မတိုင်းမမိမ်း။

အတွေ့အကြုံနှင့် ရဲတင်းသွက်လက်မှု လည်ဝယ်ပါးနပ်မှုတွေမှာ တစ်ခြားဆီပဲ ဖြစ်သည်။

နန်းက သူ့ရှေ့မှာ ကလေးငယ်ပမာပင် ဖြစ်နေတာ။

သူက သတ္တိလည်းရှိ အရည်အချင်းလည်း ရှိတော့ သူ့အတိုင်း သင်ယူစရာတွေ များနေပါသည်။

ဒါပေမယ့် ရည်းစားရှုပ်တာတစ်ခုကိုတော့ နန်း သဘောမတွေ့ပေ။

နန်းကတော့ တစ်ယောက်တည်းကို သစ္စာရှိရှိ တစ်သက်အထိ ချစ်သွားချင်သည်။

မျက်နှာများတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဖြစ်ချင်ပါ။ နာမည်ပျက်လည်း အရမ်းကြောက်သည်။

“တူ... တူ... ”

ကားက ကြည့်လို့ကောင်းနေတုန်း ဖုန်းက ထမြည်ပါသည်။

နံဘေးကို လှည့်ကြည့်တော့ မျက်ချယ် မရှိ။ မျက်ချယ်အသက်ဖေးဘက် လှစ်ခနဲ ထသွားတုန်းမှာမှ ဒီဖုန်းက လာမည်တာ။

နန်းဆန်သူက တီဗွီဘက် အကြည့်မပျက်နှင့် ဖုန်းခွက်ကို ဘာကိုင်လိုက်သည်။

“ဟက်လို”

“ချစ်လေး... ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဟင်”

တစ်ဖက်က ရှင်ရှင်မျိုးမျိုးလေး မေးလိုက်သံကြောင့် နှုတ်
မျက်မှောင်ကုပ်သွားရသည်။

ချစ်လေးတဲ့... မကြားဘူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
အသံ။

ဘယ်သူ နောက်တာပါလိမ့်။

ချိုလွင်ပြီး ဩဇာပါတဲ့ အသံက အလွန်အမင်း ဆွဲဆောင်
မှု ရှိနေတာမို့ နန်းပင် အငိုက်မိသွားရသည်။

“လင်းကို သက်ရဲ့လား... ပြောပါဦး၊ ကိုယ်ကတော့
မင်းအသံလေး ကြားချင်လို့ အရမ်းတမ်းတနေတာ၊ ဒီည မ
ဖုန်းဆက်ရမယ့် အလှည့်လေကွာ၊ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ
လား”

လင်းတဲ့... ။ ပြီးတော့ သူ ပြောချင်ရာ ပြောနေသည့်
နန်းမှာ နားတွေပူထူပြီး ရှက်တောင် ရှက်သွားရသည့်
ဒါ မျက်ချယ် ရည်းစားပဲထင်ပါရဲ့။

“ဟက်လို့... ဘယ်သူပါလဲ၊ ကျွန်မ မျက်ချယ် မဟုတ်
ပါဘူး”

“ဟောဗျာ”

တစ်ဖက်က အားတုံအားနာ ရေရွတ်သံပြု၏။

ဒါကြောင့် အသံတိတ်နေပါတယ် မှတ်တာ။ လက်စသပ်

တာ? မျက်ချယ်မှ မဟုတ်တာ။

“ဒါဆို... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“မျက်ချယ်သူငယ်ချင်းပါ”

“နာမည်ပြောလေဗျာ... မျက်ချယ်သူငယ်ချင်းတွေ

တော်များများ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“နန်းဆန်သူပါ... ဒါပေမယ့် ရှင့်တို့ ကျွန်မ မသိဘူး”

“နန်းဆန်သူ”

နောင်လင်းက ခပ်ဖွဖွ သံယောင်လိုက်မိသည်။

ဟုတ်တယ်... ဒီနာမည်ကို သူလည်း မသိပါ၊ အသံ

က ချိုသာသည်၊ ဆွဲအားရှိတဲ့ အသံကလေး။

“မျက်ချယ်နဲ့ တော်တော်ခင်လား”

“ခင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းရော ကြားဖူးလား၊ နောင်လင်းကိုလေ”

“ဟင့်အင်း”

“မျက်ချယ်က မပြောပြဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

နာမည်တပ်ပြီး မပြောခဲ့ဘူးဆိုသော်လည်း မျက်နှာ
ဟိုတလော့က ပြောတဲ့စကားတချို့ကို နန်း ပြန်တွေးမိသည်။

“ငါ့မှာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အဖြူထည်လေးတစ်ထည်
တွေ့ထားတယ် သိလား၊ သူက အပြစ်လည်း ကင်းတယ်၊
အပေါ်ကို အရူးအမူးနဲ့ ပျာယာကိုခတ်နေတာပဲ၊ သိပ်ရယ်ရယ်
ကောင်လေး၊ ငါ့မျက်နှာ တစ်ချက်ကလေး ညှိုးမှာတောင် ကြောက်
နေတာဟ ဟား. . . ဟား၊ တကယ်ကို အသန့်လေး. . . အ
စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းတယ်”

“ဘယ်သူလဲ မျက်ချယ်”

“နင် မသိပါဘူး”

“သူ့ကို ကစားနေတာပေါ့”

“ဟင်း. . . ဟင်း၊ ကစားရမှာတောင် အားနာပါတာ
ပွဲက ဘက်မညီဘူးဖြစ်နေတာ၊ သူက တော်တော်ရိုးတာဟ
လား၊ သူ့အမေကဆိုလည်း သူ့ကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်
အိမ်မှာ သူက ကလေးပဲ. . . ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ကလေးနဲ့ ဆရာ
လာတွေ့နေတာ”

“မျက်ချယ်ရယ်. . . အစွဲအလန်းကြီးအောင် သွားမလုပ်
နဲ့၊ နင် ပျင်းသွားတဲ့တစ်နေ့ သူ့ခမျာ အသည်းကွဲနေပါမယ်”

နန်းဆန်သူက မမြင်ဘူးပါပဲ သနားစိတ်နှင့် တားမြစ်ခဲ့မိ
သေးသည်။

အခု ဒီနောင်လင်းကိုဆိုတာ မျက်ချယ်ပြောတဲ့ အဖြူ
ချောင်လေးပဲလား၊ မာယာညွတ်ကွင်းထဲ လောလောဆယ်မိနေ
သူတ သူပဲလား။

နန်းရင်မှာ တစ်မျိုးလေး အားနာစိတ်နှင့် မွန်းကျပ်
လေးလံသွားရသည်။

“သူ မပြောပေမယ့် ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်လိုက်ပြီ၊
နန်းဆန်သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သိသွားပြီနော်၊ မျက်ချယ် ခြေလှမ်းပျက်
မင် ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းပို့မယ် မဟုတ်လား”

နန်း ဘာပြန်ဖြေရမည်မသိဘဲ တစ်ချက်ရယ်မိသည်။
“ဟေ့. . . မျက်ချယ်အကြောင်းကို မသိရှာသေးဘူး
ဆင်ပါရဲ့။”

“ခင်ဗျား သူ့ဖက် မပါကြေးနော်”
အရေးထဲ သူက စည်းရုံးပါသေးသည်။

သူ့စကားသံမှာ စွဲမက်နှစ်သက်ဖွယ် တောင်းလှပါသည်။
နန်းပင် သူ့ပြောတာတွေ သတိလက်လွတ် နားထောင်နေမိတာ
ကြည့်။

www.burmeseclassic.com

“အို... ကျွန်မက သူ့သူငယ်ချင်းပဲ ဥစ္စာ၊ သူ့ဖက်
ဇောပေါ့”

“မရဘူး... ကျွန်တော့်ဖက်ပဲ ပါရမယ်”

ဇွတ်တရွတ် တောင်းဆိုပုံမှာ ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ငါ့
အစ်ယောက်လို ရိုကျကျနှင့်ပဲ။

“မျက်ချယ်... လာပြီ၊ မျက်ချယ်နဲ့ ဆက်ပြောလိုက်နော်”

ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာသော မျက်ချယ်က ဘယ်သူ
ဟု မျက်ခုံးပင့်ကာ အမူအယာနှင့် မေးလိုက်၏။

“နောင်လင်းကိုတဲ့...”

သူမက စကားပြောခွက်ကို လက်ဝါးလေးနှင့်ပိတ်ကာ
တိုးတိုးပြန်ဖြေလိုက်သည်။ မျက်ချယ်မျက်နှာလေးက တစ်
ဖြစ်သွား၏။ မြူးတူးပုံလေးဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို အပြေးလာယူသည်။

“ဟိတ်... လင်း၊ တို့သူငယ်ချင်းကို ဘာတွေ လျှောက်
ပြောနေတာလဲ”

“မျက်ချယ်အကြောင်းတွေ စုံစမ်းတာလေကွာ”

“လင်းနော်... ဟွန်း”

မူကာနွဲ့ကာ ခပ်ချွဲချွဲလေး ပြောနေသံကို အရင်က
လျစ်လျူမရှုနိုင်ဘဲ နန်း အမှတ်တမဲ့ နားစွင့်ထားမိသည်။

သူတော့ အလိမ်အညာ ပလီပလာတွေ မိနေရှာပြီ။
သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အရူးအမူးချစ်နေသလိုလို
ချစ်ချယ်က ပြီးဖြန်းဆွဲဆောင်နေပါသည်။

“အရမ်း သတိရတယ်၊ တို့ဘဝမှာ လင်းတစ်ယောက်ထဲပဲ
အာပါ။ ကိုဘယ်လောက် အထီးကျန်နေသလဲ လင်းမြင်ရင်
အနားသွားလိမ့်မယ်... သိလား”

စသဖြင့် မျက်နှာပူစရာကောင်းအောင် မျက်ချယ်က
အတိုးလေး ခွဲကာ၊ မူကာ၊ အိညောင့်ညောင့် အသံလေးနှင့်
အလှူငါးသို့ မြှူငါးသို့ လုပ်နေပါသည်။

ကြားရတာ နားတွေပင် ရှက်မိသလို။

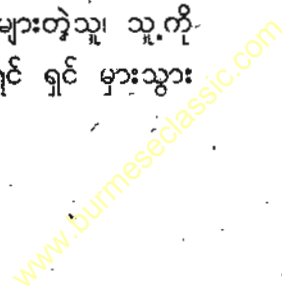
နောင်လင်းဆိုတဲ့ လူရေး...

မျက်ချယ်ပြောနေတာတွေ ချင့်ယုံစမ်းပါနော်။

လက်တွေ့မှာ လာလေ့လာကြည့်လိုက်ပါဦး။

ရှင် အံ့ဩလက်ဖျားခါသွားရအောင်ကို မျက်ချယ်က စန်း
ဆွဲပွင့်တာနော်။

စန်းပွင့်သလောက်လည်း မျက်နှာများတဲ့သူ၊ သူ့ကို
အညာတွက်ပြီး မျက်စိမှိတ်ယုံထားမယ်ဆိုရင် ရှင် မှားသွား
မိမ့်မယ်။

သိပ်မကြာခင် ရှင်မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံးကို သူ့ထဲ
က သရော်စော်ကား ပြုမူပစ်လိုက်မှာနော်။

ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ ပြင်ထားလိုက်ပါ နောင်လင်းရေ။

ကျွန်မကတော့ ဒါပဲ မှာချင်ပါတယ်။

ရှင်ရဲ့ ပြုစင်ရိုးသားမှုတွေကို သူ ကောင်းကောင်း
အသုံးချသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ရှင် တစ်နေ့ သိရမှာပါ။

အဲဒီကျရင် ရှင် ဝမ်းနည်း စိတ်ထိခိုက်ရလိမ့်မယ်။

ရှင်ရဲ့ မေတ္တာတရားကို သူ ဘယ်တော့မှ တန်ဖိုးထား
မဟုတ်တာ သိပ်သေချာနေတယ်လေ။

ရှင်က ဒါကို မသိတော့ ချောတဲ့လှတဲ့ကောင်မလေး
တွဲရတာကို ခေါင်းမောပြီး ပျော်ချင်ပျော်နေမှာပေါ့...။

ရှင်ရဲ့ အပျော်လေး ကြာရှည်တည်တံ့ပါစေလို့ နန်း
တောင်းပေးပါတယ် နောင်လင်းရယ်။

အသည်းခွဲမယ့်သူ လက်တွင်းက ရှင် လွတ်မြောက်
ကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်ပါစေ။

ထိုနေ့က စနေနေ့...။

နန်း ရေကူးနေကျ ရေကူးကန်မှာ ညနေ အစောပိုင်းက
လူအနည်းငယ်များပေမယ့် ခြောက်နာရီ ထိုးခါနီးတော့ လူ
အတော်ပါးသွားသည်။

နန်းသည် ရေထဲတွင် စိမ်းမိပြီဆို တော်တော်နှင့် အပေါ်
ပြန်မထက်နိုင်သူပီပီ အဲဒီနေ့က အတော်ကြီး မောပန်းနွမ်းဟိုက်
သွားမှ ပါးစပ်ကလေးဟ အသက်ရှူကာ ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် လှေကား
မှ ပြန်တက်လာသည်။

နေရောင်ပင် မရှိတော့။ မှောင်စပျိုးပြီ ရေကူးကန်လည်း
မကြာခင် ပိတ်တော့မှာပါ။

ရေကူးဝတ်စုံပေါ်ကနေ သဘက်အနီရဲလေးကို မတ်ကာ နန်းက သန့်စင်ခန်းရှိရာဘက် အပြေးတလေး လျှောက်လိုက် သည်။

“အို... အမေ”

ချော်လဲမှာ သတိထားမိတဲ့အချိန်မှာပဲ ချောကနဲ ယိုင် သွား၏။

ကျောက်ခင်းလမ်းက ရေညှိတက်နေပြီး ရေစိုစက်လက် တွေ ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းကြတော့ စိုစွတ်ပြီး ချောနေသည်။ တကယ်တမ်း ခြေချော်သွားတော့ နန်း အရှိန်မထိန်းနိုင်၊ ခြေထောက်ကြီး ကားပြီး ချော်လဲကျသွားပုံက မြန်ဆန် သည်။ နန်း တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာ ရှက်သွားမိ၏။

ပေါင်ရင်းမှာလည်း မျက်ကနဲ နှာသွားသည်။

ရှက်ရှက်နှင့် မြန်မြန် ကျုံးထဖို့အပြင်မှာ လူက... ယောက် အနားသို့ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ မသိ။ သူမကို လက်တစ်ဖက် ကမ်းပြီး ဆွဲထူပါသည်။

“ရေညှိတွေနဲ့ဗျာ... ခင်ဗျား ချော်လဲတော့မှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ လှမ်း သတိပေးမလို့ဟာ၊ အချိန်မမီလိုက် ဘူး။ ခင်ဗျားက တအားလောတာကိုး”

နွေးထွေးကျယ်ပြန့်သော လက်ဖဝါးပြည့်ပြည့်ထဲ အေး တော်စိုစွတ်နေသော သူမလက်ကလေး ကျရောက်သွားလျှင် နန်း တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းလိုက်ဖို့သွားရ၏။

သူ့လက်ဖဝါးရဲ့အတွေ့ဟာ နန်းကို ဓာတ်လိုက်သွား သလို ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည်။

သူ့ကို အားပြု၍ နန်း ပြန်လည်မတ်တပ်ရပ်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ချမ်းလာတာနဲ့ အမြန်ပြေးခဲ့တာ၊ တေးဇူးပါပဲ”

ရေစိုစက်လက်နှင့် မိန်းကလေးရဲ့ စိုပြေနေချာမွတ်သော အလှအပံ့တွေက စေ့စေ့မကြည့်ရဲစရာ။

ပုခုံးကလေး၊ လက်မောင်းကလေး၊ လည်တိုင်ကလေး၊ ခင်ညွန့်ကလေး အားလုံးဟာ အကြည့်မလွှဲနိုင်အောင် ဖမ်းစား လွန်းသည်။

အသားအရေ အတော်ကြီး လှပစိုပြေဝင်းမွတ်နေတဲ့ ဘောင်မလေး။

အားနာပါးနာ အကြည့်ကို အမြန်လွှဲရသည်။

“ခင်ဗျား နာသွားပြီထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း... မနာပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

သူမ အလျင်အမြန် ညှာလိုက်သည်။

“မရှက်ပါနဲ့... ခင်ဗျား အခုနဲ့ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားတာ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်၊ နာရက်နဲ့ အတင်းဖိလျှောက်ရင် ဒဏ်ရတာ ပိုဆိုးလိမ့်မယ်၊ အားမနာပါနဲ့... ကျွန်တော့်ကို တွဲလို့ရတယ်”

“ရပါတယ်ရှင်... ကျွန်မ လျှောက်နိုင်ပါတယ်”

သူက အတော်အကင်းပါးပုံရသည်။ နန်း ဟန်ဆောင်တာကိုလည်း သိနေသည်။

“ဘယ်လိုသဘောမှ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားကို ခြိမ်းခြောက်သွားသား ကူညီပေးတာပါ”

“သိပါတယ်နော်... ကျွန်မကရော ဘာပြောလို့လဲ... တကယ်တော့ သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သူ့ရဲ့ မှောက်စာ ထွက်ပြေးချင်နေတာ။

ကိုယ့်ဘာသာလည်း ထူပူရှက်ရွံ့နေမိတာအမှန်။

“အဖော်မပါဘူးလား၊ ခင်ဗျားမှာ...”

“ပါပါတယ်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“သူ မုန့်တီသွားစားနေပြီ ထင်တယ်”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ခြေထောက်က နာသွားရာ သူမ လွတ်ကနဲ ညည်းညူမိတော့ သူက ဘယ်နှယ်ရှိစံဟု ပြုံးလိုက်ပါသည်။

သူ့အပြုံးက ဘာထည့်ပြီး ပြုံးလိုက်လို့ ဒီလောက် ချိုရပါသလဲ။

နန်း အငိုက်မိ ငေးမောသွားရသည်။

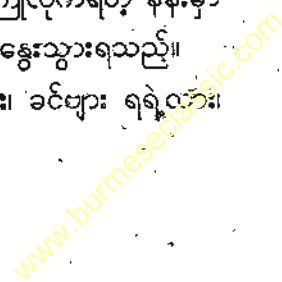
နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မေးခိုးဖြောင့်ဖြောင့်၊ နှုတ်ခမ်းထူအမ်းအမ်းနှင့် အတော် ချောမောပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့လူပါ။ အရပ်မြင့်ပြီး ဘော်ဒီကလည်း ကျစ်လစ်ကြံ့ခိုင်သည်။

ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ပုခုံးကားကားနှင့် အားကစား လုပ်နေကျပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ခြုံငုံပြောရလျှင် နန်းနံဘေးသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာသူမှာ ထင်မှတ်မထားရဲ့အောင် ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားချောမော လွန်းတာပါပဲ။

သူ့ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို အနီးကပ်ကြုံလိုက်ရတဲ့ နန်းမှာ တိုယ့်စိတ်ကိုယ် မလုံဘဲ မျက်နှာလေးပင် နွေးသွားရသည်။

“ဟိုနားက ခုံတန်းမှာ ထိုင်မလား၊ ခင်ဗျား ရရဲ့လား”

ကျွန်တော် ပြောသားပဲ၊ အရိုးအဆစ်တွေဘာတွေ ထိရင် ထိထိ
ချင်း ဒီလောက် မသိရဘူးဗျ၊ ပြီးမှ တဖြေးဖြေး နာလာတာ
ခင်ဗျား မပေါ့ဆနဲ့... မရဘူးထင်ရင် ဆေးခန်းသွားလိုက်”

ကိုလျှာရှည်သည် သူ့တစ်ပါးအပေါ် အင်မတန် စေတနာ
ရှိတတ်ဟန် တူပါသည်။

“မထိုင်တော့ပါဘူး... ကျွန်မ အရင်ဆုံး အဝတ်အစား
လဲချင်တယ်၊ ကျွန်မဘာသာ ဖြေးဖြေးလေး ခြေဖော့လျှောက်သွား
လိုက်မယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ရှင် ကျေးဇူးပါပဲ”

ကောင်မလေးက သူ့ကို အသားယူချင်လို့ ထိတိုင်းတယ်
များ ထင်နေသလား မသိပါဘူး။

သူ့ရဲ့ ဖေးမမှုကနေ အသာ ရုန်းလိုက်သည်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြီး လွတ်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် သူမ ထော့နင်းထော့နင်း ဖွဖွလေး လျှောက်သွား
တာကို စိတ်မချလက်မချနှင့် တစ်ခဏ ရပ်ကြည့်နေမိသေးသည်။

သန့်စင်ခန်းဖက် နံရံအကွယ်ကို ဝင်ရောက် နေထိုင်
ကွယ်သွားမှပဲ ထိုနေရာကနေ သူ ပြန်လှည့်ပါသည်။

နန်းသည် ကိုယ့်ရဲ့ လော်ကာထဲက အဝတ်အိတ်ကို
သော့ဖွင့်ထုတ်ရင်း ပြုံးစိစိလေး ပုခုံးတွန့်မိသည်။

ကိုယ့်ဆီမှာ သူ့ဆီက အနွေးဓာတ်တစ်မျိုးက စိမ့်ဖြာ
ဆင်း ကျန်ရစ်တုန်းပဲ ထင်မိသည်။ စီးကရက်ရနံ့နှင့်အတူ
အေးရနံ့တစ်မျိုးကိုလည်း နှာဝမှာ ရှူရှိုက်နေရသည်။

ထိုခံစားမှုကပင် သူမကို ကတုန်ကယင် ရင်ဖိုစေပါ၏။
နန်းစိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားရသလဲ မသိ။

ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးရဲ့ရနံ့ဟာ ဤကဲ့သို့ပင် ရင်ထဲ ဖိုကနဲ့
နွေးစေတတ်သလား။

မှန်ထဲကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းမိသည်။

သူ့အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။

အဝတ်အစား လဲလှယ်ရဦးမည်။

ရေကူးပြီးစမို့ ခေါင်းဆွတ်ဆွယ်တာ နက်ပြာလေးနှင့်
ကေဒ်အံ့ရှည် အနက်ကလေးကို တွဲဖက် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ဆံပင်တွေကို သဘတ်နှင့် ရေစင်အောင် ဖွဖွ သုတ်
သည်။ သူမက ရေကူးရင် ရှာဝါသဘတ်လည်း ဖောင်မထား
ဆတ်ဘူးလေ။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဒီအတိုင်းပဲ ဆံပင်လေး ဖားလျား
အုန်း ကူးတတ်တာမို့လား။ ဆံပင်သား ပျက်စီးရင် နောက်မှပဲ
ပြန်ပြီး ပေါင်းတင်တာမျိုး လုပ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အဝတ်လဲပြီးတဲ့အထိလည်း ရင်ထဲ ခုန်နေရတုန်းပါ။
အို... ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ ဘယ်ဝါမှန်းမသိ... တစ်ခါ
ကလေး အမှတ်တမဲ့ ဖေးမတွဲထူရုံနဲ့ နန်းက စိတ်လှုပ်ရှားစရာ
လားနော်။

နန်းကိုယ်နန်း သတိပေးသလို နှုတ်ခမ်းလေး စိကိုင်ရင်
အတွေးကို ဖျောက်နေမိ၏။

ပြီးလျှင် ကျောပိုးအိတ်လေးလွယ်ကာ မုန့်တီဆိုင်မှာ
နေမည့် မျက်ချယ်ထံ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရဲရဲ မလျှောက်ရဲဘဲ ခြေထောက်လေး ထော့နှင်
ထော့နှင်း ဝင်လာတဲ့ နန်းကိုကြည့်ပြီး မျက်ချယ်က မျက်ခုံးထု
ကာ...

“ဟဲ့... ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကန်ပတ်လမ်းမှာ ချော်လဲတာပေါ့၊ နင်ကမှ ငါ့
မစောင့်ဘဲ”

“အို... မိုးပဲချုပ်တော့မယ့်ဥစ္စာ၊ နင်က ရေဖျံမထေ
ဘယ်လိုစောင့်နိုင်ပါ့မလဲ”

သူ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါသည်။ မျက်ချယ်က ငါးမိန့်
လောက် ရေထဲဆင်းပြီးရင် ပြီးပြီ။

နန်းက တစ်နာရီလောက် ကြာတဲ့သူ။
အတူတူလာပေမယ့် ဝါသနာပါပုံချင်းက မတူဘူးလေ။
နန်းက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်ချ ပေါင်
ထဲတင်လိုက်ပါသည်။

“မုန့်တီအသုပ်တစ်ပွဲ၊ အရည်တစ်ပွဲ”
လာမေးတဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို မှာလိုက်သည်။

ဗိုက်ကဆာနေပြီလေ... ရေကူးပြီးစဆိုရင် ပိုဆာတာ။

“နင့်ခြေထောက်က တော်တော်နာနေလား၊ ဒဏ်ကြေ
ဆေးလေးဘာလေး လိမ်းဦး”

“အိမ်ရောက်မှပဲ လိမ်းတော့မယ်”

နန်းက မုန့်တီပန်းကန်ရောက်လာတော့ ဇွန်းနှင့် ပြေးပြေး
ကွေးနေသည်။

သို့သော် ခေါင်းအပြန်အမော့မှာ သူမမျက်လုံးလေး ဝိုင်း
ထုတ် ရင်ထဲ ဒိတ်ကနဲ ခုန်သွားရသည်။

လျင်းဘောင်းဘီနှင့် အက်ဒီအက်စ် စပိုရှပ်ကို ဝတ်ထား
သာ စောစောကလူက ပြုံးစေမျက်နှာနှင့် ကင်န်တင်းထဲ စင်လာ
သည် မဟုတ်လား။

ဒီစားပွဲကိုပဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြတာ။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမယ့် နန်းကို မဟုတ်ပါ။

“ဟယ်... လင်းပါလား”

နံဘေးက မျက်ချယ်ရဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်သံလေးဟာ
ကို အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားစေပါသည်။

ဘုရားရေ... သူဟာ လင်းတဲ့လား။

နောင်လင်းကိုပေါ့။

ဒါကြောင့် ထူးခြားတဲ့ဒီအသံမျိုး ကြားဖူးပါတယ်လို့
စိတ်ထဲ အလိုလို ထင်မိတာ။

“ဟာ... မင်းလည်း ရေလာကူးတာလား။ ကိုယ်
မိဘူး ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်ဝင်လာတုန်းကတော့ မင်းကား မရှိပါ
မင်းဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ မင်းဖုန်းက အမြဲပိတ်ထားတယ်
အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့ ရေကူးနေတာကိုး လင်းရဲ့... အဟင်း...
ပြန်ဖွင့်ဖို့ မေ့နေတာ”

အမှန်တော့ ထိုသို့ မဟုတ်ပါ။ ရည်းစားထည်လဲတွဲ
သော မျက်ချယ်ဟာ ဖုန်းကြောင့် အနောက်အယုတ်ဖြစ်မှာ
လျက် များသောအားဖြင့် သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကို ပိတ်ထားတ
သည်။

သူပြောစရာရှိမှ စက်ဖွင့်ပြီး ပြောတတ်တာ နန်း တွေ့မြင်
နေကျပါ။

သူတော့ အညာခံရပြန်ပါပြီ။

သူသည် မျက်ချယ်ထံ ဘယ်လောက်ပျော်ဝင်ပါသလဲဆို
ရင် မျက်ချယ်မျက်နှာလေးကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်လျက် ဘေးက
နန်းကိုပင် ချက်ချင်း မမြင်သေးပါ။

နောက်မှ အကြည့်ရွှေ့လာမှ တွေ့သွားပြီး...

“ဟာ... ခင်ဗျားပဲ”

ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်ပါသည်။

နန်းနှလုံးသားတွေက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အေးခဲ
နည်းနည်းသွားရသည်။

နန်းဟာ မျက်ချယ်လောက် မလှဘူးလား။ သူ့လို အပြင်
အဆင် ခေတ်မမီတာတော့ အမှန်ပါ။

ပြီးတော့ နန်းမျက်လုံးထဲမှာ ဖျားယောင်းတတ်သော
အာယာတို့ မရှိဘူးလေ။ ပကတိ သန့်စင်နေသော မျက်ဝန်းလေး
တွေကိုသာ ပိုင်ဆိုင်သည်။

ဒီတော့ အဲဒီလင်းက အသိုအမှတ်ပြုမိမယ်လည်း မထင်
သော့ပါဘူး။

သူက ဘာကြောင့်များ မျက်ချယ်ကစားစရာ အ
ကလေးတစ်ရုပ် လာဖြစ်နေတာလဲ...။

မချင့်မရဲသာ တွေးမိလေသည်။

ပြန်ပြီးပြသော နန်း အပြုံးလေးက မပီပြင်ပါ။ ခုန အ
မထင် နိုးကြားစွာ ခုန်လှုပ်မိသော နှလုံးသားဟာ အခုတော့
လင့်ချက်မဲ့စွာ ငြိမ်သက်သွားလေပြီ။

တဒင်္ဂလေးမှာ သူမရဲ့ အနှုံးက ကြီးကျယ်သည်။ လူ
သူမသိ လစ်ဟာဆုံးရှုံး ကြေကွဲသွားရသည်။

ပြန်ပြင်လို့မရတဲ့ မှားယွင်းမှုတစ်ခုနှင့်အတူ နန်းတို့ စ
ဆုံဆည်းမိကြသည်ပဲဆိုပါတော့။

“လင်းက နန်းကို သိနေလား... ဟုတ်လား”

မျက်ချယ်က တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“ခုန သူ ချော်လဲသွားလို့ ကိုယ် သွားထူပေးခဲ့တာ

“ဪ... ဒီလိုလား၊ မင်းသမီး ချော်လဲတော့ မင်း

ပြေးသွားတာပေါ့... ဟား... ဟား”

မျက်ချယ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ရယ်လိုက်ပေမယ့်

မျက်နှာလေး နွေးကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဪ... သူက မင်းသူငယ်ချင်း နန်းဆန်သူလား”

အခုတော့ တစ်ခါ ပြောဖူးတယ်နော်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်

နောင်လင်းက ဟန်မပျက် ဆက်ပြောသွားလို့ တော်ပါ
သေးသည်။

နောင်လင်းသည် မျက်တောင်ကော့ကော့နှင့် ကောင်မ
မရဲ့ မျက်လွှာကလေး စင်းချလိုက်ပုံကို အမှတ်မထင် အကြည့်
ချက်နေမိသည်။

“နန်းလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ နန်းက ပြောလိုက်သည်။

သူမရဲ့ တိုးညက်ညင်သာသော အသံလေးက အလွန်ပဲ
ထောင်ကောင်းလှကာ ရင်ထဲကို ငြိမ့်ကနဲ စီးဝင်စေသည်။

ထူးခြားသော ခွန်းချိုလှသော စကားသံပိုင်ရှင်လေးပါပဲ။

ပြီးတော့ သူမ မျက်နှာလေးမှာ ကြည်လင်သော အလင်း
တက်လေးတစ်မျိုး ရှိနေသည်။

ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကို ကြည့်ရသလိုပဲ ရင်ကို အလိုလို
သွေးမြစေတာ။

မျက်ချယ်ကတော့ တက်ကြွရှင်သန်သော ညှို့ဝင်ဖမ်းစား
တွေအပြည့်ရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုးပါ။

www.burmeseclassic.com

“လင်းကလဲနော်၊ တို့သူငယ်ချင်းကို သွားကြည့်မနေနဲ့
သူက အရမ်းရှက်တတ်တာ၊ ကြည့်ဦး...လင်းကြည့်နေရင်
မုန့်တီတောင် မစားရဲတော့ဘူး... တွေ့လား”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး”

မျက်ချယ်ရဲ့ မဆင်မခြင် အပြောကြောင့် နှစ်ဦးသာ
အနေခက်သွားရလေသည်။

နောင်လင်းက ကမန်းကတန်း အကြည့်လွှဲသလို နန်းက
လည်း မုန့်တီပန်းကန်ထဲ အယောင်ယောင်အမှားမှား စွတ်စွတ်
လိုက်မိသည်။

ဤကဲ့သို့ပင် နောင်လင်းနှင့် နန်းတို့ သိကျွမ်းသွားခဲ့ပုံမှာ
ကဗျာမဆန်ဟု ဆိုရမည်။

အဲဒီရဲ့နောက်မှာတော့ မျက်ချယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နန်းနှင့်
လင်းနှင့် မကြာခဏ ဆုံရတာမျိုး ရှိလာပါသည်။

မျက်ချယ်က ထူးဆန်းသည်မှာ ဤမျှ သဘောကောင်း
နိုင်နာတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တန်ဖိုးထားရ
တင်းမုန်း မသိတာပင်။

“နင့်ကို ငါ အံ့ဩပါတယ် မျက်ချယ်ရယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုနောင်လင်းလို လူတစ်ယောက် ရှိနေရက်နဲ့ နောက်
ခါ ဘာလို့ ရှင်းသန့်တို့၊ စိုးကျော်တို့၊ မင်းမင်းတို့၊ အဂ္ဂတို့နဲ့
ဤကဲ့သို့ပင် နောင်လင်းနှင့် နန်းတို့ သိကျွမ်းသွားခဲ့ပုံမှာ
ကဗျာမဆန်ဟု ဆိုရမည်။”

“လက်ခံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ဘက်ဂရောင်း အကောင်းလို့ အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာပါ”

“အေးလေ . . . ဘာထူးလဲ”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ခေါင်းခေါက်ရွေးနိုင်မှ တန်ကျတာဟဲ့”

“ကိုနောင်လင်းသာသိရင် အရမ်း သဝနတို့မှာပဲ သူက အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ နင်တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ချစ်ရတယ်”

“မထင်ပါနဲ့ နန်းရယ်၊ ယောက်ျားတွေဆိုတာ လျှော့လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူက ခိုးသားပါတယ်၊ မဟုတ်တာလုပ်မခံမရှိဘူး”

“အမှတ်တွေ စွတ်မပေးပါနဲ့ဦး”

“သူ စိတ်ပျက်သွားမှာ နင် မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“မစိုးရိမ်ပါဘူး . . . သူ့ကိုလည်း ငါက ဘောင်ခတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ချင်တဲ့ မိန်းကလေးရှိရင် တွဲလေ့ရှိလည်း လာမချုပ်ချယ်နဲ့၊ အဲဒါတော့ မရဘူး၊ တစ်ယောက်

တစ်ယောက် လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားတာ စိတ်အချမ်းသာဆုံးပဲ၊ အနံ့သတ်ချက်တွေ ငါ သိပ်မုန်းတယ် နန်း . . .”

“နင့်လို မိန်းကလေးနဲ့ လာဆုံတာ သူ ကံဆိုးတာပဲ၊ သနားတော့ သနားပါတယ်ဟာ . . . နော်”

“အံ့မယ် . . . မသနားပါဘူး၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်ကို ဘာသနားစရာလိုလဲ၊ ငြီးငွေ့လာရင်တော့ ငါက နားလိုက်မှာပဲ၊ ငါ့ကို ပြဿနာ လာရှာရင်လည်း ဆောရီးပဲ၊ ချုပ်ထိုင်ဖို့တို့၊ လွှမ်းမိုးဩဇာပေးဖို့တို့ကတော့ အိပ်မက်တောင် လာမက်နဲ့၊ မျက်ချယ်တို့က လွမ်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားတွေသာ ကြားရရင် ဟိုတစ်ယောက်တော့ ခဲစားရတော့မှာပဲ။

မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတဲ့တစ်နေ့၊ မျက်ချယ် ဇာတ်ဆမ်းတွေကို သိတဲ့တစ်နေ့၊ သူ ထိခိုက်နာကျင်မှာ နန်းက စာနာစိတ်နှင့် ကြိုတင် ရင်မောနေခဲ့မိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မျက်ချယ်က ကားထဲက မဆင်းဘဲ မှန်တစ်ဖက်ကို ပြေး
ညှင်းစွာ ချလိုက်ပြီး ခေါင်းပြုကြည့်ကာ...

“ဟိတ်... နန်းဆန်... ဘာလုပ်နေလဲ”

နန်းဆန်သူက ကိုရီးယားစကတ် အပြာရောင်ဆွဲသား
အေးကို ဒူးဆစ်ဖုံးပုံစံ အကျပ်ကလေး ဝတ်ထားပြီး အပေါ်က
ချင်းနက်ပြာလေးနှင့်။

ပုခုံးကျော်ရုံ ဆံပင်စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့်လေးတွေက
ဆန်အိအိ ဝဲဖြာကျနေသည်။

“ပန်းအိုးထိုးမလို့ ဂန္ဓမာအဖြူလေးတွေ ဆင်းခူးနေတာ”

“နင့်ပန်းအိုးကို ထားခဲ့လိုက်”

“မျက်ချယ်က ဘယ်လဲ”

“လာစမ်းပါ... ကားပေါ်တက်၊ ငါတို့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ
သွားစားရအောင်”

မျက်ချယ်က စိတ်ကူးပေါက်ရင်ပေါက်သလို နန်းဆန်ကို
အလိုပဲ လာခေါ်တတ်ပါသည်။

“ဒါဆို ငါ မေမေ့ကို သွားပြောဦးမယ်၊ နင် အိမ်ပေါ်
တက်တော့ဘူးလား”

“မတက်တော့ဘူး... ဒီကံပဲ စောင့်မယ်၊ မြန်မြန်လုပ်နော်”

ညနေစောင်းအချိန်လောက်မှာ မျက်ချယ်ဝင်က စုပါ
ဆလွန်း ၂/က အဖြူရောင်လေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ
နန်းဆန်သူဆီသို့ ရောက်လာပါသည်။

ဟိုဖက်လမ်း၊ ဒီဖက်လမ်း နေကြတာဆိုပေမယ့် မျက်ချယ်
က ဘယ်သွားသွား ကားကလေးနှင့်သာ သွားလာတတ်သည်။

ဒီဖက်လမ်းက နန်းတို့အိမ်ကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ လမ်း
လျှောက်မလာတတ်။ မျက်ချယ်သည် နန်းကိုတော့ အတော်
ခင်မင်သည်။

တားဝင်တာမြင်သဖြင့် နန်းဆန်သူက သူမကားအနီးသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“အေးပါ”

နန်းဆန်သူ လှစ်ကနဲပင် တိုက်ထဲ ပြေးဝင်သွား၏။
တအောင့်ကြာလျှင် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး စလွယ်သိုင်းကာ မြန်
ထွက်လာ၏။

ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် မျက် ျယ်ကားလေးထဲ
အေးစိမ့်မွှေးဖျံ့ သားနားနေပါသည်။

မျက်ချယ်က သူ့အိမ်မှာ သူ့ဗိုလ်။ နေတာထိုင်တာလည်း
စတိုင်လ်ကျသည်။

မိဘတွေက ပြည့်စုံကြွယ်ဝပြီး သမီးနှစ်ယောက်
ရှိသည်။ အခု မျက်ချယ်က သူ့အစ်မ၊ ခဲအိုတို့နှင့် နေသည်။

မျက်ချယ်ဘဝမှာ ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာမရှိ။ တွေ့လိုက်
တိုင်း ပေါ့ပါးလန်းဆန်း သွက်လက်ပြီး အပူအပင် ကင်းမဲ့လှသည်။

မျက်ချယ်က ကားကို မီးပွိုင့်ဖက် ဦးတည်လိုက်
သဖြင့်...

“နှင့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲက ဘယ်မှာစားမှာတုန်း”

“ကရဝိတ်ပဲ သွားလိုက်မယ်”

“ဟင်... ကရဝိတ်ထိ”

“နီးနီးလေးပဲဟာ”

သူ့အတွက်ကတော့ ရန်တုန်တစ်မြို့လုံး အကုန် နီးတာ
အည်းပါပဲ။ ကားမောင်းကလည်း အတော်မြန်သည်။ စိတ်ကလည်း
ဆပ်မြန်မြန်။

အကြိုက်လည်း ခဏခဏ ပြောင်းတတ်၏။
ရည်းစားတစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ကြိုက်သလိုလိုရှိပြီး မနက်
မြန် မကြိုက်တော့ဘူး ဖြစ်ချင်ဖြစ်တတ်တာ။

မျက်ချယ်စိတ်ကို နန်းလည်း လိုက်လို့ မမီပါ။
ဒါကြောင့် စောဒကမတက်ဘဲ တိတ်တိတ်လေးပဲ လိုက်
ဝါလာခဲ့မိသည်။

သို့သော် သူမကို မတိုင်ပင်ဘဲ မထင်မှတ်ထားသော
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မျက်ချယ်က ဖန်တီးလိုက်၏။

ကရဝိတ်ဝင်ပေါက်မှာ လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ကားရပ်
ခေါ်တင်လိုက်တာပါ။

ထိုလူရွယ်မှာ အသားညိုသည်။ သို့သော် မျက်နှာ ပုံပန်း
ထ အခပ်ချောချော။ ဆံပင်ရှည်ကို အလယ်ခွဲထားတဲ့ အကောက်
ဝိုင်း။ ဆံပင်တွေက ဂျဲနှင့် စိုရွှံ့ ပြောင်လက်နေသည်။

နားမှာ ကျောက်တစ်လုံး နားကပ်တစ်ဖက် ပန်ထား၏။
ဥပဒေအကျိုးလက်ရှည်က မီးခိုးရောင်ပေါ်မှာ ပန်းပွင့်အနက်ကလေး

တွေ့နှင့်။ ဘောင်းဘီကလည်း စတိုင်လ်ပင်နံ မီးခိုးဖျော့ပါး
ဝတ်စားထားပုံရော၊ ရုပ်ရည်ရော မဆိုးလှပါ။

ဒီလူနှင့် ဉာဏ်တုန်းက သိနေပါလိမ့်။

အရင်ကဆို ရည်းစားအသစ်ရလျှင် နန်းကို ဖွင့်ပြော
အသိပေးနေကျ။ ဒီတစ်ခါတော့ အသိမပေးပါလား။

ကားထဲ လှစ်ကနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီမို့ မျက်ချယ်ကို အ
အယာနှင့်ပဲ မေးရသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းပါ... ဖရက်ဒီတဲ့”

မျက်ချယ်က မိတ်ဆက်ပေးသလို ဆိုသည်။

“ဖရက်ဒီ... သူက ငါပြောတဲ့ နန်းဆန်သူ”

“ဟုတ်လား... နန်းဆန်ဆန်လေးပေါ့၊ မျက်ချယ်
သူငယ်ချင်းက လှတယ်နော်”

“မလှပါဘူး”

နန်းက ကန့်ကွက်၏။

နန်းမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ထိုသူကို မြင်မြင်ချင်
အမူအယာရော၊ အသံကိုပါ မနှစ်သက်သလို ဖြစ်မိသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ မိန်းမကျမ်းကျေးနေပုံရသည်ဟု နန်းက
သည်။

ကိုယ့်ကို ချောတယ် ပြောပေမယ့်လည်း သဘောမကျမိ
ပါ။ မျက်ချယ်က သူနှင့် ဘာကြောင့် ချိန်းထားဇာလိမ့်။

တကယ်ဆို သူနှင့် ချိန်းဆိုထားလျှင် နန်းကို ခေါ်မလာ
ဆင့်ဘူးပေါ့။

နန်းရင်ထဲ အောင့်သက်သက်လိုလို ဖြစ်မိသည်။

တခြားအဖော်ပါရင် နန်း လိုက်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။

ယခုတော့ ပင့်သက်ကလေးသာ ခိုးရှိုက်မိသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ရင်းနှီးတတ်သော

မျက်ချယ်ကိုလည်း သူမ အံ့ဩပါရဲ့။

ပြီးတော့ ရင်ထဲ တစ်နေရာမှာ ဟိုလူကိုလည်း သနားမိ
သလို ဖြစ်သွားရပါသည်။

မျက်ချယ်ကို ရိုးရိုးသားသားလေး ချစ်နေရှာတဲ့သူ...။

နောင်လင်းကို...။

သူသာသိရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ မျက်ချယ် သူ့ကွယ်

ရာမှာ ရှုပ်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ သူ ရိပ်မိမှာပါ။

အိုလေ... သူတို့ကိုစွဲ နန်းနဲ့မှ မဆိုင်တာ။

နန်းဆန်သူက မချင်မရဲ ကရုဏာအတွေးကို ဖျောက်ပစ်
ပျက်ပါသည်။

ရင်ထဲက လေးနေသည်။ ကားလေးက ကရိတ်ဥယျာဉ်
အတွင်းသို့ ဖြူးညင်းစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ စိမ်းစိုအေးအေး
သာယာသော ဝန်းကျင်လေးက ရွှင်လန်းချင်စရာပါ။

ဒါပေမယ့် နန်း စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေရ၏။
မျက်ချယ်ကို မကျေနပ်ပါဘူး... .။

သူစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အခြေအတင် မပြောချင်
သာ ငြိမ်နေရသည်။

မျက်ချယ်လုပ်ပုံကို နန်း ဘဝင်မကျပေ။

လှည့်ကြည့်လို့ အကြည့်ချင်းဆုံတာနှင့် နန်းက ဖရက်
မသိအောင် မျက်စောင်းခဲလိုက်သည်။ မျက်ချယ်က သူ့မှာ အပြစ်
မရှိသလို ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့်သာ။ အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းပါတိ... .

ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးရှေ့ ကားရပ်တဲ့အထိ အာစာ
မှ မဆိုမိ။

သူတို့က ဆိုင်ထဲဝင်တော့ စုံတွဲလို နီးနီးကပ်ကပ်
တီးတီးပြောဆို ရယ်မောလိုက်ပါသေးသည်။

ဒီလိုမှန်းသာသိရင် နန်း လိုက်မလာပါဘူး။

နန်းဆန်သူက မျက်နှာလေး ခပ်မုန်မုန်နှင့်သာ နေ
တစ်လှမ်းဆုတ်လျှောက်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

စားပွဲမှာ ထိုင်တော့လည်း နန်းမျက်နှာလေး မကြည်

အဲဒီ မျက်ချယ်တစ်ယောက်ဆီမှာ ရည်းစားတွေရော၊
အလိုလိုအဆင့်တွေရော ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ
တတ်သည်။ သွားလေရာအရပ်မှာ အမျိုးသားမိတ်ဆွေ အပေါင်း
ဆင်းတွေ ရှိသည်။

မျက်ချယ်က မိန်းကလေးတွေကို သိပ်မခင်မင်။ သူ
တစ်ဆံခင်မင် ပတ်သက်နေတာ ယောက်ျားလေးပဲ အများစုက။
အထဲမှာ နန်းဆန်သူတစ်ယောက်သာ မကြာခဏ ဝင်ခံရတာ။

အတူသွားပြီဆိုရင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက်
ပေါ်လာစမြဲ... . ပါလာစမြဲ။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲနှင့် အအေးကို စိတ်မပါစွာ စားသောက်
သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း စကားမှ မပြောရတာ။

သူတို့ဘာသာသူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ညှိုးညှိုး ကြည့်နှုတ်လိုက်။ အဓိပ္ပာယ်ခပ်ပါပါတွေ ပြုံးလိုက်ကြနှင့်
ကြည်ဆိုက်နေတာကို ဘေးက နန်းမှာ ဒေါပွပွနှင့် သည်းခံ
ဆင့်စားနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

“မျက်ချယ်”

“ဟင်”

“ငါပြန်မယ်... ဂိတ်ဝလိုက်ပို့ပေး”

“ဟယ်... နင်ကလည်း မပြန်ပါနဲ့ဦး”

ဒီလိုကျတော့လည်း ပျာပျာသလဲ တားမြစ်ပြန်၏။

“နင်တို့ အနှောက်အယှက် ဖြစ်ပါတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး... ဘာလို့ အနှောက်အယှက် ဖြစ်ရမှာ”

ငါတို့က သမီးရည်းစားမှ မဟုတ်တာ နော်... ဖရက်ဒီရယ် ဖရက်ဒီက ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ ပြုံးစစ မျက်နှာထဲ နှင့်သာ မျက်ချယ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

ကြားထဲက နန်းမှာ သူတို့ဆီမှ အကြည့်လွှဲရင်း အူပြော

ကြောင် ငေါင်စင်းစင်း ဖြစ်နေရသည်။

သူတို့နားမှာ နေကိုမနေချင်။

ကြည့်ရတာ မျက်ချယ်က တစ်ယောက်ထဲ လာတွေ့

ဖရက်ဒီဖက်က အထင်သေးမှာဖိုးလို့များ နန်းကို တမင် ခေါ်တ ခဲ့သလား မသိချေ။

ဒါပေမယ့် စုံတွဲဆန်ဆန် သူတို့နှစ်ယောက်နားမှာ နန်း တယ်လိုဆက်နေရမလဲ။

သူတို့လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် မပြောမဆိုရ။

နန်းလည်း မျက်နှာတွေပူနေရတာ အဆင်မပြေပါဘူး။

တက္ကစီနဲ့ ပြန်ပါမယ်ဆိုတော့လည်း မျက်ချယ်က မပြန်

အချင်ပုံ။

ခက်ပါရဲ့နော်...။

“နန်းဆန်သူက အရမ်းသိတတ်တာပဲဗျာ၊ ကျေးဇူးမမေ့

ဘူး”

သူက ပညာသားပါပါ နှင်နေတာလေ...။

“နန်း... မပြန်နဲ့ဦးနော်၊ ငါတို့ တစ်အောင့်လောက်ပဲ

ထားပြောမှာ၊ တော်ကြာ သိပ်မိုးချုပ်ရင် မာမီဆူနေမှာဟာ”

“မပြန်ဘဲ ငါက ဘာထိုင်လုပ်နေရမှာလဲ”

နန်းက ဘုတော့ချင်လာပါသည်။

ဟိုက လူလည်ပုံစံမို့ မျက်ချယ်က နှစ်ယောက်ချင်း

တွေ့တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုလူလည်ကတော့ နန်းကို ပထုတ်ချင်နေပြီပေါ့။

နန်းဆန်သူသည် ရုတ်တရက်တော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်

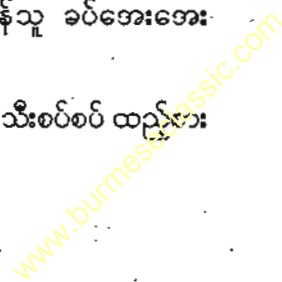
မလဲ မသိ။ ခပ်ဝေးဝေးကနေ သနပ်ခါး သီချင်းသံလေးက

လွှဲလွင့်လာသည်။

... ပါပြန်မှာ သနပ်ခါးလေးနဲ့ ချစ်ရာကောင်းလိုက်တာကွာ
 ထိုသီချင်းသံကိုကြားလျှင် သူမ စိတ်ကူးရသွားပါသည်။
 အပြတမ်း ပြန်နေလိုက်ပါ ...
 ရိုးရိုးလေး မင်းပျက်နာ ...
 ကျွန်ုပ်တို့ကောင်း ဖိနပ်ကွာကွာ ...
 ကိုယ်ရဲ့ နှလုံးအိမ်ထဲမှာ ...
 အချစ်စိတ်တို့ နိုးထလာ ...
 ဒီတစ်သက်စာ ချစ်ပေတ္တာ ...
 သီချင်းအေးအေး ငြိမ့်ငြိမ့်လေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိ
 သည်။ သူမစိတ်တွေ အနည်းငယ် ညံ့သက်သွားရ၏။
 “ဒါဆိုရင်လည်း နန်း ဟိုဖက်မှာ သီချင်းသွားနားထော
 မယ်”
 ဒါကိုတော့ မျက်ချယ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖရော
 မျက်နှာကလည်း ပြုံးအံ့သွား၏။
 နန်းဆန်သူက ချည်ထည်အိတ်လှလှလေးကို စလွှာ
 သိုင်းကာ ခွာချွန်ဖိနပ်အမြင့်လေးနှင့် တတောက်တောက်လျှော
 ကာ ဆိုင်အပြင်ဖက်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာပါသည်။
 ဒါဟာ သူမ ရှောင်ပေးတာလား...။

အင်း... ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။
 နောင်လင်း မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း စိတ်ထဲမှာ
 အားနာသလို စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်မိသည်။
 အင်းလေ...
 ရှက်ကလည်း မျက်ချယ်ပုံစံ ခပ်လှလှလေးကို ချစ်မိတာကိုး။
 သူ သစ္စာမထားတာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်သည်ခံပေါ့။
 နောက်ဆုံး တစ်နေ့ မျက်ချယ်နဲ့ ဆုံဆည်းလက်တွဲခွင့်ရ
 ယေ့သူက နောင်လင်းပဲလား၊ တစ်ခြားတစ်ယောက်ပဲလား နန်း
 အည်း မခန့်မှန်းတတ်။
 မျက်ချယ်ရဲ့ နှလုံးသားရေးရာ ကဏ္ဍက ရှုပ်ထွေးတယ်
 လေ။ ကြုံတွေ့ရခက်တယ် မဟုတ်လား...။
 ပြီးတော့ မျက်ချယ်က တစ်ယောက်နှင့်တွဲတုန်း နောက်
 တစ်ယောက်တွေ မြင်သွားမလားလို့လည်း မစိုးရိမ်တတ်ဘူးလေ။
 နန်းတသာ သူ ဘယ်တော့ ပြဿနာဖြစ်မလဲ ဘေးက
 နေ ရင်တမမ စောင့်ကြည့်နေရတာ။
 သီချင်းသံကြားရာဖက်ဆီ နန်းဆန်သူ ခပ်အေးအေး
 လျှောက်လာသည်။
 စောစောက ရှမ်းခေါက်ဆွဲထဲ ငရုတ်သီးစပ်စပ် ထည့်ဖူး

၈၆ ☀ ဆူထေးနွယ်

ခွဲမိသဖြင့် လျှာတွေက ဝူထူနေလေရာ အိတ်ထဲ ဝယ်ထည့်ထားတဲ့ ထုတ်ထိုးသကြားပြားတစ်ခု ထုတ်ယူ ဖောက်စားလိုက်သည်။
ပြီးလျှင် ဟော်လိုဂစ်တာလေး တီးခတ်၍ သီချင်းသီဖော်ဖြေရာ စင်မြင့်နားလေးဆီ ရောက်လာပါသည်။

အားပေးနားထောင်သူတို့ ကျိုးတို့ကျဲတဲသာ ရှိ၏။

နန်းဆန်သူက အုတ်ဘောင်အမြင့်လေးတစ်နေရာမှာ အသာအယာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မီးတွေလှောင်ထိန်းလင်းနေသဖြင့် အေးမြသာယာလှ၏။

ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က စင်ပေါ်မှာ ဂစ်တံတီးခတ်၍ ပထမ ဟန်ထူးလွင်သီချင်းကို ဆိုသည်။

နောက်တော့ နော့နော်သီချင်း...

အိပ်လို့မကု... ပျက်လုံးတွေ ယုတ်သေချား...

ပြင်နေတယ် ခုထိ... ယနေ့... နှုတ်ဆင်းပါလေ့...

ပြင်ယောင်ရင်း...

လွှဲလို့မကု... အာရုံက အိတ်ကွင်းထဲ...

အကြိမ်အခါတွေ ယုတ်သေချား...

ယင်းအကြောင်း စဉ်းစားကာနေတုန်း...

ဒီလိုညာရိုး... ဝိန်းယင်း...

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

အတူနေ့ပိုရှင် အတိုင်းထက်အလွန်...
ဒီလိုညာရိုး... ဝိန်းယင်း...

အတူဆုံတွေ့ဖြစ်ရင် အတိုင်းထက်အလွန်...
အို... ဝိန်းအတွက်တော့...

နန်းဆန်သူသည် ခြေထောက်ကလေး စည်းချက်လှုပ်

အားအေးအေးလူလူ ခံစားနားထောင်ရင်း သကြားပြားကလေး

ထိုးလည်း အရသာခံကာ စုပ်ယူစားနေမိ၏။

လေနေအေးအေးလေးက မျက်နှာပြင်ကို နှုတ်ဆက်ရိုက်

ခတ်နေပြီး သူမရဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေက လေမှာ လွင့်မျောနေ

သည်။

သူမသည် လက်ဖျားကလေးနှင့် ဆံနွယ်လေးတွေကို

အယ်ရှားနေပုံမှာ ကဗျာဆန်သည်။

ခပ်ထေးဝေးက လှမ်းကြည့်ရင်း နောင်လင်းက မျက်ချယ်

သူငယ်ချင်း နန်းဆန်သူပဲဆိုတာ မှတ်မိသွား၏။

ဒါပေမယ့် ဆံနွယ်လေးတွေ ကွယ်နေတာကြောင့်

သေချာအောင် သူ ထပ်တစ်ခါ စူးစိုက်ကြည့်သည်။

မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်

ထားမောကာ သီချင်းဆိုတဲ့ စင်မြင့်လေးဆီ ကြည့်နေတာ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

www.burmeseclassic.com

ဘေးတိုက် မျက်နှာလေးမှာ ပါးမို့မို့လေးနှင့် ကလေး
စွာ ချစ်စရာကောင်းနေတာမို့ လူမမှားနိုင်. . . ။

ဒါ နန်းဆန်သူလေးပါပဲ. . . ။

သူ သွားနှုတ်ဆက်ဖို့ တွေးသည်။

သို့သော် ခေါင်းထဲကို ဖျတ်ကနဲ ရောက်လာတဲ့အကြော
တစ်ခုက သူမမှာ ဘာကြောင့် အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီကို တစ်ယောက်တည်းတော့ လာမှာမဟုတ်

ထိုအတွေးနှင့် နောင်လင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိနဲ့
နန်းဆန်သူက မျက်ချယ်နှင့်ပဲ လာတာလား. . . ။

ဒါဆို မျက်ချယ်ကရော. . . ။

တစ်စုံတရာက စေ့ဆော်သလို သူ့ရင်ထဲ အလိုလို
ကာ သံသယ ဝင်လာသည်။

“မင်းတို့လျှောက်နင်း. . . ”

အတူပါလာတဲ့ ဘော်ဒါနှစ်ယောက်ကို အပေါ်သွား
ဆိုတဲ့ လက်သင်္ကေတလုပ်ပြရင်း သူက ခွဲထွက်လိုက်ပါသည်။

ဘော်ဒါနှစ်ယောက်က ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း ရှေ့ဆ
လျှောက်သွားလျှင် သူ ဒီဖက် ဧရိယာထဲ ဖျတ်ကနဲ ချိုးကွေ
လာ လိုက်ပါသည်။

နန်းဆန်သူ ထိုင်နေရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်
လာမိသည်။ နန်းဆန်သူက အဆိုစင်မြင့်လေးရှိရာသာ တစ်ကိုက်
တော်မတ် ငေးနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ဘေးဘီသို့ မမြင်မိပေ။

လျှင်လျက်ကက်လေး ဝတ်ထားသော သူမပုံစံလေးက
နုနယ်ပျိုမျစ်ချစ်စဖွယ် ကောင်းနေသည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော
ဆန်ပန်းလေးနှင့် သကြားပြားတစ်ချောင်းကို မြိန်ရေယှက်ရေ စား
စား သီချင်းနားထောင်နေဟန်က အေးအေးလူလူ. . . ။

စကတ်အပြာရောင် ကိုယ်တိလေးကြောင့် ရှင်းကြော
သော ကိုယ်နေဟန်ထားလေးကလည်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။

နောင်လင်းသည် သူမကို အမှတ်တမဲ့ ငေးမိသွားရတာ
အမှန်. . . ။

“ဟိတ်. . . ”

အနားကပ်၍ အသံပြုလိုက်သည်။

“ဟင်. . . ကိုနောင်လင်း”

သူမမျက်လုံးလေးတွေက အံ့အားတသင့် ပြူးကျယ် ဝိုင်း
ကော်သွားလေသည်။

သူ့ကို မြန်းကနဲ တွေ့လိုက်ရတာ တုန်လှုပ်သွားပုံလည်း
ပေါ်သည်။

“ကိုနောင်လင်း ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“ဒီကိပ်ပေါ့”

သူ ခပ်တည်တည် ဖြေတော့ နန်း ပိုပြီး မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ချစ်သူအကြောင်း သိလို့များ တမင် နောက်ယောင် လိုက်လာတာလား...။

အို... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...။

သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း နန်းမျက်နှာလေးက ခပ်ပျက်စရာ စိုးထိတ်ဟန် ဖြစ်နေရ၏။

“နန်းဆန် ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ”

“ရှင်”

“တစ်ယောက်ထဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ ဒီကိုလာပြီး သိချင်နားတော့ တယ်ပေါ့”

သူက မခိုးမခန့် ထပ်မေးသည်။ နန်းဆန်သူမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့်ပဲ ခေါင်းညိတ်ရပါ သည်။

“ဘယ်သူမှ မပါတာ သေချာလား”

သူမေးပုံက မယုံသင်္ကာနှင့်...။

လူကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းပုံက နန်းမှာပဲ အပြစ်တစ်ခုခု ရှိနေသလို...။

မကျေနပ်ရင်လည်း သူ့ရည်းစားသူ သွားပြောပေါ့။

နန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ... နော်။

နန်းဆန်ကလည်း သူ့ကို စူးစူးရဲရဲပဲ ဟုန်ပြန်စိုက်ကြည့် ထိတ်ပါသည်။

ဒီရောင်အောက်မှာ နက်ရွန်းရီလဲ့ကာ အရည်ဖိတ်တော့ သလို မျက်ဝန်းညှို့ ရီရီလေးနှင့် အဆုံမှာ နောင်လင်းရင်ထဲ တစ်မျိုး ငြီး အညှို့ခံရသလို ဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုတဒင်္ဂမှာ သူ ဘာဖြစ်သွားမိသလဲ သူ့ကိုယ်သူပင် မလည်နိုင်။

အဖြစ်အပျက်လေးက ပြောရခက်အောင် မြန်ဆန် ဆွသပ်သည်။ နက်ရှိုင်း ကျယ်ပြန့်သည်။

နန်းဆန် သူ့ကို စိတ်တိုတိုနှင့် အမြင်ကပ်မိရင်းကပဲ ဆယ်လိုကဘယ်လို သနားစိတ်က ဝင်လာပြန်သလဲ မသိချေ။

စိတ်ဆိုတာကလည်း ဆန်းကြယ်သားနော်...။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်မေးတာလည်း မဖြေဘူး”

“နန်းကို ရှင်က စစ်ဆေးနေတာကိုး”

“မျက်ချယ်ပါတယ် မဟုတ်လား”

“မပါဘူး”

“ခင်ဗျား မညာနဲ့”

“ဪ... ပြဿနာပဲ”

သူမ စိတ်ရှုပ်သလို ရေရွတ်လိုက်သည်။

နောင်လင်းက နန်းဆန်သူမျက်လုံးထဲ တည့်တည့်ကြည့်၍ အဖြေရှာနေသည်။ နန်းက အကြည့်ကို လွှဲရှောင်မိ

သူ နန်းဘေးမှာ ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကြောင့် နန်းရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ လန့်သွားရပါသည်။

တွေ့လို့ နှုတ်ဆက်တာမို့လား၊ နှုတ်ဆက်ပြီးရင် လျှောက်ထွက်သွားပေါ့။ ဘာလို့ သူက နီးနီးကပ်ကပ် လာထိုင်ရတာလဲ

နန်းက စားလက်စ သကြားပြားလေး လက်ထဲကိုင်ဆက်မစားဘဲ သူ့ဖက် စောင်းငဲ့ကြည့်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တတော့ မျက်ချယ်ပါတယ်လို့ပဲ ထင်တာပဲ”

ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပြန်မှ ကျွန်တော် ပြန်မယ်”

“နန်းက ပြီးတဲ့အထိ နားထောင်မှာ”

“ဘာဖြစ်လဲ... နားထောင်လေ”

“ရှင် ဒီနားမှာ မနေနဲ့”

“ဒါဆို မျက်ချယ် ဘယ်မှာလဲ... ပြော”

သူက အကျပ်ကိုင်သလို မေးလိုက်၏။

“ပါလာတယ်ထင်ရင် ရှင့်ဘာသာ သွားရှာပေါ့”

“ဒီလောက် အကျယ်ကြီး ဘယ်မှာရှာမလဲ၊ သူ့ကားဧည့်မှာ ရပ်ထားသလဲ”

“မသိဘူး”

“ခင်ဗျားလိုက်ပြီ... လာ”

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်... ”

နန်းလက်ကို ရုတ်တရက် ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထူသဖြင့် အလန့်ကြား ပြန်ရုန်းမိသည်။ အနီးအနားက လူတွေလည်း ကြည့်နေကြပြီ။ နန်း မျက်နှာလေးက ရှက်စိတ်နှင့် ပူနွေးသွားရပါသည်။

သူ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိလိုက်တာ။

“သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ကောင်နဲ့ အတူရှိနေတာလဲ၊ အခု သွားရှင်းပယ်၊ လာ... လိုက်ပြ”

“ဟင့်အင်း... နန်း မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ ပြော”

“မယ့်ဘူးဆိုရင် ရှင့်ဘာသာ လိုက်ရှာလေ၊ နန်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူလာပြီး ခင်ဗျားက ဒီမှာ လာရွှေ့ပေးနေတာ မဟုတ်လား”

သူ့စကားကြောင့် နန်း အထိနာ ငြိမ်သက်သွားရင်း တကယ်တော့ သူ စွပ်စွဲသလိုလည်း ဟုတ်မှန်နေသည် သူနှင့် မျက်ချယ်တို့ အခုနေ ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် အကြံအကျယ် ပေါက်ကွဲကြမှာ သေချာတာမို့ လိုက်လည်း မပြုခဲ့ဘူး။

နန်းက လက်ကိုရုန်း၊ သူ့က ဇွတ်ဆွဲခေါ်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာမို့ နန်းတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ထူပူတုန်ယင်လာသည်။

သူသည် လူရှင်းရာ ဒီဘက်သစ်ပင်အောက်သို့ နန်းအတင်းအကျပ် ဆွဲခေါ်လာပါသည်။

မြင်တဲ့သူတွေကတော့ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် စိတ်ကောက် ပြဿနာတက်နေပြီလို့ ထင်မှာ။ လူတွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြပြီ။

“ရှင်နော် . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မလက်လွတ်၊ လက်တွေ တအားနာလှပြီ”

နန်းဆန်ရုန်းတော့ သူ နည်းနည်း ပြေလွတ်ပေး၏။ နန်းက နာကျင်နီရဲသွားသော သူမလက်ကောက်ဝတ်လေးကို ပွတ်သပ် ဆုပ်နယ်နေမိရင်း သူ့ကို မကျေမနပ် မျက်စောင်းခဲမိ၏။

“သူ့ရည်းစား သူမနိုင်တိုင်း လူကိုလာမဲပြီး နှိပ်စက်နေသယ်၊ ဟွန်း . . . ရှင်တကယ် ပြတ်နိုင်ရင် ပြတ်လိုက်ပေါ့၊ ဘာမှ သူ့ဗျားတွေကို မဆီမဆိုင် လာပေါက်ကွဲမနေနဲ့၊ သိပ်တွေ့ချင်ရင် နန်းက (.) စားသောက်ဆိုင်လေးထဲမှာ ရှိတယ်၊ ဒါမှ ဟုတ်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ကားထဲမှာ စကားပြောနေကြမှာပါ။”

“ဘာ . . . သူတို့နှစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကကောင်လေး”

“ဘယ်ကကောင်လဲဆိုတာ ရှင့်ဘာသာရှင် သွားမေးပေါ့”

သူမရဲ့ဒေါသစကားတွေကြောင့် နောင်လင်းက မယုံနိုင်အလို့ ငြိမ်တွေ့တွေ့ကြီး ဖြစ်သွားပါသည်။

စိတ်မရှည် လက်မရှည် ကရုဏာဒေါသော မျက်စောင်းသားမှာ သူ့နှလုံးသားက အေးခဲငြိမ်သက်သွားရသည်မှာ မယုံနိုင်အရာ။

သူမဟာ မျက်ချယ်ဘက်သားမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘက်သား၊ လိမ်ညာကွယ်ဝှက်ပေးဖို့ ဝန်လေးစိုးရွံ့တဲ့ဟန်ပန်လေးကြောင့် နောင်လင်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ဟာ မျက်ချယ်က တစ်ခွန်းလေး ခွဲနဲ့ ပြေရှင်းလိုက်တာနဲ့ အရည်ပျော် ကျေနပ်ကျေနော့သွားတတ်ပေါင်းလည်း များပြီ။ သူ့မကိုမှ မဆီမဆိုင် ပေါက်ကွဲဒေါသဖြစ်နေမိတာပါ။

မျက်ချယ် ရည်းစားများမှန်းလည်း သိပြီးသားပါ။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက မျက်ချယ် အသစ်ထပ်တွဲတိုင်းလည်း သတင်းပေးနေကျ...။

တစ်ခါတလေ မျက်ချယ်ရည်းစားလုပ်ရတာ မျက်နှာအရွက်ကွဲစရာကောင်းမှန်း သူ စဉ်းစားမိသည်။

အခုလည်း ဇွတ်တရွတ် မရအရ မေးပြီး တကယ်တမ်း နန်းဆန်သူက မျက်ချယ် ဘယ်မှာရှိသလဲ ညွှန်ပြလိုက်တော့ သွားမကြည့်ရဲဘဲ တွေဝေမိပြန်သည်။

နန်းဆန်သူကလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ဦးဦးဒေါက်ဒေါက် ပြောချပြီးမှ မှားသွားပြီလားဟု ချက်ချင်း နောင်တရသည်။

သူ့မျက်နှာကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်အကဲခတ်မိရင်း...

“ကိုနောင်လင်း... အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြေရှင်းနော်၊ ရန်တွေဘာတွေတော့ မဖြစ်လိုက်ပါနဲ့”

သူက မေးကြောတွေတင်းအောင် အကြိတ်ငြိမ်သက်စေခဲ့သည်။

“မျက်ချယ်နဲ့ ဖရက်ဒီက သာမန်မိတ်ဆွေပုံစံမျိုးပါ။ နန်းဆန်က စိတ်အေးလက်အေး သီချင်းနားထောင်ချင်လို့ ဒီဖက်ဘက်လာတာ၊ သူတို့ကို ရှောင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှောင်ပေးချင်ရင် နန်းကို မျက်ချယ်က ဘယ်ခေါ်လာပါ့မလဲ၊ သူတို့နဲ့ မိတ်ဆွေမို့လို့သာ...”

“ကျွတ်... သွားစမ်းပါ၊ ဘာမိတ်ဆွေလဲ”

သူက နန်းစကားမဆုံးခင် ဖြတ်အော်လိုက်၏။

“ဪ... နန်းပဲ ဒီ ဒေါသစက်ကွင်းက မလွတ်ဘဲ ဖြစ်ပါလား။ မျက်ချယ်ကတော့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ အေးရာ အေးရာ နားကြည်နူးနေသည်။”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံချိန်းတွေ့တာ ရိုးသားမှု ရှိတယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို ခင်ဗျားသာဆို ကျွန်တော်နဲ့ ချိန်းတွေ့မလား... ပြော”

“အို... လာပြန်ပြီ၊ နန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို နည်းနည်းပါးပါး ချသင့်တယ်”

“ရှင်စကားဆို ပိုနားထောင်မှာပေါ့၊ မျက်ချယ်ကို ရှင်အိမ်တိုင် ရအောင်ထိန်းပေါ့”

“နားမထောင်လို့ ခက်နေတာလေဗျာ”

“ဒါဆို နန်းပြောရင် နားဝင်ဖို့ ပိုတောင်ဝေးသေးတာ
“တောက်. . . တွေ့ရင်တော့ ဒီကောင်ကို ဆွဲထိုးခါနီး

မယ်”

“နန်းလည်း အဲဒါကိုပဲ စိုးရိမ်တာ၊ ကဲ. . . ရှင်ပြန်လာ

“ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်တာ ပိုကောင်းမယ် ထင်တာ

“ဟယ်. . . အဲလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မက ရှင်ကို တွေ့

ခေါ်ပြပြီး ချောက်ချသလို ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျွန်မနဲ့ မျက်နှာ
တစ်သက်လုံး မုန်းသွားအောင် ရှင်လုပ်မလို့ပေါ့လေ”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ ပေကတ်ကတ် ရပ်နေဆဲ. . .

တကယ်တမ်း နန်းဆန်ဆီက အမှန်စကားကို ကြား

တော့လည်း နောင်လင်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ တွန့်ဆုတ်နေ
သည်။

နန်းဆန်က ရှေ့က ကာကွယ်ပေးနေတာ၊ ဖူးကွယ်

ဝှက်ပေးနေတာကိုပဲ သူ မခံချင်ဖြစ်မိတာ။

မျက်ချယ်မှာ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ ပေါများတာ

တကယ်တမ်း သူမသိတာလည်း မဟုတ်။

သိပြီးသားပါ။

စကြိုက်မိပြီးတာနှင့် မျက်ချယ်အကြောင်းတွေ အကုန်
တစ်စတစ်စ သိခွင့်ရခဲ့တာမို့ ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူ နားမဆံ့
တာ။

မျက်ချယ်၏နှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ့နှလုံးသားက အရည်
သူသင့်သလောက် ထူနေခဲ့ပြီလို့ ဆိုနိုင်သည်။

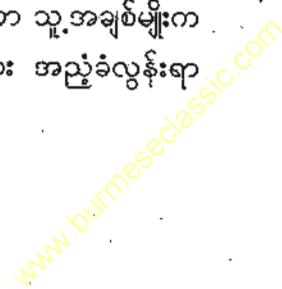
အခုလည်း ချက်ချင်းတော့ ရှုရှုရှုရှု ဖြစ်မိတာပင်။

သူ့ချစ်စဉ်းစားတော့လည်း သူနှင့် မျက်ချယ်ကြားမှာ ထို အဖြစ်
မျက်မျိုးတွေက ကြုံနေကျပေးစံလို ဖြစ်နေပါပြီ။

“ရှင် အခုနေ့ သူတို့ရှေ့ တွားခနဲ ရောက်သွားရင်
မျက်ချယ် လန့်တော့ လန့်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် နန်းနဲ့တွေ့ခဲ့
တာသိရင် ပြောပြရပါမလားလို့ နန်းကို အရမ်းစိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်
ပင်တယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခွင့်လွတ်
ပေးလည်ပေးလိုက်ပါလား”

“ကျွန်တော် အဲလို ခွင့်လွတ်နားလည်ပေးခဲ့ရပေါင်းလည်း
မပြု”

အဆုံးစွန် သည်းခံပြီး ချစ်တတ်သော သူ့အချစ်မျိုးက
သားစားစရာကောင်းသလား။ အလျှော့ပေး အညံ့ခံလွန်းရာ
လည်း ရောက်ချင်ရောက်နေနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နန်းကတော့ သူတို့ သမီးရည်းစား ယောက်ကြားမှာ တရားခံ အဖြစ်မခံနိုင်။

ဟောဒီ ပါးစပ်က ဘာကြောင့် လွတ်ကနဲ သွားပြောတာလဲ။ နန်း ကိုယ့်ဘာသာ အပြစ်တင်မိသည်။

သူက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ တိတ်ဆိတ်သွားသလို နန်းကို ကြည့်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် မျက်ချယ်ကို စိတ်လည်း ပျက်နေပြီ။ ဖုန်းဆက်ရင်တော့ ကျွန်တော်ထံနဲ့ နှစ်ယောက် ဖုန်းထဲမှာ ရန်ကြီးမှာပဲ”

သူက ညည်းညည်းညူညူ ဖွင့်ဟ၏။

သူ့အမူအယာဏလည်း ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူ အရည်ပျော်ယိုင်နဲ့အောင် မျက်ချယ် လျှောက်လဲချက်ပေးပြီး ပြန်ချော့မော့တတ်တယ်ဆိုတာ သိသည်။

သူဟာ မျက်ချယ်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းကနေ လွယ်လွယ် ထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

မျက်ချယ် ဘာတွေပဲ အမှားလုပ်လုပ် သူဖက်က အယူဖို့ မလွယ်ကူ။

လှည့်စားတတ်သော မာယာတောမှာ မျက်စိလည် လမ်း သွက်နေသူတစ်ယောက်မို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း နန်းက သူ့ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်မိပါသေးသည်။

မျက်ချယ်ရဲ့ အလိမ်အညာ မာယာလေးတွေကြားမှာ သူ့ပါနေသူတစ်ယောက်မို့ ဘေးက ကြည့်ကာ နန်း ရင်မော့သည်။

မပြတ်သားတာဟာ အချစ်ရဲ့ မထွိုင်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ သူ့အပေါ် မကောင်းမှန်းသိလည်း သူ့ခမျာ ခွင့်လွှတ် ဘာခိုင်း မထွက်ခွာနိုင်ရှာ။

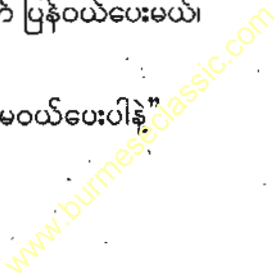
“နန်းဆန်ကို အနှောက်အယှက် ပေးမိတာ အားနာပါ သယ်၊ သီချင်းနားထောင်ရင် ဆက်နားထောင်လေ”

အခုတော့လည်း တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြန်ပါ၏။

အခုနတုန်းကတော့ သူပဲ ရှုရှုခိုင်းခိုင်းနှင့် ပေါက်ကွဲ ဘာမလို ဒေါသတွေ ပြင်းထန်နေတာ . . . ။

“ကျွန်တော် ဇွတ်ဆွဲခေါ်လို့ နန်းဆန်လက်ထဲက သကြား နှစ်ခွက် လွတ်ကျသွားပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ဝယ်ပေးမယ်၊ ဘာ ခဏစောင့်”

“အို . . . နေပါစေ၊ ရပါတယ် . . . မဝယ်ပေးပါနဲ့”

သူမက ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းယမ်းသည်။
 သူက နန်းကို ကလေးတစ်ယောက်လို လွတ်ကျတဲ့ မှုန်
 ကို ပြန်အစားထိုး ဝယ်ပေးဦးမတဲ့။
 တယ်လိုမှန်းကို မသိပါဘူး။
 အခုန ရန်လိုစိတ်တိုနေတာ သူ မဟုတ်တော့သလိုအ
 တည်ငြိမ်သွားသည်။
 သူလည်း နန်းလိုပဲ 'စနေ' ထင်သည်။ စနေသားမို့ စိတ်
 ကြီးကာ ဂျူးဂျူးခိုင်းခိုင်း မဟုတ်မခံသမား ဖြစ်နေတာနေမှာ
 ပြီးလျှင် ချက်ချင်း ဒေါသ ပြန်ပြေတတ်ပုံရသည်။
 "ဒါဆို ကျွန်တော် သွားတော့မယ်... ကျေးဇူးပဲ"
 သူက စိတ်မြန်မြန် လှည့်ထွက်ကျော့ခိုင်းသွားပါသည်။
 နန်းဆန်သူသည် နောင်လင်းကို ကျော့ပြင်လေးကို
 မောနေမိကာ အချစ်ရေးမှာ ကျရှုံးနေသူတစ်ယောက် မဖြစ်သ
 ပါဘူးဟု မချင့်မရဲ တွေးမိသည်။
 သူ ရုပ်ရည် သူ့ပုံစံ၊ သူ့ပညာ၊ သူ့အနေအထားနှင့် သူ
 အပေါ် ဖြူဖြူစင်စင် အားကိုးတွယ်တာ ချစ်မြတ်နိုးမည့် မိန်းမ
 လေးတစ်ဦး ရသင့် ရှိသင့်တယ်ဟု ထင်မိသည်။
 မျက်ချယ်ဇင်နှင့် သွားတွေ့တာ သူ ကံမကောင်းလို့ပဲ

ခွင့်လွတ်တတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံတတ်ခြင်းရဲ့ နောက်
 မှာ သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်း ဆုလဒ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်
 နှီးမှာပါလေဟု နန်းက သူ့ကိုယ်စား ပြောသိခွဲတွေးလေး တွေး
 မိပါသည်။
 တစ်စတစ်စနှင့် နန်းမြင်ကွင်းကနေ သူ ပျောက်ကွယ်
 မှု ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်မိလေသည်။
 အဆိုစင်ဖက် ပြန်သွားဖို့လည်း နန်းဆန် စိတ်မပါတော့
 အခုနထိုင်ခဲ့တဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးဖက်သို့ ပြန်
 သွက်လာခဲ့ရာ မျက်ချယ်တို့နှစ်ယောက်သား အခုမှ စကား
 ပြောပြောနှင့် ဆိုင်ပြင် ထွက်လာကြတာ တွေ့ရသည်။
 "သီချင်းတ ပြီးပြီလား... မြန်လိုက်တာ"
 "မပြီးသေးပါဘူး"
 "ပြန်တော့မလို့လား... နန်းရဲ့"
 မျက်ချယ်က ပြုံးစစလေး နောက်ပြောင်သလို မေးသည်။
 ဤညီရတာ ပျော်နေပုံပင်။ ဖရက်ဒီက ပရိုပိုစ် လုပ်လိုက်လို့
 မြူးနေတာလားမသိ။
 မျက်ချယ်က သူ ပြန်ချစ်တာ မချစ်တာ အသာထား။

ကောင်ကလေးတွေ သူ့ကို ချစ်ရင်ပဲ သဘောထား
တတ်တာ။

“နင်တို့က မပြန်ချင်သေးဘူး ဆိုပါတော့လေ”

“တစ်ပတ်လောက် လမ်းလျှောက်ရအောင်... သာ
မျက်ချယ်က နန်းလက်ကို ဆွဲခေါ်၏။

နန်း ငြင်းဆန်မှာစိုးတဲ့ ပုံစံ...။

ထို့နောက် သုံးယောက်အတူ တခဏတော့ လေည
ခံ လမ်းလျှောက်ကြ၏။

နန်းက အခုနေ နောင်လင်းနှင့် ပြန်တွေ့မလား
ရှာဖွေမိသည်။

သူ ပြန်သွားပြီလား။ မျက်ချယ် တွဲတာ ဘယ်သူလဲ
မစူစမ်း မလေ့လာတော့ဘူးလား။

နောင်လင်းကို နန်း နားမလည်။

မျက်ချယ်ကို နောင်လင်းနဲ့ တွေ့တာ ပြောပြချင်
ဖရက်ဒီ ရှိနေတော့ ပြောပြလို့မရ။

မျက်ရိပ်ပြ အချက်ပေးရအောင်လည်း အဲဒီ မျက်ချယ်
တစ်ချိန်လုံး သူ့လူကြီးမျက်နှာကိုပဲ မော့မော့ငေးငေး
ရယ်ရယ် လုပ်နေတာ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့ကို ရောက်ပြီလားဆို
ရင် မျက်ချယ်ပုံလေးက နူးညံ့ချိုသာပြီး ဟန်ပန်တွေလည်း အလွန်
များတာလေ။

နန်းဖက်ကို သူ ကြည့်ကို မကြည့်နိုင်တာ။

နန်း စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားမှာကြောက်လို့ လက်တစ်ဖက်
တိုတော့ မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်တွဲထားပါသေးသည်။

စာတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့မိန်းမ။

ကြည့်နေ... နောက်ရည်းစားနဲ့တွဲတာ လက်ရှိရည်းစား
နှင့် ပက်ပင်းတိုးတော့မှာ...။

နန်းက မျက်ချယ်လက်ဖျားကို နာနာဆိတ်ဝစ်လိုက်
၏။

“ဟင်... ဘာလဲ”

မျက်ချယ်က ဒီဖက်လှည့်ပြီး မေးသည်။

“နောင်လင်း”

နန်းက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံလေး အမည်ရွတ်ပြ၏။

နန်း နှုတ်ခမ်းအလှုပ်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ချယ် လှစ်ခနဲ
သဘောပေါက်သွားပါသည်။

ဘေးက ဖရက်ဒီ မမြင်အောင်...

“ဘယ်မှာလဲ”

ဟု အမူအယူနှင့် မေးသည်။

“ဒီထဲမှာပဲ”

နန်း တီးတိုးလေး ကြားရရုံ အသာပြောတော့ မျက်ချယ် ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြီးလျှင် ဖရက်ဒီနား သိပ်မကပ်တော့ဘဲ အနည်းငယ် ခွာလျှောက်၏။

နန်းတို့ သတိဆွဲ ရှာဖွေကြည့်နေပေမယ့် နောင်လင်းကို မတွေ့တော့ပါ။ လမ်းလျှောက်ပြီး ကားဆီ ပြန်ရောက်တဲ့အထိပင်။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကားပေါ်တက်မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေတာ နန်း တွေ့သွားရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အတူထိုင်ရင်း ဒီဖက်ကို မသိမသာ အကဲခတ် လှမ်းကြည့်နေတာ။

မျက်ချယ်ကားကိုတွေ့တော့ အနီးအနားမှာ တမင်စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့လေ။

ဖရက်ဒီကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

နန်းထင်သလို မျက်ချယ်ရှေ့မှောက် ရောက်လာကာ

ပြဿနာလည်း မရှာပေ။

မျက်ချယ်က သူ့ကို တွေ့ပင်မတွေ့...။

သူ့အချိန်နှင့်သူ ဖရက်ဒီနှင့် စကားပြော မပျက်ပေ။

နောင်လင်းရဲ့ ဟန်မပျက် အေးစက်စက် စိုက်ကြည့်နေ

စန့်ကို နန်း ကျောထဲပင် စိမ့်ကနဲ ဖြစ်ရသည်။

သူ မျက်ချယ်အပေါ် နာကျည်းမုန်းတီးသွားပြီလား။

စိတ်ပျက်နေတာတော့ သူ ဝန်ခံခဲ့သည်။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပဲ ဆက်ချစ်သွားဦးမှာ မဟုတ်လား

အောင်လင်းရယ်... ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့...။

သူ အသစ်တွဲလည်း ရှင်က သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်ပြု

အပဲ မဟုတ်လား။

ရှင်အချစ်က အတော်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲနော်။

သဝန်တိုခြင်း ကင်းကင်းနဲ့ အင်မတန် လိုက်လျောစိတ်

ညှိနိုင်ဆုံး အချစ်ပါပဲ။

ရှင်လို ပေးဆပ်နိုင်တဲ့ အချစ်မျိုး နန်း အရင်က မမြင်

ဖူးသေးဘူး... သိလား။

နန်းစိတ်ထဲမှာ သူက ထူးခြားဆန်းကြယ်သူတစ်ယောက်

ဖြစ်နေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘုရားရေ... နင်က ယောက်ျားယူတော့မယ်၊ တကယ်
အား တကယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား၊ ကိုနောင်လင်း မသိသေးဘူး
အား၊ သူ နင့်ကို မတားဘူးလားဟင်”

နန်း မျက်လုံးပြုံး မျက်ဆန်ပြုံးနှင့် အမောတကော မေး
လေသည်။

မျက်ချယ်ပုံစံလေးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ခပ်အေးအေးပဲ
ပြောသည်။

“ကိုဖြိုးကို လက်ခံလိုက်မှတော့ အားလုံးကို ဖြတ်ချပြီး
တောတာလုပ်ရတော့မှာပေါ့”

“ကိုနောင်လင်းကိုရော”

“သူ့ကိုလည်း ဘိုင့်ဘိုင့်ပဲပေါ့”

“ဟယ်... နင်ကလည်း အဲလောက်တော့ မရက်စက်
ပါနဲ့”

နောင်လင်းတော့ မသိ။

နန်းပင် ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ နန်းရယ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရ
မှာပဲ၊ နင် သူ့ကို သနားရင် ကြိုတင် သတင်းပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း... သူ့ခံစားရမယ့်ကိစ္စ-ငါ မပြောချင်ပါဘူး”

ဖရက်ဒီနှင့် တွဲနေရင်းကပင် မျက်ချယ်က နန်းတို့ မထ
မှတ်သော အခြေအနေတစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်လေသည်။

“ငါ ဒီဆန်းဒေးမှာ အင်ဂျေ့ချ် လုပ်တော့မယ်”

မျက်ချယ် ပြောလိုက်တာကို ရုတ်တရက် သူမ နား
မလည်။

“သာရယ်... မျက်ချယ်”

“ငါ့ခဲအိုရဲ့ ဘော်ဒါပဲလေ၊ နင်တော့ မြင်ဖူးမလား မသိ
ဘူး၊ ဦးလှိုင်ဖြိုးဆိုတဲ့သူ... ငါတို့ စေ့စပ်ထားလိုက်မယ်”

နန်းက နောင်လင်းကို အသိမပေးရက်ပါ။
 မျက်ချယ်ကလည်း စစ်ကို မကြေညာဘဲ တိုက်သည်။
 မျက်ချယ် စေ့စပ်တဲ့သတင်းသာကြားရင် သူ့ဘာ
 လောက် တအံ့တဩ ပေါက်ကွဲလိုက်မလဲ။
 သူ့နှလုံးသားထဲ သိပ်နာကျင်သွားတော့မှာပဲ။
 သူ ရှက်လည်း ရှက်သွားလိမ့်မည်။
 သူ့ကိုတွေ့ရင် နန်း ဘယ်လို နှစ်သိမ့်စကားမျိုး ပြော
 မလဲတောင် မစဉ်းစားတတ်ပါဘူး။

မတွေ့တာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော နောင်လင်းနှင့်
 နန်းဆန်သူကြားမှာ အဆက်အစပ်တစ်ခုက မျှော်လင့်မထားဘဲ
 ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပါသည်။

အိမ်မှာ အတူလာနေသော ညီမဝမ်းကွဲလေး သင်္ဇင်က
 သူ့အိမ်ရှိရာ မှော်တီသွားဖို့ အဝတ်အစားအိတ်လေး ပြင်ရင်း
 နန်းကိုပါ...

“မမနန်း... မနက်ဖြန် လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

“လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါတယ်”

“တနင်္ဂနွေပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က တစ်ယောက်တည်း ပြန်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ သင်ရဲ့”

သင်ဇိုမျက်နှာလေးက ပြုံးစိစိ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားကာ..

“ကိုကျော်သက် ပါမှာမို့လို့လား။ ဇင်က သူ့ကို မေမေနဲ့ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ။ မမနန်းရယ်၊ မေမေက အိမ်သစ်လေးဆောက်ပြီးကာစဆိုတော့ အိမ်သစ်တက်ပုံစံလေးလည်း ကျွေးမွေးချင်တာဆိုတော့ အတော်ပဲ၊ ချစ်သူဖြစ်တာ သုံးလပဲ ကျော်နေပြီ။ သူက ဇင်အိမ်မှ မရောက်ဘူးသေးတာ တော်ကြာ ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ သူဌေးမလေး ထင်နေမယ်၊ ဇင်တို့က သာမန်လူတန်းစား ပန်းစိုက်စားတဲ့သူဆိုတာ ကိုသက်ကိုလည်း သိစေချင်လို့ပါ”

“အဲမယ်... ပန်းစိုက်စားတယ်ဆိုပေမယ့် လေးငါးစေ့ ခြံတွေ ပိုင်ပါတယ်နော်၊ ကိုယ်ပိုင်ခြံနဲ့ တိုက်နဲ့ပါ။ ပန်းစိုက်တာ လည်း ရှင်ကိုယ်တိုင် စိုက်ရတာမဟုတ်ပါဘူး ဇင်ရဲ့၊ ရှင်တို့အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေ အပြည့်နဲ့ပါ။ မသိတာကျလို့... ဟွန်း”

နန်း မျက်စောင်းချိုကာ ပြန်ပြောလျှင် သင်က ရယ်သံလေးနှင့် သူမခါးကို အသာ လာဖက်လိုက်၏။

သင်က မှော်ဘီမှာ နေတယ်ဆိုပေမယ့် ကျောင်းဖွင့်

ရက်ဆို နန်းတို့အိမ်ရောက်နေတတ်တာမို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် သား တရင်းတန်းနှင့် ပျော်စရာ ကောင်းနေရပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် မမနန်း လိုက်ခဲ့ရမယ် ဒါပဲ”

“အစောကြီး သွားရမှာ မဟုတ်လား”

“ဇင် နှိုးလိုက်မှာပေါ့”

သင်က မနက်ငါးနာရီပုံမှန် အိပ်ရာထဲမှာ နေထိုင်ပေမယ့် နန်းက ခုနစ်နာရီတောင် အိပ်ရာက မထချင်ဘူးလေ။

“နှိုးတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ဇင်ကို ဟိုတစ်ယောက်က လာခေါ်မှာပေါ့”

“အင်း...”

“ဟို ပြိုင်ကားနဲ့ပဲလား”

သင်အိမ်ထဲ ကျော်သက်က (Toyota Celica) ပြိုင်ကား တစ်စီးစိုင်းလေး မောင်းတတ်သူမို့ နန်းက မေးလိုက်တာဖြစ်သည်။

“အင်းပေါ့... အဲဒီကားနဲ့ပဲ ခေါ်မှာပေါ့”

“ဒါဆို... ကျုပ်က နောက်ခန်းထဲ ကျော်ခွေဝင်ထိုင်ရဦးမယ်”

“မမနန်း ရွှေ့မှာထိုင်လေ”

“ထိုင်စရာလား... သူများ သမီးရည်းစားကြားမှာ”

ဒါကြောင့် မလိုက်ချင်ဘူးပြောနေတာ၊ ရှင်တို့ဘာသာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားကြပါလားဟယ်”

နန်းရဲ့ကံကိုက သမီးရည်းစားကြား ပါတတ်နေတတ်သော ကံမျိုးပဲလား မသိပါ။

တော်ကြာ ဝဋ်မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်နေရဦးမည်။

“မမနန်းပါ ပါတော့ ပိုကူနေရတာပေါ့၊ ဖေဖေလည်း မမနန်းကို အလည်ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီဥစ္စာ... နော်”

ပန်းစိုက်ခင်းတွေ တဖျော်တခေါ်နှင့် သင်္ဃင်တို့ မှော်သံခြံက သာယာလှပ အေးချမ်းတာကိုတော့ နန်းက နှစ်ဆယ်သဘောကျပါသည်။

အစကတော့ လိုက်မည်ရယ်လို့ စီစဉ်ပြီးသား။ အခုဟာက သင်္ဃင်ရည်းစားပါမှာမို့လို့။

“ကိုသက်ကလည်း သဘောကောင်းပါတယ်”

“သဘောကောင်းပေမယ့် ရှင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားချင်မှာပေါ့၊ အချစ်ကလေးကို တင်ပြီး... ပြိုင်ကားထေမောင်းပြီး...”

“မမနန်းကလည်း”

သင်္ဃင်က ရှက်စနိုးရယ်၏။

ထိုညမှာ တော်တော်နှင့် မအိပ်ကြဘဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား စကားတွေ တဝကြီး ပြောနေမိကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သင်္ဃင်က တဖွဖွ ခေါ်နေသဖြင့် မနက်ဖြန် နံနက်မှော်ဘီ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါသည်။

နန်း လိုက်မယ်ကတိပေးမှ သင်္ဃင်လည်း ကျေနပ်သွား၏။ ဒီတော့မှပဲ အသံတိတ်ပြီး အိပ်စက်သွားတော့သည်။

“ကျော်သက်ရာ... မင်းရဲ့ အိမ်တက်အလှူဆိုတာလည်း မှော်ဘီထိအောင် သွားရမှာလားကွာ၊ ဓာတ်ဆီကုန် ပွန်းနဲ့ မစားသာပါဘူး၊ မသွားရင် မဖြစ်ဘူးလား”

သူတို့ဘော်ဒါတွေ ဆန်းဒေးညနေတိုင်း ဘောလုံးကနေကျမို့ ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးလေး ကျော်သက်ကို နောင်လင်း မပါမဖြစ် ပါစေချင်ပါသည်။

အသင်းထဲမှာ အားကိုးအားထား အမောခံ အပင်ပဲခဲနိုင်ဆုံးက ဒီကောင်ပဲလေ။

ကျော်သက်က ခေါင်းကို ဖွတုတ်တာ...

“မသွားလို့ မဖြစ်လို့ပါကွာ၊ ဒီတစ်ရက်တည်းပါ”

“ညနေ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှာလဲ”

ကျော်သက်က မဖြေ။ ရှားရှားပါးပါး ချစ်သူလေးက အလည်ခေါ်တုန်း သူ့အိမ်သွားရမည့်ကိစ္စမို့ ကျော်သက် ညက တည်းက အိပ်မပျော်ဘဲ ရင်ခုန်နေခဲ့တာ။

ခုမနက် အိမ်က ထွက်ခါနီးမှ နောင်လင်းက အချိန်ကိုက် ပေါက်ချလာတာလေ။

နံနက်စာ ဘရိတ်ဖတ်စိ အတူသွားစားဖို့ သူ့ကို လာခေါ် ချိန်မှာ သူက သားသားနားနား အပြင်သွားဖို့ မွှေးကြိုင်စွာ အသင့် ဖြစ်နေပြီ။

ဝတ်ထားတဲ့ အပေါ်ကုတ်က ခရင်မိကာလာ...။ ဘောင်းဘီက အနက်ပေါ် အဖြူမျဉ်းသေး မတ်တပ်စင်းလေးတွေ ပါသည်။ အတွင်းက ရှပ်ကလည်း အနက်ဖက်ရောက်တဲ့ ခဲရောင်။

ကျော်သက် ဒီမနက် သိပ်သားနားနေပါလားဟု သတိ ထားမိတာနှင့် တပြိုင်နက် နောင်လင်း တစ်စုံတရာကို ချက်ချင်း သတိရသွားသည်။

“ဟာ... ဟေ့ကောင် မင်း မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဟိုတလောက မင်းလိုက်နေတဲ့ YUFL က ကောင်မလေးက မှော်ဘီက မို့လား၊ မင်းနဲ့ အဆင်ပြေသွားလို့ ကောင်မလေးအိမ်သွားဖို့ မို့လား၊ ဒါမျိုးတော့ ဝိုင်မလျှို့နဲ့လေကွာ... မရဘူး၊ ငါပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

နောင်လင်း အတိအကျ ပြောနိုင်သဖြင့် ကျော်သက်က
မငြင်းဘဲ ပြုံးစိစိ လုပ်နေသည်။

“လိုက်နိုင်ရင် ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်လိုက်၊ ငါ့ကားမှာတော့
သင့်အတွက်ပဲ နေရာရှိတယ်”

“ဪ... မင်းက ဒီလိုလား၊ နောင်လင်းတို့က မခေါ်
ရင် ပိုလိုက်ချင်တယ်... ရတယ်၊ ငါ့ဂျစ်ကားထဲမှာ ဆီအပြည့်ပဲ
မနေ့ကမှ ထည့်ထားတာ၊ ငါ့ကား ငါမောင်းပြီးတော့ကို လိုက်
နောက်ယှက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းသဘောပဲ၊ ညနေ ငါတို့နှစ်ယောက်
လုံး ပျောက်နေရင် ဟိုကောင်တွေ ပွစိပွစိ လုပ်မှာနော်”

“လုပ်ပစေ”

သူ့အကျင့်က ကျော်သက်မပါရင် ဘောလုံး မကစား
ချင်တာဘဲ သူနှင့် ကျော်သက်က ကွင်းထဲရောက်ရင် အပေးအယူ
မျှတသည်။ သူပေးလိုက်တဲ့ ဘောလုံးကို ကျော်သက်က ဝိုင်း
တည့်တည့် ကန်နိုင်တာချည်းပါပဲ။

အရမ်း အချိတ်အဆက်မိတာမို့ အားလုံးက ခိုးမွမ်းရတဲ့
နှစ်ယောက်ပါ။ ပထမတော့ နောင်လင်းက ကျော်သက်ကို တင်
သက်သက် နောက်ပြောင်ခြိမ်းခြောက်နေမိတာ။

နောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ် သူလည်း ဒီနေ့ အားလပ်
နေတာမို့ ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောကာ
ကျော်သက်နှင့် ကားတစ်စီးစီ အတူတူ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကျော်သက်က သူ့ကောင်မလေး အိမ်ဝင်ခေါ်ရမယ်သာ
မို့ လိပ်စာ အတိအကျ မသိတာမို့ နောင်လင်းက အေးအေး
အေးအေးနဲ့ နောက်က လိုက်ခဲ့၏။

ကျော်သက်မောင်းနေတာက မျက်ချယ်တို့အိမ်နားသို့
ဝင်စတင်စ ရောက်လာပါသည်။

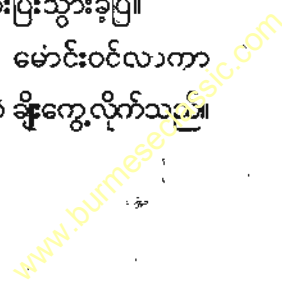
တော်သေးတာက မျက်ချယ်တို့လမ်း မဟုတ်ဘဲ ဒီဖက်
မို့ အနီးက လမ်းဖြစ်နေတာ။

တော်ကြာ မတော်တဆ လာဆုံနေမှာ နောင်လင်း စိုး
တာပါ။

အခုတော့လည်း မျက်ချယ်လင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သူ
လင်ပင် မမြင်ချင်တော့ပါ။

ဒီတစ်ခါတော့ တကယ် ဇာတ်လမ်းပြီးသွားခဲ့ပြီ။

ကျော်သက်က ကားကို ပြေးပြေး မောင်းဝင်လာကာ
ဝင်းတံခါး အသံပွင့်ထားသော ခြံဝင်းတစ်ခုထဲ ခိုးကွေ့လိုက်သည်။

ထိုခြံက နှစ်ဆင့်ချိုးရသော ခြံမျိုး ဖြစ်နေသည်။
ခြံအဝင်လမ်းမှာ မက္ကဆီကန် ထန်းပင်လေးတွေ စိုက်
ထား၏။

သူ ဟွန်းတီးစရာပင်မလို။
ကားဝင်လာတာ မြင်တာနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
တိုက်ထဲက ပြေးထွက်ကြိုဆိုသည်။

နန်းဆန်သူက ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကိုင်းကဆွဲကာ
ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် ပြိုင်ကားလှလှလေးဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။

ထူးဆန်းတာက ဖက်ဖူးစိမ်းနောက်မှာ ရာဇဂျစ်ပု အဖြူ
ရောင် အမိုးဖွင့်လေး တစ်စီးပါလာတာပဲ။

ကျော်သက်က သူ့ဘော်ဒါပါ ခေါ်လာတာများလား။
ဇဝေဇဝါနှင့် မျက်မှောင်ကုပ်မိရင်း ဒီကားအဖြူလေးကို

မျက်စိထဲ မှတ်မိနေသလို ဖြစ်သွားပါသည်။

ကားနံပါတ်ကို အမှတ်တမဲ့ မသေချာပေမယ့် ကားကို
မြင်နေကျမို့ သူမ သိသည်။

ဟင်...။

မောင်းလာတဲ့သူကို မြင်လျှင် နန်းဆန်သူရင်တွေပင် တုန်
သွားရပါသည်။

နောင်လင်းကို...။ သူ့ပဲ...။

“ဟေ့ကောင် နောင်လင်း... ဆင်းခဲ့ဦး၊ သဇင်နဲ့ မိတ်
ဆက်ပေးမလို့”

ကျော်သက်ခေါ်လျှင် နောင်လင်းက ‘ဂျစ်ကားပေါ်မှ ဖျတ်
တနဲ့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။

ဆံပင်ရှည်ရှည် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပုံစံနှင့် အသားညို
ညို ကောင်မလေးကို သူ ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

ကျော်သက်ကောင်မလေးက စိုပြေညိုညိုသက်သော မိန်းမ
ချောကလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် နောင်လင်းစိတ်ထဲ သူ့ကို တစ်ယောက်
ယောက် ကြည့်နေတယ်ထင်ပြီး အိမ်တံခါးဝဖက် ပြန်လှည့်ကြည့်
လိုက်မိ၏။

“ဟာ... နန်းဆန်၊ ဒါ နန်းဆန်တို့အိမ်လား”

“သဇင်က သူ့အစ်မဝမ်းကွဲအိမ်မှာ နေတာဆိုတော့
နန်းဆန်သူက သဇင်အစ်မပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုနောင်လင်း၊ ကိုနောင်လင်းက ကျော်သက်
သူငယ်ချင်းလား၊ ကြည့်ပါဦး... လှည့်ပတ်ပြီး လူသိတွေချင်း
လာတွေ့နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ နန်းဆန် ဒီနေ့
နေ့မှန်းတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ အတိအကျသာ မသိတာ
အခုတော့ ဒီကောင့်ကို နှောက်ယှက်ဖို့ လိုက်လာတာ၊ အားနာ
စရာတွေ ဖြစ်နေပြီ”

“အားမနာပါနဲ့ ကိုနောင်လင်းရဲ့၊ သင်က ကိုသတ်
သူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ပါတယ်နော်”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က မခေါ်ဘူးဗျ”

“ကိုနောင်လင်းက ခင်ပြီးသားဆိုတော့ မမနန်းလည်း
အဖော်ရသွားပြီ”

သင့်စကားလေးကို နောင်လင်း ရင်ခုန်သွားမိသည်။
မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းခရီးတစ်ခုကို အတူသွားခွင့်ရတော့မှာလေး
သူမမျက်နှာလေးကို လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် သတိတရနှင့်
တွေ့ချင်စိတ် ပြင်းပြခဲ့တာ ကြာပြီ။

သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ မနည်းပါ။

မျက်ချယ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းဆိုပြီး သူ နောင်
မဆုတ်ချင်ပါ။ အချစ်သစ်တစ်ခုဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ အားနှင့်အင်နှင့်
ထပ်မံ ပေါက်ဖွားရှင်သန်နေခဲ့ပါပြီ။

နန်းဆန်သူလည်း ရိပ်မိချင် ရိပ်မိမှာပါ။

အရင်တုန်းကတော့ အနားမှာ မျက်ချယ်ရှိခဲ့လို့ သူမကို
ကြည့်ချင်ရင်တောင် ရဲရဲ မကြည့်ရဲဘဲ အားနာစွာ မျက်နှာလွဲခဲ့
ရတာ။ အခုတော့ သူ မျှိုသိပ်ထားဖို့ မလိုတော့ဘူးဟု ထင်သည်။

ကြည့်ချင်တဲ့ မျက်နှာလေးဆီကနေ နောင်လင်း တော်
တော်နှင့် အကြည့်ဖြန်မလွှဲနိုင်ပေ။

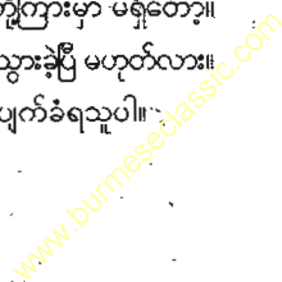
သူ့ရဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း အကြည့်ငေးကြောင့် နန်းရင်တွေ
အောက်နဲ့ နွေးကာ ပြောလက်စ စကားတွေတောင် သတိလက်လွတ်
ရပ်တန့်ကုန်ရသည်။

ဘုရားရေး... နန်းကို သူ ဘယ်လိုကြည့်တာပါလိမ့်။
မိန်းကလေးပီပီ နန်း ရိပ်စားမိသည်။

အရင်တုန်းက ထင်သာထင်ပြီး မသေချာလှ၊ ဒီမနက်
တော့ သူက ရဲရဲတင်းတင်း စိုက်ကြည့်လိုက်တာ။

သူနှင့် နန်းကြားမှာ အလွှာပါးပါးလေးတစ်ထပ်သာ ရှိ
နေပြီး တစ်ဦးရင်ထဲကို တစ်ဦးက တိုးလျှိုပေါက် မြင်နေခဲ့ပါပြီ။

ခြားနေတဲ့ စည်းတစ်ခုကလည်း ပြိုကျယိုင်နဲ့သွားပြီလေ။
မျက်ချယ်ဆိုတဲ့ အဆီးအတားတစ်ခုက သူတို့ကြားမှာ မရှိတော့။
သူ့ဘာသာသူ ကိုလှိုင်းပြီးနှင့် စေ့စပ်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။
ကိုနောင်လင်းက ချစ်သူရဲ့ သစ္စာပျက်ခံရသူပါ။

ယခင်ကတည်းက သူ့အပေါ် ကရုဏာသက်ဝင်ခဲ့
သော နန်းမှာ သူ့ခုလို အသည်းကွဲသွားရတော့ ပို၍ပင် နားလည်
စာနာ သနားမိပါသေးသည်။

သူ့ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေကို ကုစားပေးမယ့်သူ ပေါ်ပေါက်
လာပါစေလို့ တိတ်တိတ်လေး ဆုတောင်းပေးခဲ့ရတာပါ။

သူ့ရဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းသော အဆုံးစွန်ပေးဆပ်ရဲတဲ့
အချစ်တွေကို နန်း အရင်ကတည်းက လေးစားအထင်ကြီး
သဘောကျခဲ့မိတာ ဝန်ခံပါသည်။

စိတ်ရှည်စွာ ကြင်နာ နားလည်တတ်သော... သူ့ရဲ့
သဘောထားကြီးမှုဟာ နန်းရင်ထဲ အမှတ်ပေး အထင်ကြီးစရာ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ကဲ... မိုးတိုးမတ်တပ်ကြီးတွေ စကားပြောနေကြ
တယ်၊ အထဲ ဝင်ထိုင်ကြဦးလေ... လာပါ”

သဇင် သတိတရ ဖိတ်ခေါ်မှ အားလုံး ဧည့်ခန်းဆီ တက်
လာကြသည်။

သို့သော် အေးအေးဆေးဆေး မထိုင်ဖြစ်တော့ပါ
မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးတာနှင့် ယူစရာရှိတာ ယူပြီး ကားထဲ
တက်ကြဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

ဒီမနက်ခင်းမှာ နေရောင်မမြင်ရဘဲ မိုးအုံ့အုံ့ ဖြစ်နေပါ
သည်။ ရာသီဥတုလေးက သာယာအေးမြနေသည်။

“နန်းဆန်... ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်မလား၊ နေမပူ
သေးဘူးဆိုတော့ အတော်ပဲ၊ အမိုးဖွင့်ကား ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်
က နန်း နေပူမလား စဉ်းစားနေတာ”

ကျော်သက်က နောင်လင်းကို ကျေးဇူးတင်သလို တစ်
ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

သဇင်အစ်မကို မခေါ်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။

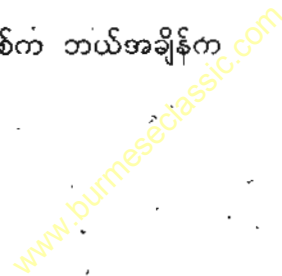
ဒါပေမယ့် ပြိုင်ကားလေးထဲ နှစ်ယောက်ထဲ သီးသန့်
စကားပြောရင်း မောင်းချင်တာပေါ့လေ။

သို့သော် ကြည့်ရတာ ဒီကောင် နောင်လင်းကလည်း
သူ့အကျိုးလိုလားလို့ နန်းဆန်သူကို ဂျစ်ကားဆီ ခေါ်တာ ဟုတ်ပုံ
ရေပါ။

ဒါက နောင်လင်းရဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လိမ့်မည်။
မျက်ချယ် ပစ်သွားလို့ အလူးအလိမ့် ခဲစားနေမလား

မှတ်တာ တက်တက်စင် လွဲနေပါသည်။

နောင်လင်းမှာ ဇာတ်လမ်းအသစ်က ဘယ်အချိန်က
တည်းက ရှိနေသလဲ မသိပေ။

ဒီကောင်ကို နောက်မှပဲ စစ်ဆေးပေးမြန်းရဦးမည်။
 “မမနန်း... အဆင်ပြေမလား”
 သင်က အားနာသလို တိုးတိုးမေး၏။
 “ရပါတယ်... နန်း ကိုနောင်လင်း ကားနဲ့ပဲ လိုက်မယ်”
 နင်တို့ ရှေ့သွားရင် သွား၊ ဒါပေမယ့် မှော်ဘီ အဝင်မှာတော့
 ပြန်စောင့်ပေးနော်”
 “ဟုတ်ကဲ့... စောင့်ပေးမှာပါ မမနန်း”
 ကျော်သက်မျက်နှာက တက်ကြွရွှင်လန်း ပြုံးရယ်နေ
 သည်။ ဒီလိုနှင့် သူတို့ သမီးရည်းစားစုံတွဲက Celica ပြိုင်ကား
 လေးပေါ် ပျော်ရွှင်စွာ တက်လိုက်ကြသည်။
 လိုက်ဖက်ညီ ချစ်စရာကောင်းသော အတွဲလေးကို နန်း
 က အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိသည်။
 ကျော်သက် ကားတံခါးဖွင့်ပေးပုံ၊ ပြန်ပိတ်ပေးပုံက တကယ်
 တယ် မြတ်နိုးစွာ၊ နွေးထွေးသော စုံတွဲလေးကို ကြည့်ရတာ
 အားကျငေးမောချင်စရာပါ။
 နန်းဆန်သူသည် တစ်ခါမျှ ရည်းစား သေချာမထားဘဲ
 သေးသဖြင့် သင် ချစ်သူရသွားတာကို ဝမ်းသာကြည်နူးမိသလို
 ဖြစ်ရ၏။

နောင်လင်းဖက် ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်တော့ သူက နန်း
 မျက်နှာလေးကို ပြုံးစိစိလေး ကြည့်နေတာနှင့် တိုးသွားရ၏။
 နန်း အမူအယာက တစ်မျိုးလေး ရှက်စနိုးစွာ မျက်လွှာ
 ချိမ့်သည်။
 နောင်လင်းက သူမဟန်ပန် အမူအယာလေးကို သဘော
 ဆကျ ငေးနေမိတာ။
 ဆင်စွယ်ရောင် ချည်ထည်အင်္ကျီရင်ဖုံး လက်ပြတ်က
 လေးက သူမ အသားဝါနှစ်နှစ်နှင့် အရမ်း လိုက်ဖက်နေသည်။
 ဆံချည်က ဖိစကတ်ခေါ်မလား... စကတ်လိုလို... ထမီလိုလို
 ခါပေ မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ဖြစ်နေတာမို့ လှပသော
 နွားကိုယ် ကောက်ကြောင်းလေးက အထင်းသား။
 နွဲ့နှောင်းသော ဟန်ပန်နှင့် သူမ ဝတ်ဆင်ထားပုံလေးက
 နှိပ်ရလှသည်။ လက်ထဲမှာတော့ ဂျင်းသားကျောပိုးအိတ် အဖြူ
 လေး ကိုင်ထားသည်။
 ဆံနွယ်တွေက စည်းနှောင်ထားတာ တစ်ဝက်၊ မျက်နှာ
 ခေါ် ကျနေတာ တစ်ဝက်နှင့် ကပိုကရီ တစ်မျိုးလေး။
 ဖိနပ်က ထိပ်ပွင့်လေးဒီဂျူးပုံစံ ခွာမနိမ့်မမြင့် ငွေရောင်
 လေး ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ကျော့ရှင်းဖြောင့်စင်းပြီး တယ် လှပါသည်။

မျက်လွှာချထားတာမို့ နောင်လင်းက အတင့်ရဲ့ အကြည့် မလွှဲနိုင်။

အိုင်းလိုင်နာ ကွပ်ထားသော မျက်တောင်ရှည်ရှည်က ကော့လေးတွေကလည်း ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ။

အိုင်းရဲ့ဒိုး ငွေမင်ဖျော့ဖျော့နှင့် မျက်ခွဲနားတစ်ဝိုက် လက်နေသည်။

ဘယ်အချိန်က အလှတွေ ပြင်ထားပါလိမ့်ဟု နောင်လင်း တွေးသည်။ သူမရဲ့ ချယ်သပြင်ဆင်ထားတဲ့ မျက်နှာကို ဒီဘစ်အလှ တွေဖူးသေးတာ။

ဒီလို မချယ်မသနှင့်ပင် လူကို ဖမ်းစားညှို့ငင်နိုင်တဲ့ အလှဟာ အခုလို အလှပြင်ထားတော့ နောင်လင်း အကြည့်မလွှဲနိုင် ဖြစ်ရသည်။

နှလုံးသားမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ကြည့်နူး လှုပ်ရှားနေရပါသည်။

အရင်ကတည်းက သူမနှင့် နှစ်ယောက်တည်း စတင် ပြောခွင့်ရရင် ကောင်းမယ်လို့ တိတ်တခိုး တောင့်တခဲ့ဖူးသည်။

မျက်ချယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ စောင့်စည်းမှုနှင့် မဟုတ်ဘဲ သူမကို လွတ်လပ်စွာ စုံမက်ချစ်ခဲ့မိတဲ့ နောင်လင်းဆန္ဒဟာ တစ်ခါတော့ ပြည့်မြောက်ဖို့ နီးစပ်ခဲ့ပြီ။

မျှော်လင့်ချက်တို့နှင့် နောင်လင်း ရင်ခုန်လာမိသည်။

ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ နောင်လင်းကိုပါ။ အရင်က မျက်ချယ်ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို ခင်ဗျား မေ့ပစ်ပေးနိုင်ရင် ကောင်းမယ်။

သူ့အချစ်ကို လက်ခံနားလည်ပါ့မလားဟုလည်း တစ်ခါတက စိုးရိမ်မိပြန်ပါသည်။

အခွင့်အရေး ယူတယ်တော့ မထင်စေချင်ဘူး... နန်းလေးရယ်။

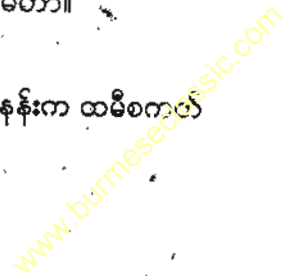
ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ဖွင့်ပြောပါရစေ၊ အရင်ကရှိခဲ့တဲ့ ပြစ်ချက်တွေအတွက် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါလား။

သူတို့နှစ်ဦးသား အတန်ကြာ စကားမဆိုဖြစ်။

နန်း ဘာတွေ တွေးနေသလဲ သူ မသိပေယ့် သူကတော့ နန်းကို ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားနေမိတာ။

“ကားပေါ်တက်လေ... နန်း”

သူ ဂျစ်ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးတော့ နန်းက ထမီစကလပ်

လေးကို မပြီး အသာလှမ်းတက်သည်။ နောင်လင်းက မောင်
နေရာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“နေမပူဘဲ မိုးရွာရင်တော့ ရွှဲပြီပဲ”

အမိုးဖွင့်လှစ်ကားလေးက အရှိန်နှင့် ဆောင့်ထွက်
လျှင် နန်းကိုယ်လေး ယိုင်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။

လေက တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏။

လွင့်နေသော ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်ဖိရင် သူ
စောင်းငဲ့ကြည့်မိသည်။

နောင်လင်းက သူမကို ချစ်စနိုး တစ်ချက်ကြည့်သည့်
နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ရင်း ဆံပင်တွေကို လိုက်ဖမ်းဖို့

တဲ့ ပုံစံလေးကို ပြုံးစိစိဖြစ်ရ၏။

ချစ်တယ်... နန်းလေးရယ်။

ခင်ဗျားလေး ဘယ်လိုနေနေ ကိုယ်ချစ်မိတာပါပဲ။

မျက်နှာလေးကိုပင် အုပ်လုမတတ်ရှိနေသော ဆံပင်
တွေကို ကိုယ် သပ်တင်ပေးချင်မိသည်။

နန်းလေးရယ်...

ကိုယ့်အချစ်တွေကလည်း မင်းအပေါ်ကို တားဆီး
လို့မရအောင် အရမ်းကြီး ကျရောက်မိပါပြီ။

ခင်ဗျားလေး ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ့်အချစ်တွေကို နန်းလေး ဩဇာသွားရမှာပါ။

တစ်စစနှင့် ဖြစ်တည်လာသော အချစ်များသည် နှလုံး
သားတစ်ခုလုံးကို နေရာလပ်မကျန်အောင် ဖုံးလွှမ်းထားသလိုပါ။

နန်းဆန်သူကို စွဲနစ်စွာ ချစ်သည်။

မခွဲနိုင်အောင် ချစ်သည်။

မျက်ချယ်လို ချစ်သူမျိုးကို ချစ်ပြီးမှ ကိုယ် နန်းကို ဘယ်
လောက်ချစ်နေသည်ဆိုတာ ပိုသေချာလာရသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော အချစ်တစ်မျိုး
နှင့် ချစ်သည်။

ဘယ်တုန်းကစပြီး ချစ်သွားတာလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင်
မသိ။

နောက်ပိုင်းမှ တဖြေးဖြေး သိလာခဲ့တာ။

မျက်ချယ်နှင့် လုံးဝမတူသော တည်ငြိမ်အေးဆေးလွန်း
သည့် မိန်းကလေးဆိုသော အသိကလည်း မေတ္တာကို အင်အား

ပြည့်ပေးသလို ကိုယ့်ရင်ကို ကျေနပ်မှုဖြစ်စေသည်။

မြတ်နိုးခြင်း လိုလားနှစ်ခြိုက်ခြင်းများစွာပါသော အချစ်
မို့ ပြောင်းလဲသွားဖို့လည်း မလွယ်တော့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နန်းနှင့် လတ်တွဲရင်ဆိုင်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်
သည်။

မျက်ချယ် မကျေနပ်လည်း ကိုယ်ကတော့ နန်းကို
ဖွတ်ကြိုးစားတော့မည်။

ရင်ထဲမှာ အပျော်တွေနှင့်လတ်ဆတ်ကြည်နူးနေရသည်
နန်းလေးအကြောင်းတွေးလိုက်တာနှင့် ရင်ထဲနွေးလာ
ကြည်နူးမိတာပါပဲ။

နန်းဆန်သူဖက်က သူ့ကို ယုံကြည်အားကိုးဖို့ သူ့အချစ်
ကို သံသယမရှိဖို့ သူ ကြိုးစားရဦးမည် ထင်သည်။

ချစ်တယ်... နန်းလေး။

ကိုယ်ဟာ ပျော့ညံ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်းဗျားအထိ
လူလည်ကျမယ့်လူစား မဟုတ်ပါဘူး။

မျက်ချယ်က ကိုယ့်ချစ်သူဟောင်း ဖြစ်သွားပြီ။ အားထု
ဟာ အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ရင်ထဲ နန်းတစ်ဦးပဲ ရှိနေတယ်။

နောင်လင်း ဘာလုပ်ရမလဲ မသိ။

ချစ်ခဲ့မိတဲ့ အမှားအယွင်းတစ်ခုကို သူ ပြန်ပြင်ချင်သည်
သူမက သတ္တိရှိရှိ လက်တွဲခဲ့ပါ့မလား။

ကိုယ်ကတော့ အနာဂတ်ခရီးကို သူမနှင့်အတူတူ
လျှောက်လှမ်းချင်သည်။ အခုတလော အတူသွားရတာတောင်
အရမ်းပျော်နေမိတာ ကြည့်ပါလား။

တစ်သက်လုံး နန်းဆန်သူနှင့် အတူတူသာရှိနေချင်
သည်။

နောင်လင်း နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးကာ သူမဖက်ကြည့်
ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့... ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတာလဲ”
သူ ထိုသို့မေးလိုက်သောအခါ နန်းက ရှက်စနိုး အကြည့်
လွှဲသွားသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးကို မစုသလို စုသလိုနှင့်...

“အံ့မယ်... မကြည့်ပါဘူး”

ဟုဆိုသည်။

နောင်လင်းက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ...

“ဖြေးဖြေးပဲ မောင်းပေးရမလား။ လေက ကြမ်းတယ်
နော်”

“ဟုတ်တယ်... လေအရမ်းတိုက်နေတာပဲ၊ မျက်စိတွေ
တောင် စပ်တယ်”

www.burmeseclassic.com

နောင်လင်းက သူ့မစကားကြောင့် ကားအရှိန်ကို လျှော့လိုက်သည်။

အရှိန်မလျှော့လျှင်လည်း လေဟုန်ကိုခွင်းကာ စကားပြောလျှင်တောင် အော်ပြောနေရသည်။

“နန်း ဝိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မဆာပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ကျော်သက်ကို ဘရိတ်ဖတ်စံစားဖို့ သွားခေါ်တာ။ သူ သူလင်နဲ့ ချိန်းထားမှန်း မသိဘူး။ အခုတော့ လိုက်လာဖြစ်တာ ကံကောင်းသွားတယ်”

သူ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

နန်းရင်ထဲမှာ လှိုက်ကနဲ နွေးလာပြန်၏။

“မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော် အစကတည်းက နန်းဆီ ဖုန်းဆက် စကားပြောချင်တာ။ ဒါပေမယ့် နန်း ဖုန်းနံပါတ်လည်း မသိဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ကြားက အဆက်အသွယ်ကလည်း မျက်ချယ်ပဲဆိုတော့ သူ့ဆီ လှမ်းမေးဖို့လည်း မကောင်းဘူး။ ကျောင်းမှာ လာရှာဖို့ကျတော့လည်း ကျွန်တော် တွေဝေနေတယ်။ နန်း ကျွန်တော့်အပေါ် တစ်မျိုးထင်မှာလည်း စိုးတယ်။ ဒါပေမယ့် အရမ်းလည်း သတိရတယ်”

အခုတော့ အချစ်နတ်တွေက ဖန်တီးပေးလိုက်လို့ သူတို့အလိုအလျောက် ပြန်ဆိုကြတာပဲဟု နောင်လင်း တွေးသည်။

ပြင်းပြသောဆန္ဒနှင့်မို့သာ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့ရတာဟု ထင်သည်။ အခွင့်သာတုန်းလေးမှာ သူ ဖွင့်ပြောမည်။ နှုတ်ဇွေး တွန့်ဆုတ်နေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။

နန်းဆန်သူက ဆံပင်လေးသပ်တင်ရင်း ရှေ့တူရူကိုသာ ဤညနေပေမယ့် သူ့စကားတွေကြောင့် နှလုံးသားက နွေးမြဲ ဤညနူးလာသည်။

သူ့ဖက်ကို စောင်းငဲ့မကြည့်ရဲအောင် ရှက်သလိုကြောက်သလို ခံစားချက်တလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လေတူဟူးဟူးကြားမှာ နန်းမျက်နှာက ပူနွေးနေတာ။ အရမ်းသတိရတယ်တဲ့။

သူက နန်းကို ဘာကြောင့် သတိရတာလဲ။

မျက်ချယ်နေရာမှာ အစားထိုးဖြေသိမ့်စရာ မိန်းကလေးတို့ ဝေးဝေးလည်း သွားမရှာဘဲ နန်းကို ပစ်မှတ်ထားတဲ့သဘောတူသည်။

စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုအလိုမကျမှန်း မသိ။ အောင့်သက်သက်တော့ ဖြစ်ရသည်။

မျက်ချယ်က မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်လိုက်မှ သူမက တာ
တယ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးရတဲ့ အဖြစ်ကိုပဲ မခံချင်တာ။

အစကတည်းက တွေ့ခဲ့ကြရင် ဘယ်လောက်ကောင်
မလဲ နောင်လင်းရယ်။

နန်းဆန် မချင့်မရဲ တွေးမိသည်။

သို့သော် ဒါက မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ သူ့ကို စတွေ့
တည်းက မျက်ချယ် ကစားနေကျ ရည်းစားထားတမ်းကစားပွဲ
က လူတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့ခွင့်ရခဲ့တာပဲ။

အခုမှ အခြေအနေတွေက မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး နန်း
ဆီ ရောက်လာရတာ။

ဒါပေမယ့် မျက်ချယ် စေ့စပ်လိုက်ပြီ။

သူနဲ့ တကယ်ဝေးသွားပြီ။ သူတို့ တကယ်ပြတ်ကြပြီ
တာ နန်းသိရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့ကြားကပဲ မသိစိတ်က
ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်မိသေးတာ ဝန်ခံပါသည်။

နန်းကိုယ်နန်းလည်း အဲဒီကတည်းက လန့်သွားခဲ့တာ
ငါ ဝမ်းသာသင့်ဘူးလေ။

မျက်ချယ်ကြောင့် သူ့ခမျာ ထိခိုက်ခံစားနေရှာတာ
ဘယ်လိုပဲ စိတ်ကို ဆုံးမဖိနှိပ်လည်းပဲ သူ့ထံ ဖုန်းဆက်

တစ်ခွန်းတလေ အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်စိတ်က တားမရဆီးမရ
ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။

နန်းကိုယ်နန်းလည်း အမှန်တကယ် အံ့ဩမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက သူ့ရှိနေခဲ့တာလဲ။

ယောက်ျားပီသသော သူ့မျက်နှာ၊ သူ့အမူအယာ၊ သူ့
စကားသံကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက နှစ်လိုသဘောကျနေခဲ့မိပါလိမ့်။

မျက်ချယ်ရဲ့ ကစားစရာအရုပ်ဖြစ်နေတာကို မချင့်မရဲ
ဒေါသဖြစ်ခဲ့မိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်ပါလား။ လမ်းခွဲပစ်လိုက်ပါလားဟု
ရင်ထဲက တိတ်တဆိတ် တိုက်တွန်းမိတာလည်း အခါခါ။

သူကတော့ ဒါတွေကို သိမှာ မဟုတ်ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲပြတ်စဲသင့်သော အချိန်တစ်ခု
မှာတော့ နန်း ထင်သလိုပဲ ပြတ်သွားခဲ့ပြီ။

“နန်း”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ်”

“နန်းရော ကျွန်တော့်ကို သတိရလား”

သူ့မေးခွန်းကို နန်း အမှန်အတိုင်း မဖြေရဲပါ။

“ဖြေလေဗျာ”

“ရှင် အသည်းကွဲပြီး အရက်တွေသောက်နေမလားလို့ တော့ တွေးမိတယ်”

“ဟာဗျာ...”

သူမ အဖြေကို နောင်လင်း မကျေနပ်ချင်။

“ကျွန်တော်က နန်းရဲ့အမြင်မှာ သိပ်သနားစရာကောင်း တဲ့ ကောင်ပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့်... ရှင် ခံစားရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့အကြောင်း ထည့်မပြောရင်ကောင်း မယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို ကျွန်တော် မေ့လိုက်ပြီ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့မိတာကို အမြဲနောင်တရလို့ ပြန်မတွေးချင်တော့ ဘူး”

နန်းက တွေးဆဆလေးဖြင့်...

“သူက နန်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဆက်ခင်စေချင်မှာ မဟုတ် ဘူး”

“ဘာဆိုလဲ... ဒါ ကျွန်တော်တို့ ကဏ္ဍပဲ၊ နန်းကို သူ ခင်ရဘူး ပြောလို့လား”

“အဲလိုတော့ မပြောပါဘူး”

“နန်း ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ သူနဲ့ပတ်သက် တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဆိုပြီး ခါးသီးနေလား၊ ဒါမှမဟုတ် အထင်သေးနေလား... ပြောစမ်းပါ။ နန်း သဘောထားကို ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

သူ့စကားသံက အနည်းငယ် မာကြောပြီး နာကျင်ဟန် သက်နေပါသည်။

နန်းရင်ထဲမှာ တစ်ချိုးကြီး ဝမ်းနည်းသလို ခံစားရသည်။

နာကျင်စရာ အတိတ်တစ်ခုမရှိခဲ့ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

“သူ စေ့စပ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စကို ရှင် အရမ်းနာကျည်းသွား နယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သူ့ကို စိတ်ထဲမှာတော့ ချစ်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“နန်း အထင်မှားနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ဖက်က စိတ်ပျက်ခဲ့ တာ ကြာပါပြီ၊ အခုလည်း ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

နန်းက ဘာမှမပြော။

ဒါပေမယ့် ခေါင်းထဲကထုတ်လည်း ရင်ထဲတစ်နေရာမှာ တော့ ကျန်နေမှာပဲ မဟုတ်လား။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကျွန်တော်တကယ်ချစ်မိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ပြီ”

ဘယ်သူလဲဟု နန်း မမေးရဲပါ။

ကားလေးက တဖြေးဖြေးနှင့် မင်္ဂလာဒုံထောက်ကြွန့်ထိုင်လွန်ကာ မြို့ပြင်ဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

“သူက ရိုးသားပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်က သူပုံစံပဲ”

သူ့စကားကြောင့် နန်းမျက်နှာလေး ပူနွေးထူအမ်းကာ သူ့ဖက် မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်လာသည်။

တကယ်ဆို နန်းက မျက်ချယ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကို သူ ထည့်မတွေးတော့ဘူးလား။

“ကျွန်တော့်အပေါ်ကို သူနားလည်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်ဗျာ၊ သူ့မှာ သတ္တိရှိဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

နန်းက ငြိမ်သက်၍သာ နားထောင်နေပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... နန်း၊ သူ့ကို ကျွန်တော်ဖွင့်ပြောမလား”

“မသိဘူးလေ”

လူမအသံက တုန်ချင်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပြောင်းဆန်နေပြီ။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်တယ်။ မထူးပါဘူးဗျာ၊ သူက အခု ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်ချစ်တာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်”

“မိုးဖွဲ့လေးတွေ ရွာလာပြီနော်”

နန်းက ရယ်ချင်သလိုလေး နှုတ်ခမ်းကိုက် တစ်ဖက်လွှဲပြီးမှ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်း၏။

“နန်း”

“မိုးသည်းလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါထက် အရေးကြီးတာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ကိစ္စပဲ”

အချစ်တွေ ပိုသည်းလာရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

သူ စိတ်ဝင်စားတာကိုတော့ နန်း ရိပ်မိပါသည်။

သို့သော် ဒီလောက် ချက်ချင်း မဆိုင်းမတွဲကြီး ဖွင့်ပြောလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

“ဟိတ် . . . ဘာလို့ ဟိုဖက်လှည့်နေတာလဲ၊ စိတ်ဆိုးလား”

သူက ကားကို ဘေးကပ်ရပ်လိုက်သဖြင့်...

“ဘာလို့ ရပ်တာလဲ”

“မိုးရွာလာပြီ”

“မောင်းပေါ့... စိုချင်လည်း စိပ်စေ”

“နန်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးလား”

“ရှင် စိတ်ပြောင်းတာရော မမြန်လွန်းဘူးလား။

လောက် ချက်ချင်း ပြောရဲတာ အံ့ဩတယ်”

“နန်းကို ချစ်လို့ပါ”

“တော်ပြီ... မပြောနဲ့တော့”

“သိပြီးသားမို့လား... ပြောဖို့မလိုတော့ဘူး”

သူ အနားသို့ကပ်လျှင် နန်းက ပုခုံးလေးကြုတ်လှုပ်
မျက်စောင်းခဲလိုက်ပါသည်။

“သိလည်း လက်ခံဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ရှင် ခန့်မှန်းတတ်မှာပါ”

“သူ့ကြောင့်လား၊ ဒါ ထည့်တွက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး
အားလုံး ရှင်းပြီးသားပဲ၊ နန်း စိတ်ထဲ မလုံစရာ မလိုပါဘူးတော့”

“သူ့များ ရည်းစားကြီး”

“အဲလို မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
တယ်”

နန်းတို့ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြ၏။

နွေးထွေးနက်ရှိုင်းသော သူ့မျက်ဝန်း ညှို့ရီရိတို့ကို ရင်
ဆိုင်ရလျှင် နန်းနှလုံးသားတွေ ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားလာရသည်။

နန်းလည်း သူ့ကို ချစ်မိပြီထင်ပါရဲ့...

သို့သော် ဒါကို ချက်ချင်း ဝန်ခံဖို့ မဖြစ်နိုင်။

စဉ်းစားချင့်ချိန်စရာတွေ ရှိနေပါသေးသည်။

သို့ပေမယ့် ရင်ထဲကအချစ်တွေက ရုတ်တရက် တာတမံ
ကျိုးသလို အမှတ်တမဲ့ ပြုဆင်းလာသည်။

မိုးလေးက တဖွဲ့တဖွဲ့ ကျဆင်းနေသည်။ တကယ့်ကို အမှုန်
အမွှားလေးတွေ။ ကားရပ်လောက်အောင် မိုးသည်းတာမျိုး မဟုတ်။

“နန်း”

သူ့က နန်းပုခုံးကလေးကို မရဲတရဲ ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်သည်။

“သူ့နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့အတွက် နန်း ကျွန်တော့်ကို မချစ်နိုင်

ဘူးလား”

“ကိုနောင်လင်းလည်း ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ နန်းတို့ အဲလို
ဖန်တီးလို့ ကောင်းပါ့မလား”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စလုံးဟာ လွတ်လပ်တဲ့ လူပျို၊ အပျိုချင်းပဲ၊ သူ့ကို သစ္စာဖောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဖက်က ဖြတ်ပြီး၊ နန်းဖက် စိတ်ယိုင်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမမှားဘူး၊ နန်းရင်ထဲမှာ ချစ်နိုင်ရင် ရပြီ၊ ကျွန်တော် သိချင်တာ အဲဒါပဲ”

“မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် နန်းစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ မျက်ချယ်က ရှင့်ကို တကယ်ပြတ်ပါ့မလား၊ သူ စိတ်မကုန်သေးရင်ရော”

“ကျွတ်... အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ သူစိတ်မကုန်လည်း ကျွန်တော့်ဖက်က ဆယ်ခါပြန် ကုန်ပြီ၊ ဒီတစ်သက် လုံးဝကို မပြန်နိုင်ဘူး၊ နန်း မချစ်လို့ လက်မခံလည်း ကျွန်တော် သူ့ဖက် စိတ်မလည်တော့ပါဘူး၊ ကတိပေးတယ်၊ ဒါကိုတော့ စိတ်ချစမ်းထိ သူလည်း စေ့စပ်ပြီးသွားပြီပဲ၊ နောက်လှည့်စရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

နန်းက မျက်လွှာလေးချကာ ပင့်သက်ရှိုက်မိ၏။
သူပြောတာလည်း မှန်နေပါသည်။ နန်းရင်ထဲမှာ စိတ်စနောင့်နှင့် မတင်မကျဖြစ်နေတာလည်း အမှန်ပါ။
“နန်း ဆံပင်တွေ စိုကုန်ပြီ ထင်တယ်”

သူက ထိုသို့ပြောရင်း နီးနီးကပ်ကပ် ငုံ့ကြည့်ကာ နန်းရဲ့ ခန္ဓာယလေးတွေကို တယုတယပွတ်သပ်ရင်း ဆံပင်လေး တစ်မျှင် တစ်မျှင်ကို ဆွဲယူဆော့ကစားလိုက်သည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်ငွေ့နှင့် ရနံ့တစ်မျိုးက နန်းနှလုံးသားတွေကို ပူနွေးပြောင်းဆန်သွားစေ၏။

သူ ဒီထက်ပို ထိတွေ့လာရင် တင်းထားတဲ့ နန်းစိတ်တွေ အရည်ပျော်ရလိမ့်မည် ထင်သည်။ ဘာမှဖွင့်မပြောရသေးခင်မှာ သူ နန်းလည်း သူ့အပေါ် နှစ်သက်သာယာမိတယ်ဆိုတာ သူ့စိတ်ထဲမှာ မိသွားခဲ့ပြီ။ ဟန်ဆောင်လို့လည်း မရပါလား။

နန်းဆန်သူက ရှက်ရွံ့စွာ ကိုယ်လေး နောက်ဆုတ်ရင်း သူ့လက်ကို ဖယ်ရှားဖို့ ရည်ရွယ်သည်။

မြောက်တက်လာသော နန်းလက်ဖဝါးလေးကို ဆူက အရင်ဦးအောင် ဆုပ်ထွေး တားဆီးထားလိုက်သည်။

နန်းကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လုလု...

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“.....”

“ကျွန်တော်ကတော့ နန်းကို တစ်သက်လုံး ချစ်သွားချင်တယ်ဗျာ”

“ဟင့်အင်း... ဖယ်ကွာ”

“ဟန်ဆောင်တင်းမထားပါနဲ့ကွာ၊ ချစ်တယ်လို့ပြော”

“မချစ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်အထင်ကြီးတာပဲ၊ တစ်လေး နှစ်ယောက်အတူ သွားခွင့်ရတာနဲ့ အဖြေပါတစ်ခါတည်း တောင်းတယ်၊ ရှင် မလွန်ဘူးလား ကိုနောင်လင်းရဲ့၊ ဟွန်း... ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့”

“အဲဒါ ချစ်လို့ပါ နန်းရယ်၊ အခွင့်အရေးယူတာမှ မဟုတ်ဘူး”

“မသိဘူး... ဖယ်... မောင်းတော့”

“မိုးရွာနေတယ်လေကွာ”

“ရွာရွာ”

သူ့ကို ပြောရင်း နန်းရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးက မှုန့်စွာ စုတ်နေရပါသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ သူ့အပေါ် တစ်တန်းနီး ချွဲနဲ့ ချင်ခဲ့မိပါလိမ့်။

မျက်ချယ်အပေါ် တဖက်သတ် လိုက်လျောအနစ်နာကာ ဂရုတစိုက်ရှိနေတတ်တဲ့ သူ့အပေါ် သနားရင်းက သက်တဲခဲ့တဲ့ မေတ္တာတွေကြောင့်ပဲ နေမှာပါ။

“အခွင့်အရေးယူတယ် အထင်ခံရမှတော့ မထူးပါဘူး တစ်ခါလောက် နမ်းလိုက်မယ်”

“အို... ရှင်နော်”

အလန့်တကြားလေး ရေရွတ်မျက်လုံးပြူးသွားတော့ သူ့ရယ်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မနမ်းရဘူးလား”

မနမ်းမျက်နှာလေးက ပူထူနီးမြန်းလာရပါသည်။ ခွင့်ပြုချက်တောင်းနေတာမို့ နန်း မနေတတ်စွာ ရင်ဖိုလာရပါသည်။

သူ့ရဲ့ ရွှန်းရွှန်းစားစား အကြည့်အောက်မှာ ဘယ်နားသွားပုန်းရမှာပါလိမ့်။

သူမရဲ့ ရှက်စနိုး အနေခက်သော အမူအယာလေးမှာ နောင်လင်းနုလုံးသားက ပိုမိုအခွန်ကြမ်းကာ လှုပ်ရှားလာပါသည်။

သူ သေချာသွားသည်။

နန်းလည်း သူ့ကို ချစ်နေသည်။

နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်မြတ်နိုးမိမှတော့ တွေဝေဖို့ မစဉ်းစားတော့။

နန်းပုခုံးလေးကို ဖက်ကာ အတင့်ရဲရဲနှင့် ပါးပြင်နုနုကို ထိကပ်နမ်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

နန်းလည်း မငြင်းဆန်မိ။

ဦးတဖွဲ့ရွာနေသော အဝေးပြေးလမ်းမကြီးရဲ့တစ်နေရာမှာ နန်းတို့ အမှတ်မထင် လျှင်မြန်စွာ ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ အဖြစ်အပျက်လေးက မယုံနိုင်စွာ အိပ်မက်ဆန်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာကြာပြီဆိုပေမယ့် တို့တောင်းသော အချိန်ကလေးမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နီးစပ်သွားခဲ့တာကတော့ မမြင်ရသော တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ ကူညီဖန်တီးပေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

အိမ်ကနေထွက်လာချိန်မှာ သူမ၌ ချစ်သူ မရှိသေး။
နုလုံးသားက ပကတိအဖြူထည်။
ရန်ကုန်ကနေ မှော်ဘီကိုလာတဲ့လမ်းကလေးမှာ အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲကုန်သည်။
မှော်ဘီရောက်တော့ သူမနံဘေးမှာ ချစ်သူတစ်ယောက် နှိနေခဲ့ပြီတဲ့။
ကဲ... မမြန်လွန်းဘူးလားနော်။
နန်းဆန်သူရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက အပျော်စိတ်နှင့် ပြုံးချင်သလိုလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တာ”
“လမ်းမှာ မိုးရွာနေလို့လား၊ မမနန်းတို့ နောက်ကျလိုက်တာ”

“အင်း... ရွာတယ်”
နန်းအဖြေက မလုံမလဲ။
အမှန်တော့ အချစ်မိုးတွေပဲ ရွာခဲ့တာ။

“ဘယ်နားမှာ မိုးမိတာလဲ၊ ကားတောင် သိပ်မစိုပါလား”
ကွ”

ကျော်သက်က နောင်လင်းကို ခပ်တိုးတိုး နောက်သည်ကဲ့သို့လို့ မဆုံးနိုင်ပေ။
“မင်းတို့... ဘယ်ဝင်နေတာလဲ... မှန်မှန်ပြောစမ်း”
ကိုယ့်လူ”

“ဘယ်မှ မဝင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ နန်းလေး ရှက်နေဦးမယ်”

“ဟ... နန်းလေးတောင် ဖြစ်သွားပြီလား”

“ရှား... တိုးတိုး၊ ကိုယ်ချင်းစာစမ်းပါ ကျော်သက်ရာ”

“ဘယ်လိုလဲ... အခြေအနေတွေ တိုးတက်သွားပြီလား”
လား”

ကျော်သက်က ရအောင် တိုးတိုးကပ်မေးနေသည်။

“သူနဲ့ မင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိနေကြတာလဲ”

“နန်းက မျက်ချယ်သူငယ်ချင်းပဲ”
“ဟုတ်လား... မင်းက ခြေလှမ်းတယ်သွက်ပါလား”

“အင်း... နောင်လင်းရ”
ကားရပ်ပြီးနောက် သင်္ဃန်းကို ဆွဲခေါ်သွားတာမို့ လိုက်လာရင်း တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေတာဖြစ်သည်။

သင်္ဃန်းတို့ခြံကြီးက အတော်ကျယ်ဝန်းပါသည်။
စိန်ခြယ်ပန်းတွေ၊ ဂန္ဓမာပန်းခင်းတွေက တပျော်တခေါ်

“ပန်းခင်းတွေ များလှချည်လားကွ၊ ဘယ်နှစ်ကတောင် ခင်းထားတာလဲ”

“ငါလည်း ခုမှရောက်ဖူးတာ၊ ဘယ်သိမလဲကွ”
“မင်းကတော့ ပန်းလည်း စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျော်သက်က ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်သွားပါသည်။
“ဘယ်နှယ်လဲ မင်းယောက္ခမလောင်းကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ”

“အိကေပါတယ်”
“အဘွားကြီးက ရိုးပါတယ်၊ သဘောလည်း ကောင်းတဲ့ပုံ”

“ငါ့မှာ တစ်လမ်းလုံး စိတ်ပူလာတာကွ”

“အခုတော့ အဆင်တွေ ပြေသွားပြီပေါ့”

“အောင်မာ... မင်းလည်း ငါ့ကြောင့် အဆင်ပြေတာ
နော်၊ ဟေ့ကောင်... ကျေးဇူး မမေ့နဲ့”

“မမေ့ပါဘူး... ဟောဒီလို လက်သီးတစ်ချက်နဲ့ ကျေးဇူး
ဆပ်ရမယ်”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

နောင်လင်း လက်သီးစာကျွေးတော့ ကျော်သက်
ကမန်းကတန်း ရှောင်တိမ်းသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်အောင်
ကာ အလိုလို အံ့မြူးနေကြပါသည်။

တိုက်ထဲရောက်တော့ ဧည့်သည်တွေ သိပ်မရှိသေး
သလင့်အမေနှင့် အဒေါ်က မီးဖိုချောင်မှာ ပြင်ဆင်ချက်ပြု
နေကြ၏။ သလင့်နှင့် နန်းက အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် မီး
ဆောင်မှာ လိုအပ်တာ ချက်ချင်း ကူညီကြသည်။

သူတို့ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ကတော့ အိမ်
ဧည့်ခန်းမှာ လက်ဖက်သုပ်စားရင်း အနားယူရုံပါပဲ။

ဟန်ကျနေပါသည်။

နောင်လင်းက နန်းအနားသွားကာ ကူညီပေးချင်
သည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ဒီမှာ ဧည့်သည်မို့ ဟိုဒီ သိပ်မဝင်

“ကျော်သက်... မင်းရဲ့ သလင့်က ထွက်မလာပါလား”

“သူ့မှ မအားဘဲ”

“ဘာတွေ ချက်နေတာလဲ”

“မသိဘူးလေကွာ”

“မင်းက နောက်ဆို သမက်ဖြစ်မယ့်သူပဲ၊ အထဲဝင်ကြည့်
လေကွာ၊ လိုတာလည်း ပိုင်ချက်ပေးပေါ့”

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ ငါလည်း ဘာမှ မချက်တတ်ဘူး”

သူတို့ ခပ်တိုးတိုး ငြင်းခုန်နေဆဲမှာ လိုက်ကာစလေး
ဖျတ်ခနဲ လှုပ်သွားပြီး သလင့် ခေါင်းပြုလာ၏။

“ကိုသက်တို့ ပျင်းနေကြပြီလား၊ အဲဒီမှာ စာအုပ်တွေ
ဈာနယ်တွေ ရှိတယ်နော်၊ ဖတ်ချင်ဖတ်နေလေ”

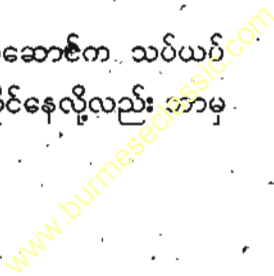
“သူက မသလင့်အနား လာချင်နေတာ”

“ဟင်းချက်နေတာ ကိုနောင်လင်းရဲ့၊ ညှော်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဒီတိုင်းထိုင်နေရတာ အားနာစရာကြီးဗျာ”

“သလင့်... နောင်လင်းက အချက်အပြုတ်ရတယ်နော်၊
သူ့ကို ခိုင်းလို့ရတယ်၊ ခေါ်သွား”

သလင့်တို့ တိုက်ကလေးမှာ မီးဖိုဆောင်က သပ်ယပ်
အကျယ်ကြီး တသီးတသန့်မို့ ဧည့်သည်ထိုင်နေလို့လည်း ဘာမှ

မဖြစ်ပါ။ ပြတင်းပေါက် ခပ်ကျယ်ကျယ်တို့နှင့် လေဝင်လေထွက် လည်း ကောင်းသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း လာ... ဆာကေး ဝိုင်းကင်ပေးပေါ့”

အထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သောအခါ လူငယ်ကြိုက် အကင် တို့၊ ပုဇွန်တန်ပူရာကြော်တို့ စီစဉ်နေတာ တွေ့ရသည်။

ကျော်သတ် ထင်တာက ငါးသလောက်ပေါင်းတို့ ကြက် သားကာလသားချက်တို့လို နိုးနိုးကြီးတွေပဲ စားရမယ်လို့ ထင်တာ အခုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။

ခေတ်မီမီ ဟိုတယ်စာပုံစံတွေ ခင်းကျင်းနေတာမို့ မျက်နှာ ပင် ပင့်သွားရသည်။

နန်းက ကြက်သားဆာတေးတုံးတွေကို ဝါးတုတ်တံဖြင့် မီးကင်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

ဒီဖက်စားပွဲပေါ်မှာ ပြည်ကြီးငါးသုပ်ဖို့ အဆင်သင့်။

ပုဇွန်တန်ပူရာက ကြော်လက်စမို့ နောင်လင်းက ဝင် ဆယ်ပေးလိုက်သည်။

ယိုဒယားဟင်း ချိုချဉ်စပ်လည်း တစ်အိုးပါသည်။

ငါးအကောင်လိုက်ကို ပုံစံပျက်ကြော်ပြီး ထိုအပေါ်ကနေ ချိုချဉ်ဆော့တွေ လောင်းထည့်ထားရာ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေပါ၏။

ဘဲဥပုံကြွေပန်းကန်ပြားထဲ ငါးအကောင်လိုက်ကို ထည့် တာ ဘေးနားမှ မုန်လာဥနီတို့ သံပူရာသီးကွင်းလေးတို့ နေရာချ အလှဆင်ရတာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ။

သူတို့က စုံတွဲနှစ်တွဲလိုဖြစ်နေတော့ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင် အလုပ်ရှုပ်တာကို လုံးဝ မပင်ပန်းဘဲ ပျော်စရာပင်ကောင်းနေပါ ၏။

သဇင်မိခင်နှင့် အဒေါ်တို့မှာလည်း လူငယ်တွေအနား လောဘဲ သူတို့ဘာသာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာမို့ အဆင်ပြေသည်။

“ဟဲ့... ဇင်ဇေ၊ ဒီကြက်သားနဲ့ ပဲပင်ပေါက်က ရော ကြော်ပြီး ဂျုံနဲ့ ပြန်လိပ်မှာမို့လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ် မမနန်း”

“ငါ့ကောင်မလေးက တော်လိုက်တာကွာ၊ စားသောက် ဆိုင်တောင် ဖွင့်လို့ရနေပြီ၊ ဒီလောက်တော်မယ်လို့ ထင်ကို မထင် တာကွ”

“အံ့မယ်... ကိုသက်နော်၊ လာမြှောက်မနေနဲ့”

“လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ မိန်းမကိုပဲ စားဖို့မျှ၊ လုပ်ခိုင်းရ မယ်၊ ကိုယ်တို့ကတော့ ဇိမ်ပဲ၊ အိမ်ဦးခန်းမှာ စီးကရက်လေးခဲပြီး ဘိဗွီ ကြည့်နေရုံပဲ၊ ဟန်ကို ကျရာ”

“စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ အဲဒီ စီးကရက်က ဖြတ်ကိုဖြတ်
မှာ... သိရဲ့လား”

သင် မျက်စောင်းထိုး ကြိမ်းဝါးလိုက်သဖြင့် သူတို့
ရယ်ရသေးသည်။

ကျော်သက်က ဘောလုံးကန်ပေမယ့် စီးကရက်လည်း
အလွန်ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သင်နှင့်တွေ့မှ စီးကရက်လည်း
စွန့်လွှတ်ရမလို ဖြစ်နေရှာပါသည်။

နန်းကရော သူ့ကို ဘာတွေများ အမိန့်ပေးဦးမှာလဲ။
အေပရစ် အသားရောင်လေးကို ခါးမှာချည်ကာ သွတ်
သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားအလုပ်များနေသော ချစ်သူအသစ်စစ်
စက်လေးကို နောင်လင်းက ချစ်မဝစွာ ကြည့်နေမိသည်။

သင်က ကြက်ဥတွေ ဖောက်ထည့်ပြီးသား ဇလုံထဲ နှစ်
နှင့် မွေခေါက်နေသည်။ ဘာမှသိပ်မလုပ်တတ်တဲ့ ကျော်သက်က
ထမင်းစားပြီးရင် အချိုတည်းဖို့ သစ်သီးတွေကိုပဲ ရေဆေးနေ၏။

စပျစ်သီး အလုံးခပ်ကြီးကြီးတွေကို ရေစင်စင်ဆေးကာ
ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ရင်းက ဟစ်လုံးဖြုတ်ကာ ဇင့်ကို ခွဲသည်။

တယုတယ သူတို့ပုံစံကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ကာ
နောင်လင်းနှင့် နန်းတို့လည်း အကြည့်ချင်းဆုံလျက် ပြီးမိကြသည်။

“ငါတို့အားကျအောင် မလုပ်နဲ့နော် ငုကျော်၊ မင်း သိပ်
မကဲနဲ့”

“အို... ကိုနောင်လင်းကလည်း”
သင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ရှင်က သူများတွေပဲ သွားကြည့်နေတယ်၊
ဒီမှာ ဂျုံလိပ်လုပ်ပေးပါဆိုတာကို...”

နန်းက အခုကတည်းက သူ့ကို နိုင်စားဟန်လေးနှင့်
ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆိုပါသည်။

သင်သည် မမနန်း ဟန်ပန်လေးကို မသိမသာ အကဲ
ခတ်သည်။

ရန်ကုန်အိမ်ကို ပြန်ရောက်ရင်တော့ ဒီည ပြောစရာ
စကားတွေ ကုန်မှာ မဟုတ်။

မမနန်းမှာ ဇင့်ကို လျှိုထားတဲ့ ဝှက်ဖဲတွေ ရှိနေသည်
မဟုတ်လား။

ကိုနောင်လင်းကို ကြည့်ရတာ... မမနန်းအပေါ် ရိုးပုံ
မရ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို ပတ်သက်ဆက်စပ်မှု ရှိနေတာကို
သင် ကျေနပ်မိသည်။

ချစ်သူထားရာမှာ အဖော်ရတော့ မတောင်းဘူးလား
ကိုသက်နှင့် ကိုနောင်လင်းကလည်း ရင်းနှီးတဲ့ဘော်
အရင်းအချာတွေ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒါဟာ ကံကောင်းတဲ့အချစ်
ပဲပေါ့။

ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေ လာဆုံတော့ နောင်လည်း လမ်း
တွဲမပျက် ပျော်ပျော်နေသွားနိုင်သည်။

ကိုနောင်လင်းရဲ့အကြည့်မှာ မမနန်းအပေါ် ကြင်နာ
ယုယစွာ တမြတ်တနိုး ချီးမြှင့်နွေးထွေးလှတာ ဘေးကနေထင်
သိသာနေပါသည်။

“အေးပါ. . . ငါ့ကိုတော့ လှောင်ထားပေါ့ မင်းအလှည့်တွေ
မှ တွေ့မယ်။ သတိသာထား၊ မမနန်း သူ့ကို သိပ်မယုံနဲ့ဗျ။ ဘု
အကျင့်တွေ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ အကုန်ပြော
မယ်”

“မင်းမပြောလည်း ငါ့အကြောင်းတွေ နန်းက သိပြီးသာ
ပါကွာ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား နန်း”

နန်းဆန်သူက ပြုံးရုံလေးသာ ပြုံးနေပါသည်။
သူနှင့် ချစ်ခွင့်ရသောအဖြစ်ကို နန်းရင်ထဲ ဝမ်းသာဝမ်း
နည်း ခံစားနေရသည်။

မျက်ချယ်သာ နန်းတို့ကိစ္စကို သိသွားလျှင် နန်းကို အပြစ်
တင် မုန်းမျက်သွားမည် ထင်သည်။

“ကြိုက်စရာရှားလို့ ငါ့လူကိုမှ ကြိုက်ရသလား”
မေးရင် နန်း အဖြေရခက်မှာ သေချာသည်။

ကိုယ်လည်း မမှားဘဲ အလိုလို နှိုးနှိမ့်သလို ဖြစ်နေရတာ
ကို ဘဝင်မကျ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

“ကဲ. . . သစ်သီးဗန်းတွေ ဒီဖက်ပေး၊ ဇင် ပန်းကန်ထဲ
လှအောင် ပုံဖော်ပြီး စီတည့်ပေးမယ်”

သဇင်စကားကြောင့် အတွေးစပြတ်ကာ လုပ်လက်စ
အလုပ်တွေထဲ အာရုံ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။

သဇင်တို့က တိုက်သစ်ကလေးမှာ အိမ်တက်သဘော
လုပ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဖိတ်ထားတဲ့နည်းသည်က များများစားစား
မရှိလှ။

တကယ်တော့ သူ့ကိုသက်ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့သာ
ပွဲလေးသဘော ဖန်တီးတာပါ။

ဆွေမျိုးသားချင်း ဧည့်သည်တစ်ချို့ပြန်သွားမှ လေး
ယောက်သား နံနက်စာ ဝိုင်းဖွဲ့ စားဖြစ်သည်။ ထိုနေ့လေးက
မမေ့နိုင်စရာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

၁၆၀ ❁ ဆုလေးခွယ်

ချစ်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ လက်စုံစားရသော
ထမင်းဝိုင်းက ကြည်နူးစရာပါ။

နန်းဆန်သူရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။

သို့သော် တစ်ခုခုကို လည်း စိုးထိတ်နေသည်။

သူ့ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ချစ်လိုက်မိတာ နန်းမှာ အပြစ်
မရှိပါဘူးနော်။

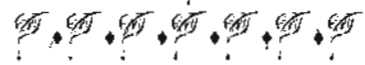
မရဲတရဲတွေးကာ နန်းစိတ်ထဲ မလုံသလိုလည်း ဖြစ်နေ
သည်။

မတော်တဆ မျက်ချယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရင် သူမ ဘယ်ထိ
ရင်ဆိုင်ရမလဲ။

ကိုနောင်ရယ်...

လက်တွဲရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိတွေ ပေးလှည့်ပါနော်။

ဘယ်သူဘယ်လိုတားတား နန်း ရှင့်ကို ချစ်နေမှာ
သိလား။

နန်း စိုးရိမ်နေမိသော နေ့တစ်နေ့က လျှင်မြန်စွာပင်
ချော့ချော့လာပါသည်။

ကိုနောင်နှင့် ချစ်သူဖြစ်ပြီး ငါးရက်ခန့်မှာပင် နန်းဆန်သူ
နဲ့အိမ်ကို မျက်ချယ်လင် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ခါတိုင်းလည်း ခုလို ကားဓလေးမောင်းပြီး တစ်ယောက်
တည်း ရောက်လာနေကျဆိုပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ နန်းဆန်သူ
ရင်မှာ ဒီတံကနဲ မြည်ဟီးတုန်ခါသွားရသည်။

သူ့ကားအနီးသို့ လျှောက်လာသော နန်းခြေလှမ်းတွေ
က မူမမှန်ချင်။

မျက်ချယ်က ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ သူမကို မော့
ကြည့်ကာ...

“ကားပေါ်တက်စမ်းပါဦး... နင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်”
“ဘယ်ကိုလဲ မျက်ချယ်၊ ဒီညနေ ငါ မအားဘူး၊ ဖေဖေ
အပြင်သွားစရာရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ခြံထဲမှာပဲ ထိုင်မယ်၊ ရတယ်လေ
မျက်ချယ်လေသံက အနည်းငယ် မခိုးမခန့် ဖြစ်နေသလို့
နန်း ခံစားမိသည်။

သူ . . . သိများသိသွားပြီလား . . .
နန်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးထင်ပေမယ့် မျက်နှာကတော့ ပူ
တာပါပဲ။ သူ့ရည်းစားဟောင်းကို ကိုယ်က ကြိုက်မိမှတော့ နှင့်
ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားရတော့မည်။

စိုးရွံ့ရှောင်ဖယ်နေလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။
အစကတည်းကလည်း တွေးမိပါတယ်။
အနည်းဆုံး ကိုနောင်နဲ့ တွဲသွားတဲ့အခါ . . .
‘အဲဒါ အရင်က မျက်ချယ်လူပေါ့’

ဟု မေးငေါ့ဝေဖန်စရာတစ်ခုတော့ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်
လား။ မျက်ချယ်က ကားသော့လေး လက်ထဲ လှည့်ပတ်ကစား
ရင်း မြက်ခင်းစပ် ထီးအမိုးအောက်မှာ ချထားတဲ့စားပွဲမှာပဲ သွား
ထိုင်သည်။

“ဘာသောက်မလဲ . . . မျက်ချယ်”

“မလိုဘူး . . . ငါ ရင်ပြည့်နေတယ်”
မျက်ချယ်က ထိုင်ခုံကျောမှိုကို မှီကာ သူမကို ခပ်တင်း
တင်း ကြည့်လေသည်။

မျက်လုံးတွေထဲမှာ တင်းမာရိပ်နှင့်အတူ ဒေါသခိုးတွေ
ပါသည်။ နန်း မျက်နှာလေးပျက်ကာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရ၏။

“နင့်ကို နောင်လင်း ကားပေါ်မှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ အဲဒါ
ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

မျက်ချယ်လေသံမှာ အထက်စီးနင်းဆန်လှ၏။ မျက်နှာ
လေးကလည်း တရားသူကြီးလို ပုံစံ။

နန်းကို သူ စစ်ဆေးမေးမြန်းပိုင်ခွင့်ရှိသလို ဟန်ပန်မျိုးပါ။
နန်းက ခပ်အေးအေးသာ ကုလားထိုင်ဆွဲပြီး ထိုင်လိုက်၏။

“နောင်လင်းက ငါနဲ့ ကြိုက်ဖူးတဲ့ ငါ့ရည်းစားဆိုတာ နင်
မိပါတယ် နန်းရာ၊ ဒီလောက်တော့ မျက်နှာပြောင် မတိုက်သင့်
ဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

“နန်းက နင့်ဆီကနေ လူယူတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင်နဲ့
တတ်သွားပြီပဲ၊ နင်ကိုယ်တိုင် နင် ရွေးပြီးသားပဲ၊ သူ့ကို နင်က
ပြီး စွန့်ပစ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါက ငါ့တိစ္ဆာလေ”

“ငါ ကိုနောင်လင်းကို လက်ခံတာ လက်မခံတာလည်း ငါ့တိစ္ဆာပဲ”

“ဪ... နင်က ဒီလိုလား...”

မျက်ချယ်က ပုခုံးလေးတွန့်ကာ ရယ်လိုက်ပါသည်။

“သူများဝတ်ပြီးသား အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည်ကိုမှ နင်က မက်မောတယ်ဆိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ မျက်ချယ်သာဆိုရင်တော့ သူများသုံးပြီးသားပစ္စည်းဆို လုံးဝ မသုံးချင်ဘူး။ သူများ ရည်းစားကြိုက်ဖို့တော့ အဝေးကြီးပဲ”

“အခုလက်ရှိကိုနောင်လင်းမှာ ချစ်သူမရှိပါဘူး မျက်ချယ် နင်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ဆီမှာ နောင်တပဲ ရှိတယ်”

“ဟား... ဟား... သူ ကျန်ရစ်မှတော့ သူက ဒီလို ပြောမှာပေါ့။ ယောက်ျားတွေအကြောင်းကို နင် မသိပါဘူး နန်းနဲ့ သူက ငါ့ကို ချီးပြချင်လို့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဖန်တော့၊ ဒါ ကလဲ့စား ချေနည်း တစ်မျိုးပဲ။ နင်က သိပ်အပါလား နန်းရာ၊ အလတူ သက်သက် ဓားစားခံ အဖြစ်ခံတယ်။ နောင်လင်းဆိုတာ ငါ့အတွက် ဘာမှ မက်မောစရာ မရှိဘူး။ ငါ သေဆိုသေး၊ ရှင်ဆိုရှင်မယ့်ကော ပါဟာ၊ ငါက နင့်ဖက်ကနေ နှမြောလို့ မခံချင်လို့ပါ။ ငါနဲ့သူ

ပြတ်တာ ဘယ်လောက်များကြာသေးလို့လည်း နန်းရဲ့ တကယ်ဆို နင့်ကို အကဲခမ်းလိုက်တာပါ။ နင်က အတွေ့အကြုံ မရှိလို့ အဟုတ်ကြီး ထင်တာ။ နောင်လင်းစိတ်ထဲမှာ နင့်ကို ဘယ် လောက် အထင်သေးနေလို့က်မလဲဟင်... စဉ်းစားကြည့်ပါလား။”

တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲနှင့် မျက်ချယ်စကား တွေက သူမကို ထိုးနှက်စော်ကားနေပါလား။

နန်းသည် ရုတ်တရက် စကားလုံးတွေနှင့် တရစပ် တိုက် ခိုက်ခံရတာ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို သူ စွန့်ပစ်ပြီးသား အရာတစ်ခုအပေါ် ဒီ လောက်ထိ ဝင်မစွက်ဖက်သင့်တော့ပါ။

မျက်ချယ်စကားတွေက တောင်ကျော်နေသည်။ ကိုနောင်ကိုလည်း သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေလို ပုံစံမျိုး နင်း တန်ချိုးဖဲ့ နှိမ့်ချနေသည်။

သူ လှည့်စားမာယာပြုလို့ရခဲ့တာ အရင်က ကိုနောင်ပါ။ အခု ကိုနောင်ဆီမှာ မှန်ကန်သော အသိတရား ရှိနေခဲ့

ပါပြီ။ သူစေခိုင်းရာ က၊နိုင်မှာ မဟုတ်တော့။ ဒါကို မျက်ချယ် မသိသေးတာ။

www.burmeseclassic.com

“မထင်ဘူးဟာ... ငါ့သူငယ်ချင်း နန်းတစ်ယောက် လောက် အပေါ်စားဆန်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့မိဘူး သိလား၊ နင့်ကို ငါက ဖြူဖြူစင်စင် မိန်းကလေးလို့ ထင်ထားတာ ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ ရှက်သင့်ပါတယ်။ နန်းရာ၊ အနည်းဆုံး နင် ငါနဲ့တော့ ကြိုတိုင်ပင်သင့်တယ်”

ဟား... ဟား... သူနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ရမယ်တဲ့။

ရန်သူတစ်ယောက်ဆီမှာ အကြံဉာဏ်တောင်းလို့ရတာ ကတော့ သေလမ်းမဲ ရှိမှာပေါ့။

မျက်ချယ်ပြောပုံကို နန်း စိတ်ထဲ လှောင်ရယ်ပစ်လိုက် ချင်သည်။ ဒီတိစ္ဆနဲ့ ပတ်သက်လို့ စေတနာကောင်းတွေပဲ ရှိမလို့ လုပ်နေသေးသည်။

“နင့်ကို တိုင်ပင်ဖို့က အားနာစရာလေ၊ ကိုနောင်က နင် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ မှန်ပါတယ် မျက်ချယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးရည်းစားအဆင့်ပဲ ပတ်သက်တာပဲ နင် သူ့ကို မပိုင်ပါဘူး”

“ငါကလည်း ပိုင်တယ်လို့ မပြောမိပါလား နန်းရဲ့”

“အခုဆိုရင် နင့်မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူလည်း အနားမှာ ရှိနေပြီ၊ ကိုနောင်နဲ့ နင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့တာပဲ၊ နင် သူ့ထံ

ချစ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကံစားရုံလေး လှည့်ပတ်ကစားခဲ့တာ၊ အခုအချိန်မှာ နှမြောစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး မျက်ချယ်”

“ငါ နှမြောတာ နောင်လင်းကို မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို နှမြော တာ နားလည်လား၊ နင် ခံရမှာစိုးလို့ သနားနေတာ”

“သူ နန်းအပေါ် မရက်စက်ပါဘူး၊ သူက ယောက်ျား ပီသပြီး သဘောထားကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“အမယ်လေး... အမွန်းက တင်နေသေးတယ်၊ နင်က နောင်လင်းအကြောင်းကို ဘယ်လောက်များသိလို့လဲ၊ နင့်ကို ဟိုက နန်းမနပ်မှန်း အစောကြီးကတည်းက ရိပ်မိတယ်၊ သူ တစ်ချက် လေး ကြည့်လိုက်တာနဲ့ နင့်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေပြီမို့လား၊ ဆိုကလည်း ဒါကြောင့် နင့်ကို အသုံးချတာပေါ့ နန်းရဲ့”

မဟုတ်ပါ...။

မျက်ချယ် စွပ်စွဲသလို လုံးဝ မဟုတ်။

နောင်လင်းက နန်းဆန်သူကို အမှန်တကယ် မြတ်နိုး စက်ဝင် စုံမက်တာပါ။

ဒါကို နန်းတို့နှစ်ယောက် နှလုံးသားချင်း နားလည်သည်။ နန်းသည် နောင်လင်းအပေါ် သံသယ လုံးဝမရှိ။

အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။

သူနှင့် ချစ်မိတာလည်း အပြစ်တစ်ခုဟု မထင်။
မျက်ချယ်ကို မျက်နှာပူ အားနာမိတာကလွဲလျှင် နန်း
ရဲ့ အချစ်ရေးမှာ တစ်ခြား ဘာပြဿနာမှ မရှိပါ။

မျက်ချယ်နှင့် ကြိုက်ဖူးလို့ဆိုတဲ့အချက်ဟာ နန်း နေ
ဆုတ်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အချက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း အခါ
စဉ်းစားပြီးသားပါ။

မျက်ချယ်ကြောင့်မို့လို့ နန်းက ကိုယ်ချစ်သော ယောကျ
တစ်ယောက်ကို မချစ်ဖို့ ဆင်ခြင်နှောက်ဆုတ်ရမယ်ဆိုတာလည်း
အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။

နန်းသည် စိတ်ကို တင်းလျက် မျက်ချယ်ကို အေးအေး
စက်သာ တုန်ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

ဘာလိပ်ဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်
ပြဿနာဖြစ်၊ သင်္ကာရှင်းနေရမှာတော့ ရှက်စရာပဲ။

ဒါကို မလိုလားတာ အမှန်ပါ။

“ငါ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား နန်း”

သူက ငံ့ရှင်ဆရာမလို နားလည်လားဟု ဆရာမ
လေသံနှင့် မေးသေးသည်။

“ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ”

“နောင်လင်းကို နှင် မယုံနဲ့၊ ဆက်မတွဲနဲ့၊ ရပ်တန်းက
ရပ်လိုက်တော့”

“ဆောရီပဲ မျက်ချယ်၊ ငါ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ငါ
ဘာသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်ပါတယ်၊ နှင် အမိန့်ပေးလို့ ဘယ်ရ
ပါ့မလဲ၊ ငါတို့ တစ်ဘဝစာလက်တွဲဖို့ ချစ်တာပါ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ
သဘော မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် ငါ စိတ်အနှောင့်အယှက်တော့
ဖြစ်ရတယ်၊ နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူစရာကောင်းတာပေါ့ဟာ၊
ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ သူက လမ်းမှားကို လျှောက်ခဲ့မိတာ
ကိုး၊ နှင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းက လုံးဝ ပြီးသွားခဲ့ပြီပဲ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး
နှင်လည်း အဲဒါကို မေ့လိုက်ပါလား မျက်ချယ်”

“ဪ... နှင်က ငါ့ရည်းစားဟောင်းကို ဆက်တွဲမယ်
ပေါ့ ဟုတ်လား... နန်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်က နှင့်ကို ရှုံ့ချတဲ့ရဲ့မှာ
နှင် ထည့်မတွက်ဘူးလား၊ နောင်လင်းမှာ ဘာတွေ ဒီလောက်
မက်မောစရာ ရှိနေလို့လဲ၊ ယောက်ျားတွေ ပေါပါတယ်၊ နန်း
အတွက် ဒီလောက်ရှားမယ် မထင်ပါဘူး”

“ငါတို့ချင်း နားလည်မှု ရှိပါတယ်၊ သူ့မှာ ရည်းစားတစ်
ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတာ ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒါက
နှင် ဖြစ်နေလို့သာ နှင် အခုလို ငါ့ကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း လာပြောခွင့်ရ

တာပါ။ နှင့်နေရာမှာသာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီမိန်းကလေးက သူ့နဲ့ ပြတ်ပြီးသား စွန့်ခွာပြီးသားယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် အရေးလုပ်ပြီး စကားထဲ ထည့်ပြောနေမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး။”

“ဘာရယ်... နန်း၊ နှင်စကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား ငါကပဲ စိတ်မကုန်လို့၊ မနာလိုလို့၊ မပြတ်သားလို့ နှင့်ကို လာပြန် ရစ်နေတာလို့ ဆိုလိုတာလား၊ နောင်လင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တား မရရင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ နှင့်ကြည့်ရတာ ရောဂါအတော် ရင့်နေပြီ၊ နောင်လင်းက ဒီလောက်ရက်ပိုင်းလေးနဲ့ ဘာတွေ သွေး ဆောင်ဖြားယောင်းလိုက်လဲ မသိဘူးနော်၊ အေးလေ... နှင့်ဖက် ကတော့ မမြင်ဘူးတော့ မူးမြစ်ထင်မှာပဲပေါ့၊ နှင်က အစကတည်း က အယုံလွယ်ပြီး ပျော့ညံ့ညံ့သမားဆိုတော့”

နန်းအထင်တော့ မျက်ချယ်ဟာ သူ့စိတ်ထဲ မကျေမနပ် တန့်န့်ဖြစ်တိုင်း နန်းကို စကားတွေနှင့် တင်စီးပစ်ပေါက် အနိုင်ယူ နေသည် ဆိုတာပဲ။ တမင် ဖိနှိပ်ပြီးပြောတာတွေ နန်းက သည်းခံ နားထောင်နေလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“အစွဲကြီး စွဲနေပြီဆိုရင်လည်း ဆက်တွဲလိုက်ပေါ့၊ ဒါဝေ မယ့် နှင့်တို့ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ ငါ သေချာစောင့်ကြည့်နေလိုက်ဦး

မယ် . . . သိလား၊ နှင့်လို သစ္စာမရှိတဲ့သူငယ်ချင်းမျိုး ငါ့စာရင်း ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး မှတ်”

မျက်ချယ်သည် အနိုင်မခံ ကနူးမပေး ခေါ်နှင့်မောနှင့် ရေရွတ်ကြိမ်းဝါးကာ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ထပြန်သွားခဲ့၏။

ကားပေါ်တက်ကာ စက်သံအကျယ်ကြီးနှင့် ဝေါကနဲ မောင်းထွက်သွားပုံမှာ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ပုံစံ။

ပြတ်ပြီးသား ရည်းစားလည်း ဆိုသေး. . .

ဆတ်ဆတ်ထိမခံ လာသောင်းကျန်းတာလည်း သူပဲ။

နန်းသည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ပင့်သက်မောသာ ရှိုက်မိ သည်။

အခုတော့ အချစ်ကြီးတဲ့ နောင်လင်းကို သူမ တကယ်
လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီလား။

မျက်ချယ်စိတ်တွေက မပြတ်မသားနှင့် နောင်တရချင်
လာသည်။

ကိုဖြိုးနဲ့ သွားလာလည်ပတ်ရတဲ့အခါတိုင်း မျက်ချယ်
ရင်မှာ နောင်လင်းကိုပဲ ပြန်သတိရတတ်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ နောင်လင်းက နန်းဆန်သူဖက် လှည့်သွား
တော့ ပို၍ အခံရခက်သည်။ ဒါဟာ လင်း အရွံ့တိုက်တာပဲဖြစ်မှာ
ပါ။ လင်း ဒီလောက် မရက်စက်ပါဘူး။

ရင်ထဲက လင်းအပေါ် ယုံကြည်နေမိဆဲပါ။
အခုတော့ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ သူမ သဘောပေါက်စ

ပြီ။

လင်းကို ချစ်နေတုန်းပဲဆိုတာ တစ်ခါလောက်တော့
ဝန်ခံ ပြောပြချင်သေးသည်။

မျက်ချယ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မလား လင်းရယ်...။

လင်းအပေါ် အနိုင်ယူ ဆိုးခဲ့မိပါတယ်။

မျက်ချယ်လင်သည် နောင်လင်းကြိုက်တတ်သော ခရမ်း
ပြာရောင်ဝတ်စုံလေးကို အမှတ်တရ ထုတ်ယူဝတ်ဆင်မိ၏။

မျက်ချယ်သည် မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ကာ စိတ်ရှည်လည်
ရှည် အလှပြင်ရင်း ခေါင်းထဲမှာလည်း အတွေးမျိုးစုံနှင့် တွေ့ထွေ
ဝေဝေ ဖြစ်နေမိသည်။

ကိုဖြိုးနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ လက်ခံခဲ့မိတာ သူမ မှာ
သွားပြီလား။

ဒီတစ်ခါတော့ နောင်လင်းက သူမအပေါ် ဖြတ်ပြင်
သားသားကြီး စိတ်နာသွားခဲ့ပြီ။

အရင်က မျက်ချယ် ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ပြုံးလေးနှုတ်
သာ ပြုံးသွားတတ်တဲ့သူ။

ဒီအင်္ကျီလေး ဝတ်ထားတုန်းက မျက်ချယ်ကို သိပ်လှတယ်ဟု ပြောကာ တစ်မိမိမိကြည့်ခဲ့ဖူးတာ ပြန်အမှတ်ရတာနဲ့ ရင်ထဲ နွေးဖြာလာရသည်။

လင်းရယ်...

လင်းကို နန်းလက်ထံ အပါမခံနိုင်ဘူး။

သူမ မလိုတမာ တွေးသည်။ ကိုယ့်လက်ထဲက အဖို့တန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို တစ်ပါးသူ ယူသွားမှာ မျက်ချယ် ဖြစ်ရိမ်လာသည်။

ခုတလော ဒါကိုပဲ စိတ်ထဲ တနွံနွံနဲ့တွေးကာ နေမရထိုင်မရ ဖြစ်နေသည်။ ညကလည်း သေချာအိပ်မပျော်။ အဆုံးမှာ မခံချင်သော ဆန္ဒတွေနှင့် လူက ပူလောင် ယောက်ယက်ခတ်နေခဲ့သည်။

နန်းဆန်သူဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း အတော်စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်။ လင်းကို သူက ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းတာလေ။ ဒီလိုရမလား။ တကယ်ဆို မျက်ချယ်တို့ပွဲထဲ သူ့ဝင်မလာသင့်ပါဘူး။

သူငယ်ချင်းချင်း စည်းလေးတော့ ရှိရမှာပေါ့။

အာရင်ကတည်းက ကိုနောင်လင်း သနားပါတယ်ဟာဟု ဘေးကနေ ကရုဏာသက်နေခဲ့တာ အကောင်းမှတ်လို့... ဟွန်း။

တကယ်တမ်း... သူ... ခိုးကြိုက်နေတာကိုး။

မျက်ချယ်သည် နန်းကိုလည်း ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ နစ်နစ်နာနာကြီး တွေးကာ မုန်းတီးခါးသီးနေမိ၏။

သူက လင်းကို ချစ်စရာလား။

မဆီမဆိုင်...

မျက်ချယ် မာနကို တူးဆွလိုက်သလို ခံပြင်းမိ၏။

နောင်လင်းဆိုတာ မျက်ချယ်ထားရာမှာ နေတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးပါ။ မျက်ချယ်မျက်နှာကို အရိပ်ကြည့် လိုက်လျော့ကြင်နာခွင့်လွတ်တတ်သူ။

ဒေသတော့ လင်း တကယ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီလား။

သူမ မယုံချင်...

မျက်ချယ်ဖက်က လျှော့တွက်မိတာပဲလေ။

ကိုယ်က ထားသွားလျှင်တောင် အဲဒီယောက်ျားက ကိုယ့်တို့ မရလေခြင်းဟု တသသဆွေးကာ အချစ်ကြီး ချစ်နေစေချင်သေးသည်။

လွယ်လွယ်ကူကူ တစ်ခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် အစားထိုး မချစ်စေချင်။

အခုတော့ နန်းကိုမှ ချဉ်းကပ်သတဲ့။

ဒါဟာ သူမ မရှုစိမ့်နိုင်အောင်။ မလိုတမာဖြစ်အောင် စိန်ခေါ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

လင်းရယ်... မညာပါနဲ့။ လင်းနဲ့လုံးသားထဲမှာ မျက်ချယ် ရှိနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား။

မျက်ချယ်လည်း အခု လင်းဖက်ကို စိတ်လည်လာချင် တယ်။

လင်းက တစ်ခြား ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မတူအောင် မျက်ချယ်ကို စိုးမိုးထားနိုင်တယ်။

မျက်ချယ်တွေပူးတဲ့ ယောက်ျားတွေအားလုံးထဲမှာ လင်း ဟာ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားချင်စရာ အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာ မျက်ချယ် တစ်စတစ်စ ပိုသိလာခဲ့သည်။

လင်းဟာ ဘာမှပြစ်ချက်မရှိတဲ့ယောက်ျား။

ရုပ်ရည်လည်း ချောသည်။ အရည်အချင်းလည်း ရှိ သည်။

စိတ်ဓာတ်လည်း ကောင်းမွန်သည်။ ကိုယ်ကျင့်တရား နှင့် သိက္ခာပိုင်းမှာလည်း ထောက်ပြစရာ မရှိ။ အရက်သေစာနှင့် လောင်းကစားဖက်တာလည်း မရှိ။ မိန်းမလည်း မရှုပ်။

စေ့စေ့တွေးလေ အင်မတန် ရှားပါးလေပါပဲ။

လင်းလို ယောက်ျားတစ်ယောက် မျက်ချယ် ထပ်တွေ့ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။

အိမ်က သဘောတူစေစပ်ပေးတဲ့ ဦးလှိုင်ဖြိုးဆိုတာက မျက်ချယ်ထက် အသက်ကြီးသည်။ စီးပွားရေးမှာ အတော်ကြီး ချမ်းသာတာမှန်ပေမယ့် လင်းလို အပြစ်ကင်းတဲ့သူ မဟုတ်ပါ။

မျက်ချယ်သည် ကိုယ့်ရဲ့ ပြောင်းလဲလာသောစိတ်တွေကို ဟိုယ်သာ သိပါသည်။

ရင်ထဲမှာ လင်းကို တွေ့ချင်စိတ်တွေပဲ တစ်စတစ်စ ပို ငြင်းပြနေမိသည်။

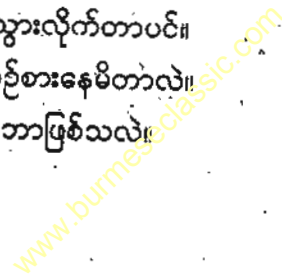
ဒီနေ့တော့ လင်းကို သွားတွေ့မည်ဟု သူမ ဆုံးဖြတ် သိုက်သည်။ တက်တက်ကြွကြွနှင့် ရေမိုးချိုး အလှပြင်သည်။

သို့သော် အလှပြင် အဝတ်လဲနေရင်းက ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေတာ။

ဆင်ခြင်စရာတွေကလည်း ရှိနေခဲ့ပြီ။

အရင်တုန်းကတော့ မျက်ချယ် ဘာကိုမှ မဆင်ခြင်။ သွားချင်ရာကို ဆတ်ကနဲ ထထွက်သွားလိုက်တာပင်။

အခုတော့ ဝါဘာလို့ ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစားနေမိတာလဲ။ သူ့ကို တွေ့ချင်တာ သွားတွေ့တာ ဘာဖြစ်သလဲ။

မျက်ချယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အားပေးမိ၏။
လင်းသာ သူမကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရရင် ဘယ်လိုဖြစ်
သွားမလဲ။

သိချင်လိုက်တာ . . .

အရင်လိုပဲ သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဝမ်းသာအံ့ဩကြည့်
ရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လာမလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့က သဘောမနေော ကောင်းသူ
မျက်ချယ်ကို နှင်လွှတ်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ချစ်တဲ့သူ မျက်နှာကို မျက်ချယ် တွေ့လိုလှသည်။

မဝံ့မရဲဖြစ်နေစရာ မလိုပါဘူးနော်။

သူ့အကြင်နာတွေကို တစ်ခါလောက်တော့ ပြန်လိုချင်
သည်။

သူ့ပုခုံးပေါ် မှီလိုက်ရတဲ့ အရသာကလေး ပြန်ခံစားချင်
မိတာ မျက်ချယ် မညာချင်ပါ။

အခုတလော တစ်ခြားဘယ်အရာကိုမှလည်း စိတ်မဝင်
စားနိုင်။ တမ်းတမိခြင်းနှင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မွန်းကြပ်နေရ
တာပဲ။

သူ့ မျက်ချယ်အပေါ် အေးစက်စက် မာကြောပြေ
ဆက်ဆံခဲ့ရင်ရောဟု စိုးရွံ့စိတ်ကလေးလည်း ဝင်နေသည်။

ကိုယ်က မှားခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်လား။

သူ စိတ်နာနေနိုင်သည်။

ဒါပေမယ့် မျက်ချယ်ရဲ့ပရိယာယ်တွေကို သူ တင်းမခံနိုင်

ပါဘူး။

* မျက်ချယ်သာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြန်လာမယ်ဆိုရင် . . .

မျက်ချယ်က လျှို့ဝှက်ပိုင်နိုင်သေချာသော အပြုံးကလေး
တစ်ပွင့်ကို မှန်ထဲကြည့်လျှက် လှပစွာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

ဘာကိစ္စရှိလဲဟု ခပ်တင်းတင်း မေးလာခဲ့လျှင်...
မယုံမရဲ စိုးထင်ခြင်းတွေ ရင်ထဲ ဝင်လာပြန်၏။
အခုတော့ မျက်ချယ် မျက်နှာငယ်ရမယ့်အလှည့် ရောက်
လာပြီထင်ပါရဲ့...

ငါ အခုနေ ပြန်လှည့်ရင်ကောင်းမလားဟု ခပ်ကြောက်
ကြောက်နှင့် တွေးမိပြန်သည်။

အို... တွေ့ချင်လို့ သွားတွေ့တာပဲ။
ဘာဖြစ်လဲ။
နေစမ်းပါဦး။

လင်း... အိမ်မှာ ရှိမနေရင်ရော။
အရင် ဖုန်းဆက်ကြည့်ခဲ့ရင် အကောင်းသား။
လင်း ဖုန်းမကိုင်မှာ စိုးရိမ်လို့သာ။
ဖုန်းတောင် လက်ခံနားမထောင်တဲ့ သူ့ကို မျက်ချယ်
ဘာလို့ အိမ်အထိ သွားတွေ့ချင်မိတာလဲ။

စိတ်တွေက မြန်သွားသည်။
အခု နဖူးတွေ ခူးတွေ့ တွေ့ရမည်ဆိုတော့မှ ချွေးပျံ့ချင်
လာသည်။

ကွန်ဒိုမိနိယံ တိုက်တွဲကြီးကို မော့ကြည့်မိ၏။

ကားပါကင်မှာ ကားထိုးရပ်ခွဲပြီးနောက် မျက်ချယ်ထံ
ခြေလှမ်းမှန်မှန်လေးဖြင့် ကွန်ဒိုအထပ်မြင့် အဆောက်အဦလေး
ဆီ လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ် ခုန်နေ၏။
သူ့ အခန်းဆီ တက်သွားဖို့ မဝံ့မရဲရှိလှတာ အမှန်။
ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတော့ မျက်ချယ်သတ္တိတွေ ပျောက်
ဆုံးနေသည်။

ပင့်သက်လည်း မကြာခဏ ရှိုက်နေမိ၏။
ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို မဖိခင် တခဏ ရပ်နေ
၏။

လင်းက သူ့မကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုပါ့မလား

အိမ်မှာ သူနဲ့ သူ့အမေနှစ်ယောက်ထဲပဲ နေကြတာ မျက်ချယ် သိသည်။

သူ့အမေက သူ့ကို သိပ်ချစ်တာလည်း မျက်ချယ် သိသည်။ ခြေလှမ်းတုန်နေမိပြီးမှ မျက်ချယ်က အားတင်းလိုက်သည်။

ဒါလေးကို ဒီလောက်ခဲခဲယဉ်းယဉ်း စဉ်းစားနေမိတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်နော်။

ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားအပေါ် အခုလို တခတယ အခစားဝင်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

ဒါ ပထမဆုံး . . . ငါက အရှုံးပေးတာပါ။

အရင်က ငါ တင်းမာအေးစက်တုန်းက သူ့ဘယ်လောက် အောင့်သက်သက်ဖြစ်မလဲဟု မျက်ချယ် အခုမှ စာနာတွေးကြည့်မိ၏။

သူ့ခမျာ တကယ်ချစ်လို့ မျက်ချယ်အပေါ် အောက်ကို ခဲ့ရှာတာ။

လင်းရယ် . . . တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်အားတင်းရင်း ဓာတ်လှေကား ခလုတ်ကို ဖိလိုက်သည်။

သိမ်ငယ်ခြင်းနှင့် မျက်နှာပြင်မှာ ရှက်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်နေရသည်။

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားတော့ နောင်လင်းအခန်း ရှေ့ ရပ်မိသည်။ တဲလ်နိပ်ပြီးလျှင် သူ့မ အသက်မရှူဘဲ အောင့်သားမိ၏။

“တီး . . . တောင်”

မြည်သံလေးကို တံခါးချပ်အပြင်မှပင် ကြားရ၏။

“ဧည့်သည်ထင်တယ် . . . ဇင် ဖွင့်လိုက်မယ်နော်”

နောင်လင်းက ဧည့်ခန်းမှအံသံကို နားစွင့်ရင်း တီရှပ်ကို ခေါင်းပေါ်က မြန်မြန်စွပ်ချလိုက်သည်။

သူ့ အခုမှ ရေချိုးပြီးစ အဝတ်လဲ ခေါင်းဖြိုးနေတာ။

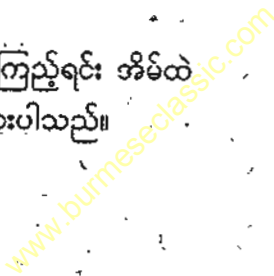
ဒီမနက် အိမ်ကို ကျော်သက်နှင့် သူ့ဇင်တို့ ရောက်နေကြသည် မဟုတ်လား။

“ဘာကိစ္စပါလဲရှင်”

“တိုနောင်လင်း ရှိလား”

“ဪ . . . ရှိပါတယ် . . . ဝင်ပါ”

ကျော်သက်က ဝရံတာကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း အိမ်ထဲ ဝင်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကိုတွေ့လျှင် အံ့ဩသွားပါသည်။

သူ နောင်လင်းကို သတင်းပေးဖို့တောင် အချိန်မမီ။

မျက်ချယ်က ဧည့်ခန်းဆီ လှမ်းဝင်လာခဲ့ပြီ။

ခရမ်းပြာရောင် အထက်အောက်ဝတ်စုံလေးနှင့် ပုခုံးလွယ်အိတ် ဖန်စီအဆန်းအပြားနှင့် သူမရဲ့အလှက တောက်စင်စားနေပါသည်။

ရေမွှေးရနံ့လေးတစ်မျိုးကလည်း တစ်ခန်းလုံးကို ဖွေကြိုင် သွားစေသည်။

“မမျက်ချယ်ပါလား”

ကိုသက် နှုတ်ဆက်မှ သင် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရင်။

ဒါဟာ မမနန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုနောင်လင်း ချစ်သူဟောင်းပေါ့။

လှလိုက်တာများကတော့ အသက်ရှူ မှားလောက်ပါရဲ့။ သူမပင် တအံ့တဩ ငေးမောသွားမိသည်။

“လင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာ”

“ဪ... ”

ကျော်သက်က ဘာပြောရမည် မသိ။

ထိုအချိန်မှာပင် နောင်လင်းက ဆံပင်ရေစိုတွေ သဘာဝနဲ့ သုတ်လက်စဖြင့် ထွက်လာပါသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ မျက်ချယ်ကို ပြန်းခနဲတွေ့လျှင် သူယောင်ယမ်းပြီး ခြေလှမ်းပင် တုန်သွားမိပါသည်။

ဟောဗျာ...။ ဒီမိန်းမ သူ့ဆီ ရောက်လာတယ်။

“မျက်ချယ်... မင်းဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ ဘာကိစ္စ အရေးကြီးလို့လဲ”

“အရေးတော့ မကြီးပါဘူး၊ လင်းကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

သူမရဲ့ တိုးနွဲ့နွဲ့အဖြေကြောင့် နောင်လင်း မျက်မှောင်တုပ်သွားရ၏။ ကျော်သက်နှင့် သင်က ဝရံတာဖက်သို့ အလိုက်သိသိ ရှောင်ထွက်သွားကြသည်။

ဧည့်ခန်းရှင်းရှင်းထဲ သူနှင့် မျက်ချယ်သာ ရှိနေပါသည်။

နောင်လင်းသည် ဘာပြောရမည်ပင် မသိ။

သူမမျက်လုံးတွေက နောင်လင်းကို ချီရီနူးညံ့ တောက်ပစွာ စိုက်ငေးကြည့်လျှက်သား။

“လှမ်းကြုံလို့ ဝင်လည်တာပါ။ လင်းအိမ်ကို မျက်ချယ်အလည်လာလို့ မရဘူးလား”

“ရတော့ ရပါတယ်”

“ဒါဆို လာထိုင်လေ၊ ဧည့်သည်ကို ဒီတိုင်းပဲ ရပ်ကြည့်နေမှာလား”

“ကိုယ်က ဖိတ်စာလာပေးတာ မှတ်လို့”

“အို... မဟုတ်တာ၊ လင်းကို ဘာလို့ ဖိတ်စာပေးရမှာလဲ၊ လင်း အထင်လွဲနေတာပါနော်၊ မျက်ချယ်ကဖြင့် အိမ်တသဘောတူလို့ ခေါင်းညိတ်ထားတာပဲ ရှိတာပါ။ အဲဒီ ကိုဖြိုးကို တစ်စက်မှ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတွေက မျက်ချယ်ကဏ္ဍပါ။ ကိုယ့်ကို ရှင်းပြစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“လင်း... စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်”

သူမရဲ့ တရင်းတနီးဟန်ပန်ကြောင့် နောင်လင်း မျတ်နှာ အပျက်ကြီး ပျက်မိသည်။

သူမဖတ်က ဘာသဘောလဲ။

အရင်လိုပဲ ကိုယ့်ကို အံ့ရှူးလုပ်လို့ရမည်ထင်နေသလား။ နောင်လင်း စိတ်ထဲ ခံပြင်းလာမိ၏။

“နောင်လင်းလို့ပဲခေါ်ပါ မျက်ချယ်၊ သူများတွေ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူးလေ”

“လင်း... တို့ကို နားလည်ပေးပါလား”

သူမက တောင်းပန်ဟန်ကလေးနှင့် ခပ်တိုးတိုး ဆို၏။

“တို့မှားသွားပြီ ထင်တယ်”

မျက်ချယ်က နောင်တရ ကြေတွဲစွာ ဆိုမိ၏။

“မင်း မှားတာပေါ့၊ မင်း ဒီကို တစ်ယောက်တည်း မလာသင့်ဘူး မျက်ချယ်၊ မင်းရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိခိုက်နိုင်တယ်၊ နောက်ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ဆီ မလာပါနဲ့”

ရက်စက်သော နောင်လင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို အံ့ဩစွာ စိုက်ကြည့်နေမိရင်း သူမရင်ထဲ ရှက်သွေးတွေ ဖျန်းခနဲ တက်လာခဲ့၏။

သူမ မာနက ပြန်လည်ခေါင်းပြုလာကာ...

“မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ မျက်ချယ် လာခဲ့တာပါ”

သူမဆီက နူးညံ့ရိပ်ကလေးက လျှင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

နောင်လင်းက သူမ အနေခက်အောင် ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဖတ်က ပြတ်ပြတ်သားသား တားမြစ်မှ ဖြစ်မယ်လေ။

နန်းဆန်သူ အထင်လွဲ မခံနိုင်ပါ။

“လင်း... လင်းက အသစ်တွေလို့ တို့ကို ကန်ထုတ်ချင်တာပေါ့လေ”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ မျက်ချယ်၊ ကိုယ်က မင်းထံ
ကန်ထုတ်တာလား၊ မင်းဘာသာမင်း ထွက်သွားတာလား၊ ပြန်
စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“အဲဒါက အခြေအနေအရပါ၊ တို့ရက်စက်နိုင်လို့ မဟုတ်
ဘူး”

“မျက်ချယ်ဖက်က အခြေအနေတွေ မဖြေရှင်းခဲ့တော့
ကိုယ် ဘာမှ မသိချင်ဘူး”

“လင်း တို့ကို စိတ်နာနေပြီလား”

“စိတ်မနာပါဘူး... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့
တာ”

“တို့ကို နာကျည်းတာနဲ့တို့သူငယ်ချင်း နန်းဖက်တို့
ပစ်မှတ်မရွေ့ပါနဲ့”

“ဪ... မင်းက ဒီကိစ္စကို ပြဿနာ ရှာချင်လို့လား”

“နန်းနဲ့ မပတ်သက်နဲ့”

သူမက ခုထိ သူ့ကို အမိန့်ပေးချင်တုန်းပါလား။

နောင်လင်း ဟက်ကနဲ ရယ်သွမ်းသွေးမိသည်။

ဒီမိန်းမ ဘာလဲကွာ။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှတ်နေသလဲ မ...။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ လင်း”

“မင်းကို ရယ်ချင်လို့ပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ မျက်ချယ်၊ မင်း သိ
အောင် ပြောလိုက်မယ်၊ နန်းကို ကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး လက်ထပ်ယူ
မှာ၊ မင်းထင်သလို လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်ကိုက်ညီတဲ့
မိန်းကလေးကို ကိုယ် အခုမှ ရော့တာပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းလုံးဝ
ဝင်မစွက်ပါနဲ့”

“နန်းကို ရှင် မကြိုက်သင့်ပါဘူး၊ တို့မျက်နှာကို ထောက်
ပါဦး လင်း”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ဘာလို့ပြောနေမှာလဲ မျက်ချယ်၊
သူများကိစ္စတွေ မင်း ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့၊ မင်းသာ ဟိုလူနဲ့တွဲ ဒီလူနဲ့
တွဲနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နေရင် မင်းဘဝ ဖျက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကိုပဲ ဆင်ခြင်ပါ”

“တို့အခုကစပြီး လိမ္မာတော့မှာပါ၊ လင်းရယ်”

“မင်း ကောင်းကောင်းနေရင် မင်းဘဝ ကောင်းစားမှာပါ”
လင်းဆီက စေတနာစကားလေးတစ်ခွန်းကို ကြားလျှင်
မျက်ချယ်နှလုံးသားမှာ ပီတိဖြာဝေသွားရသည်။

အကြာကြီး ချစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။

သူလည်း လွယ်လွယ်လေး စိတ်ကုန်နိုင်မှာမဟုတ်ပါ
ဘူး။

အရွဲ့တိုက်ပြီး နန်းကို တွဲနေတယ်ဆိုပေမယ့် ကံကောင်းရင် မျက်ချယ်ဖက် ပြန်လှည့်လာနိုင်ပါသေးသည်။

မျက်ချယ်စိတ်ထဲ အားတက်လာရ၏။

“လိမ္မာမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဝမ်းသာပါတယ်၊ မင်းနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ဦးဖြိုးလှိုင်အပေါ်မှာ မင်းသစ္စာရှိတာ အကောင်းဆုံးပါ။ နောက်ဆုံး ခုလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ မျက်ချယ်”

“အို... ကိုဖြိုး အထင်လွဲမှာ မျက်ချယ် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ နန်း အထင်လွဲမှာ စိတ်ပူတယ်”

“အမယ်လေး... အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ”

မျက်ချယ်က သူ့ကို အမြင်ကပ်စွာ မျက်စောင်းရွယ်သည်။

မျက်နှာမပျက်အောင် ကြိုးစားထိန်းထားပေမယ့် မျက်ချယ်ရင်မှာ အလိုမကျနိုင်ခြင်းနှင့် ဗလောင်ဆူ လှုပ်ရှားနေရပါသည်။

သူ့ဆီ လာလိုက်မိတာ ကိုယ့်အနေအထားအမှန်ထိ မျက်ချယ် သိသွားရပါပြီ။

မျက်ချယ်တော့ အဖိုးတန်ယောက်ျားတစ်ယောက်ထိ ဆုံးရှုံးရတော့မည်။

ဒီတစ်ခါ မျက်ချယ် တကယ် ရှုံးပြီထင်ပါသည်။

ဘဝရဲ့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ပြန်ရမရပါမလား။

သူတို့ အချစ်ရေးကို ဆက်ပြီး ဖန်တားနှောင့်ယှက်ပစ်

လိုက်ရင်ရော... မျက်ချယ်သည် လွယ်လင့်တကူတော့ အရှုံးမပေးချင်ပါ။

ကိုယ်နာကျင်ရတဲ့အခါ လက်တုန့်ပြန်ချင်မိတာ အမှန်။

လင်းဘဝထဲကို အသစ်တစ်ဖန်ပြန်ဝင်ရောက်ဖို့ မျက်ချယ်

မှာ ကြိုးစားခွင့်တော့ ရှိသင့်ပါသည်။ လမ်းမှားကနေ လမ်းမှန်ကို

ပြန်လျှောက်ရင် မကြိုဆိုဘူးလား လင်းရယ်။

တို့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်ရှင်သန်ခွင့် မရနိုင်ဘူးလား။

ကိုဖြိုးလှိုင်နဲ့ စေ့စပ်မိတဲ့အတွက် တို့တဝဟာ လမ်းဆုံးသွားခဲ့ပြီလား။

မျက်ချယ် လက်မခံချင်ပါ။

သူနဲ့ နန်းနဲ့ လက်တွဲပျော်ရွှင် နေကြမှာကို မျက်ချယ်

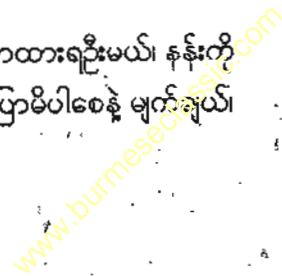
လက်ပိုက်ကြည့်နေဖို့လည်း ခံနိုင်ရည် မရှိသေးပါ။

သို့သော် ခုချိန်မှာ လင်းအပေါ် စကားမမှားဖို့လည်း

နှုတ်ထိန်းရပါတော့မည်။

“မင်းကို တစ်ခုတော့ ကြံတုန်းပြောထားရဦးမယ်၊ နန်းကို

ထိုးနှက်ဝေဖန်တဲ့ စကားမျိုး မင်း လုံးဝမပြောမိပါစေနဲ့ မျက်ချယ်။

နန်းကို ထိခိုက်နစ်နာစေရင် ကိုယ် ဘယ်သူ့မှ သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပဲ”

သူ့စကားကို မျက်ချယ် အံ့ဩစွာ နားထောင်နေမိသည်။ ဟိုတုန်းက အထက်စီးနေရာကနေ ခပ်မာမာနှင့် သူ့ထံ လွှမ်းမိုးကြီးကိုင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေဟာ တကယ်ပဲ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူးလား။

နွေးထွေး လှိုက်လှဲတဲ့ သူ့အကြင်နာတွေကို မျက်ချယ် ဒီတစ်သက် ပြန်မရနိုင်တော့ဘူးလား။

သူ မယုံလည်း သူ့ကို မျက်ချယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ သိစေချင်ပါသေးသည်။

မျက်ချယ်သည် ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းလောင်မြိုက်နေသော လည်း ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးပါ။

လယ်သာဆက်တီလေးပေါ် အသာမို့ လဲလျောင်းရင်း...

“လင်းစကားတွေ ကြားရတာ တို့အရမ်းမောသွားပြီ၊ တို့ကို အအေးတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါလား”

နောင်လင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ အအေး လှမ်းဖျော်ခိုင်းဖို့ အိမ်က ကောင်မလေး ဘဲဥမလည်း မရှိ။

ဆုလေးနွယ်

ဖေဖေက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း အလှူအတုတ် တဲဥမပါ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးဖို့ အဖော်ခေါ်သွားသည် မဟုတ်လား။

အိမ်မှာ ကျော်သက်တို့ ရောက်နေတာပဲ ကံကောင်းလျှင် တော်တော်နှင့် မပြန်နိုင်သော မျက်ချယ်ကို သူတို့လည် ဝရံတာဖက်ကနေ မသိမသာတော့ အကဲခတ် နားစွင့်ထားကြသည်။

သဇင်ကတော့ မျက်နှာလေးပင် ရှုံ့မိသည်။ ကိုနောင်လင်း ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ အတော်မလွှတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲကိုး . . .။

သူကတော့ သဇင်ကို မမနန်း ညီမမှန်း သိပုံမရပါ။ ရဲတင်းသွက်လက်လှသော ထိုအမျိုးသမီးပုံစံကို သတိအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။ ဘယ်နယ်ပါလိမ့်နော် . . .။

နောင်လင်းက ကိုယ်တိုင်အအေးဖျော်ပေးဖို့ မီးဖိုခဲဖက် ဝင်ခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်လေးမှာ မျက်ချယ်က ဆိုဖာမှာ မှီထားရာ ဖျတ်ခနဲထပြီး အနီးက ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်၍ နံပါတ်ရှာသည်။

“ဟက်လို”
တစ်ဖက်က တိုးဖွသော ထူးသံလေးကို ကြားရလျှင် မျက်ချယ်နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့ရွဲလိုက်ကာ . . .

“ဖုန်းနံပါတ်မြင်တော့ နင်က နောင်လင်းပဲ ထင်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား . . . ဟား . . . ဟား၊ ငါပါဟဲ့ . . . မျက်ချယ်ပါ၊ ငါအခုလင်းတို့အိမ် ရောက်နေတာ”

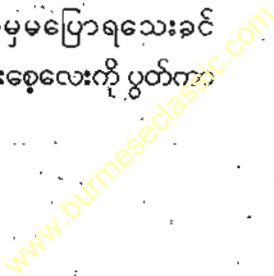
“ဘာရယ်”
နန်းမှာ ကြားလိုက်ရသော အထက်စီးနင်းဆန်ဆန် လေသံကြောင့် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရသည်။

ဖုန်းနံပါတ်က ကိုနောင်တို့အိမ်ရဲ့ ကြိုးဖုန်းဖြစ်နေတာ အမှန်ပါ။

မျက်ချယ်က ဘာကြောင့် ကိုနောင်အိမ် သွားရတာလဲ။ ဒေါသနှင့် နန်း ရုတ်တရက် ပူလောင်သွားရသည်။

“ဘာကိစ္စမှ မရှိဘူး၊ နင် မယုံမှာစိုးလို့ ဆက်လိုက်တာ၊ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒါပဲနော် . . . ဘိုင် . . . ဘိုင်”

မျက်ချယ်က တစ်ဖက်က ဘာမှမပြောရသေးခင် ချက်ချင်း ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေးစေ့လေးကို ပွတ်ကာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။

မွေ့လိုက်ပြီလေ... ဘာရမလဲ...။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာတက်ပေရော...။

မျက်ချယ်ကို ဒီလိုလာကြော့လို့ ရမလား...။

ဟွန်း... နောက်ထပ်လည်း မျက်ချယ်အကြောင်းထိ

သိရဦးမှာပါ။

“မမနန်းကလည်းနော် . . . ဘုမသိဘမသိနဲ့ စိတ်
တောက်တာက အရင်ပဲ၊ ကိုနောင်လင်းဖက်က လုံးဝ မမှားဘူး၊
သူက သူ့ဘာသာအိမ်ပေါ် တက်လာတာ မမနန်းရဲ့ ဇင်ကိုယ်တိုင်
ပဲ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာ”

မျက်ချယ်လုပ်ပုံနှင့် နောင်လင်း မလွယ်။

သင်္ဇင်တို့ သက်သေရှိနေလို့သာ တော်ပါသေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . သူ့လက်ခံလို့သာ ဒီမိန်းမလာရတာ
ပေါ့. . . မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်နှယ် လက်ခံရမှာလဲကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ကိုယ်
အဲလိုလူစား ဖြစ်မလားကွာ၊ နန်းက နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားသင့်
တယ်၊ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်သင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... မျက်ချယ်ပုံစံက မစားရတဲ့အခဲ သဲနှင့် ပက်တဲ့ သဘောပါ။ မင်းတို့ ကျိုင်တက်အောင် သူ တမင်ဖန်တီး သွားတာ”

ကျော်သက်ကလည်း မခံချင်သလို ဝင်ပြောလိုက်ပါ သည်။

“တော်တော် အရှက်မရှိတာပဲ။ နောင်လင်းကို လာပြန်ဖို့ နေတယ်။ ပေါ်တင်ကြီးပဲ။ ဟိုလူတော့ ဒီဇာတ်ရှုပ်မကို ဘယ်လို ထိန်းမလဲ မသိဘူး”

“သူ့ကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ၊ အရေးကြီးတာ ငါတို့ကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ပဲ”

နောင်လင်းက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ့မှာ စိတ်ကောက်နေတဲ့ နန်းကို ကျော်သက်တို့စုံတွဲ သက်သေခေါ်ကာ မနည်း ရှင်းနေရပါသည်။

မျက်ချယ် သူ့အိမ်ကိုပင် ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို နန်းဖက်ကလည်း အတော် မကျေနပ်စရာ ဖြစ်နေသည်။

ဒါဟာ နန်းမမျှော်လင့်တဲ့ တိုက်တွက်ပါ။

နန်းထင်တာက သူ့လမ်းသူ လျှောက်မှာမို့ အေးပြီး မှတ်တာ။

“မင်းကွာ... သူနဲ့သွားပတ်သက်တာကိုက မဟာအမှား ဖြစ်ပဲ”

“အဲဒါက ပြီးသွားပြီလေကွာ၊ အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီပဲ”

“သူ့ဖက်က မပြတ်နိုင်သေးဘူးထင်တယ်နော် ကိုနောင်”
နန်းက ရတက်မအေးသော ပုံစံလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။
နောင်လင်းက ကတိပေးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် နန်းကို တကြည့်ကာ...

“ကိုယ့်ကို နန်း မယုံဘူးလားကွာ”

မချင့်မရဲ မေးမိ၏။

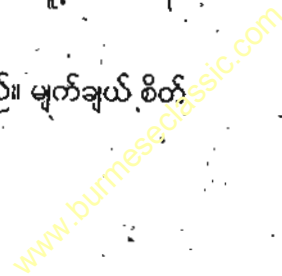
“ကိုနောင်ကို မယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုပြီးရောလေ၊ ဘာလို့စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေ လဲ၊ ထားလိုက်တော့”

နောင်လင်းက ချစ်သူလေးကို ချော့မော့ဟန်ဖြင့် လက် ငွေလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖိညှစ်လိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲ မမနန်းရဲ့၊ ကိုနောင်လင်း သူ့ဖက်မပါမရင် မရောပေါ့”

နန်းက ပင့်သက်ငွေလေး ရှိတ်မိသည်။ မျက်ချယ် စိတ် တက်နှင့် အမူအကျင့်ကို သူမ အသိဆုံးပါ။

အင်မတန် လောဘကြီးပြီး အတ္တပြင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ နန်းအပေါ် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သူ့ ကျေနပ်နိုင်မှု မဟုတ်ပါ။

နန်းလက်ထဲကနေ ကိုနောင်ကို ပြန်ဆွဲဆောင်ဦးမှာ သူ့ကြံ့ပြုံး စိတ်ထင်ခဲ့တာ မှန်နေပြီ။

ကိုနောင်စိတ်ဓာတ်ကရော ခိုင်မာမှု ရှိပါ့မလား။

မျက်ချယ်ရဲ့ ဖျားယောင်းဆွဲဆောင်မှုတွေကို ကြုံကြုံခံတွန်းလှန်နိုင်ပါ့မလား။

စိုးရိမ်တွေနှင့် မယုံမရဲ ဖြစ်လာမိတာ အမှန်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ အရေးကြီးဆုံးက မင်း သူ့မာယာထဲ ဝင်မသွားဖို့ပဲ”

“ဟာကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း ငါ့ကို အထင်သေးလိုက်တာ ငါ အရင်က နောင်လင်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို စိတ်ချစမ်းဖို့

နောင်လင်း မျက်နှာပျက်လာမိသည်။ ထိုမိန်းမနှင့် ပထမ

သက်ပြီး အတိတ်က ပျော့ညံ့ကွက်တွေဟာ သူ့ကို ခုထိ ဖိစီးနှိပ်စက်နေတုန်းပါလား။

“နောက်တစ်ခါဆို မင်း သူ့ကို အတွေ့မခံနဲ့ နှင်လွှတ်လိုက်ကွာ၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့”

“အို... အဲဒါဆို သူ ရှက်သွားပြီ၊ ပိုတောင် အငြိုးထားဦးမှာ၊ အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

နန်းက ကန့်ကွက်သည်။

မိန်းမသားချင်း စာနာစိတ်ကလေးနှင့် ကန့်ကွက်မိတာပါ။

မျက်ချယ်ဆိုတာကလည်း သူ့စိမ်းတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။

နန်းသူငယ်ချင်း အရင်းအချာတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

သူ့ကို ပစ်ပစ်ခါခါ နစ်နစ်နာနာကြီးတော့ မလုပ်စေချင်။

သူ့မှာလည်း မိန်းမသား မာနတော့ ရှိဦးမှာပဲ။ ထိုမာနကို

ထိပါးခံရလျှင် သူ ပိုပြီး သွေးကြွလာနိုင်သည်။

သူက နဂိုကပင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ်နေချင်

သလို ပုံစံနှင့် ကိုယ်နေလာခဲ့တဲ့သူ။

ယောက်ျားတွေရဲ့ အကြိုက်လည်း အင်မတန် ပြောတတ်

တဲ့သူ။

မျက်ချယ်က ဒီနေရာမှာတော်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆို

တာ နန်း မျက်မြင်ပဲ မဟုတ်လား။

သူတော့ ရှုပ်ချင်တိုင်း ရှုပ်ပြီး နောင်လင်းကိုတော့ လုံးဝ

မလှုပ်နိုင်အောင် ထိန်းချုပ်ထားခဲ့တာ သူမ တွေ့နေခဲ့သားပဲ။

မျက်ချယ်ကို နန်း ဘယ်လိုမှ လျှော့မတွက်ရဲတာ ဝန်ခံ ပါသည်။

သူ့ရည်ရွယ်ချက် . . . သူ့လုပ်ဆောင်ချက်ကို သေး သေးမွှားမွှားပါဟု နန်း မတွက်ရဲ။

သူက လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့သူလေ။

ရွံ့နပ်လည်း ပြင်းထန်သည်။

တခြားနေရာတွေမှာသာ အစွမ်းအစ မရှိချင်နေမှာ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဖက်ပါအောင် ဖွား ယောင်းသိမ်းသွင်းတဲ့နေရာမှာတော့ မျက်ချယ်က ပညာသားပါသည်။

“နန်းကိုလည်း ကိုနောင်နဲ့ ဆက်မတွဲဖို့ သူလာပြောသွား တယ်”

“အို . . . သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ မမနန်းရဲ့ . . . သူ့ကို ဂရု စိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

နန်းလည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း ချစ်ချင်တာပဲလေ . . . မဟုတ်ဘူးလား။

ကိုနောင်က နန်းရဲ့အချစ်ဦးပါ။

နန်းတို့ရဲ့ ချစ်သက်တမ်းလေးဟာလည်း ဘာမှမကြာ သေးပါ။

သူများ ဖျက်ဆီးလို့ မတော်တဆ ပျက်သုန်းသွားမှာ နန်း နှိုးရိမ်သည်။

“နန်းရယ် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို ယုံပါ။ ခိုယ် လုံးဝ သူ့ဖက် စိတ်မယိုင်ပါဘူး။ တစ်သက်လုံး နန်းအနား ခြာပဲ နေမှာပါ”

ချစ်သူရဲ့ စကားသံ တိုးဖွဖွက နန်းနှလုံးသားကို နူးညံ့စွာ နှစ်သိမ့်နိုင်လေသည်။

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ် ဆုပ်သား အကြည့်ချင်း ခပ်ကြာကြာဆုံနေမိလျှင် ကျော်သက် ဆ သဇင့်ကို မျက်ရိပ်ပြကာ ခြံထဲ ဆင်းသွားသည်။

စိတ်ကောက်ပြေကာစ နန်းလေးကို နောင်လင်းက အသာအယာ ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်း၍ ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။ သူ့ရဲ့ ထွက်သက်နွေးနွေးက နန်းပါးပြင်လေးကို ထိတွေ့ ရိုက်ခတ်နေသည်။

“အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

နောင်လင်းက ခပ်တိုးတိုးဆိုရင်း သူမပါးပြင်လေးကို ချင့်မရဲ့ အခါခါ အထပ်ထပ် ဖိကပ် နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်၏။

နန်းလည်း နွေးထွေးသော ချစ်သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သက် တောင့်သက်သာ ငြိမ်နေမိ၏။

သူ့အယုအယကို ခံယူရမှ နန်းနှလုံးသားလေးက ရွှင်
လန်းအေးမြ ဘဝင်ကျရတာပါ။

သင်္ဃက-အလိုက်သိစွာ တံခါးလေးလည်း ဧဝိတ်ဖေး
သွားသည်။

လိုက်ကာဖားဖားကိုလည်း ဆွဲစေပေးသွားသည်။

ဒီတော့ နောင်လင်းလည်း အပြင်ကို တစ်ချက် ကြည့်
ကာ သူမနှုတ်ခမ်းအိအိလေးကို ချိုမြိန်စွာ ငြင်သာဖွဖွ ထိကပ်
အနမ်းပေးလေသည်။

နန်းက သူ့ရင်ဘတ်ကို မသိမသာလေး တွန်းရင်း နှလုံး
သားမှာ ဖိုနွေး လှိုက်ခုန်သွားရ၏။

“ဟက်လို”

“နောင်လင်း”

“ပြော... ကျော်သက်၊ မင်းအိမ်ကို လာမလား၊ ဘရိတ်
ဖတ်စ် သွားစားရအောင်”

“ဟေ့ကောင်... အသာထား၊ မင်းတို့အိမ် သတင်းစာ
ရောက်ပြီလား”

စောစောစီးစီး ကျော်သက်မေးပုံကြောင့် နောင်လင်း
ရင်ထဲ ဒိတ်ကနဲ မြည်သွားရသည်။

“မရှောက်သေးဘူးကွ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ ခုပ်လန့်လန့်နှင့် ပြန်မေးမိသည်။

“မျက်ချယ်တို့ သတင်းပါတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ”

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ဖျက်သိမ်းတာတဲ့ကွ၊ မင်း ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦး”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်... မင်း မနောက်နဲ့နော်”

“အဲဒါကြောင့် ဖတ်ကြည့်လို့ ပြောတာပေါ့ကွ၊ ဒါ နောင်စရာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ အရေးထဲ... မင်းက ငါ့ကို မယုံဘူး ကျွတ်... သူတို့ ကျွိုင်တာ မင်းပယောဂ မကင်းဘူး ထင်တယ်”

“မျက်ချယ်တော့ ရှုပ်ပြန်ပြီ၊ ငါ့နာမည် လာဆွဲထည့်လို့တော့ ဒီအမျိုးသမီး မလွယ်ဘူး”

“မင်းရဲ့နန်းလေး သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ စေ့စပ်တာပျက်လည်း ဘာဆိုင်လဲကွာ၊ နောင်ဆယ်သက်လည်း ငါ သူနဲ့ ပတ်သက်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မင်း ကြိုတင်ပြီး မနန်းကို သွားချောထားရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်နော်၊ မျက်ချယ်ကတော့ မင်းကို ပြန်နွယ်မှာ ကျိန်းသေပေါက်ပဲ၊ သဇင်ကလည်း အဲဒါကိုပဲ စိုးရိမ်နေတယ်”

ကျော်သက်က ပျာပျာသလဲ သတိပေးစကား ဆိုသည်။

သူနဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်ခွင့်ရဖို့များ တစ်ဖက်မှာ စေ့စပ်ထားတာ ဖျက်ပစ်လိုက်တာလား။

မျက်ချယ်သဘောကို နောင်လင်း နားမလည်နိုင်တော့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပြဿနာက သူ့ဆီ ဦးတည်ရွေ့လျားလာမှာက ကျိန်းသေ။

ကျော်သက် ဖုန်းချသွားလျှင် ခေါင်းကို ဖွကုတ်ကာ သူ့အတော် စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။

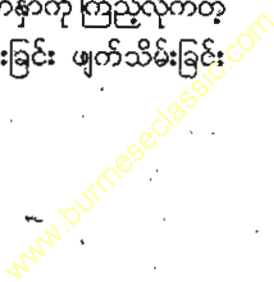
မျက်ချယ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးတာဟာ သူ့ဘဝမှာ အရိပ်အမည်းကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

နောင်လင်းကတော့ ကိုယ့်အချစ်ကို အစွန်းအထင်း အပွန်းအပဲ့ မခံနိုင်တော့ပါ။

မျက်ချယ် လာဖျက်ဆီးလည်း သူ့ အပျက်စီးမခံနိုင်။ နောင်လင်းက ပင့်သက်ခပ်နက်နက်ကြီး ရှိုက်မိသည်။ ချစ်သူနန်းလေးသာ သိရင် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ရှာတော့မည်။ ကိုယ်ကတော့ နန်းလေးကို မခွဲနိုင်ပါဘူး။

ဘယ်သူဟန့်တားနှောင့်ယှက်ပစေ နောက်မဆုတ်နိုင်။ နောင်လင်းမှာ တော်ဖီသောက်ရတာပင် စိတ်မပါနိုင်။

သတင်းစာလာလို့ ကြေညာစာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မျက်ချယ်တို့ရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ဖျက်သိမ်းခြင်း သတင်းကို အထင်ကရ တွေ့ရပါသည်။

သူတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။

ဟာကွာ... ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိဘူးလား”

ပါဘူး။

နောင်လင်းသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပဲ

ရေခိုး အဝတ်အစားလဲပြီး နန်းတို့အိမ်ဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖုန်းထဲကပင် ဘာမှ ကြိုမပြောမိ။

သူ့ကို နန်းဆန်သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

ကားဝင်လာပြီးတဲ့အခါ သူ့ကို မကြည့်ဘဲ တံခါးကို ပြေး

ညှင်းစွာ ပြန်ပိတ်နေသော သူ့မကို နောင်လင်း ဝေးကြည့်နေမိ

သည်။

“နန်း”

နောင်လင်းက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး သူ့မအနားသို့

လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကိုယ်ဟာ သူ့မအိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရနေသော တရား

ဝင် ချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။

နန်းလေးက သူ စိတ်ပြောင်းသွားမလား စိုးထိတ်နေ

တုန်းပဲ ရှိဟန်တူသည်။

မျက်နှာလေး သိပ်မကောင်းပေ။

“နန်း... ဒီနေ့ နောင်တို့ လျှောက်လည်ကြရင် မကောင်း

ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

နန်း အသံလေးက မပွင့်ထပွင့်။

“ရွှင်ရယ်ကားဒင်းသွားမယ်လေ၊ ပြီးရင် ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်”

“နောင်က သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဟာကွာ... မျက်နှာလေးက စူပုတ်နေတာပဲ”

နောင်လင်းက သူ့မလက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်

လိုက်သည်။ သူတို့အချစ်တွေ အေးစက်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်သည်။

အမြဲတမ်း ရွေးထွေး နိုးကပ်နေချင်သည်။

“သူ... နောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်သေးလား”

“မဆက်ပါဘူး၊ ဆက်ရင်လည်း နောင်မှာ သူနဲ့ ပြောစရာ

စကား မရှိပါဘူး”

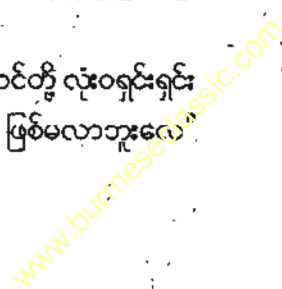
“နောင်ကြောင့် စေ့စပ်ထားတာ ဖျက်လိုက်တာလား”

“ဘာကြောင့်လဲ ကိုယ်မသိဘူး... ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့

အကြောင်း မပြောပါနဲ့လား နန်းရာ”

“နန်းစိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေတယ်၊ နောင်တို့ လုံးဝရှင်းရှင်း

ပြန်သွားပြီလို့ နန်း ထင်ခဲ့တာ၊ အခု ထင်သလို ဖြစ်မလာဘူးလေ”

နန်းမျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်လေးပင် ရစ်ဝိုင်းလာသည်။

“ဟာ... နန်းရယ်”

စိုလက်လာသော မျက်ဝန်းလေးကို သူ စိတ်ထိခိုက်စွာ ကြည့်မိသည်။

“နန်း... ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား၊ ကိုယ့်အချစ်တွေကို မယုံဘူးလား၊ ဘာအတွက်ကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့စိတ်ဆင်းရဲနေတာလဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဟုတ်မလားလို့ သူ နောင်ကို ပြန်ကပ်တော့မှာ သေချာတယ်”

“ကိုယ်သစ္စာဆိုရုံပါတယ် နန်းရယ်၊ ဘယ်နှစ်ခါ ကတိပေးရမလဲကွာ၊ ကိုယ် လုံးဝ မပတ်သက်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး”

နောင်လင်းက လက်ဖျားလေးကို လွှတ်ပြီး သူ့မပုခုံးမှတ်မှတ်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိ၏။

“ကိုယ့်တစ်သက်မှာ နန်းပဲ ကိုယ့်မိန်းမ ဖြစ်ရမယ်၊ နန်းက လက်မခံဘူးဆိုရင်တောင် မျက်ချယ်ဆီတော့ ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံဘူး၊ အဲဒါတစ်ခုကို ခေါင်းထဲ သေချာမှတ်ထား”

သူ ဒီလိုပြောလိုက်တော့လည်း ပူလောင်ပူစပ်ဖြစ်နေတဲ့ နန်းရင်မှာ အေးမြ ကျေနပ်သွားမိပြန်သည်။

“တကယ်နော်... နောင်၊ နန်းကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားရဘူးနော်”

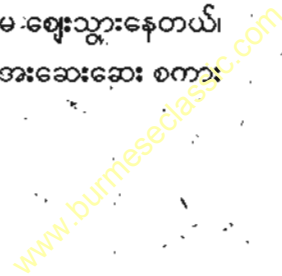
ချစ်သူထံ မရဲတရဲ တောင်းဆိုမိသည်။ အောက်ကျတယ် ဟု မတွေးနိုင်ပါ။

မာယာများသော မျက်ချယ်ကို သူမ မယှဉ်ခုံတာလည်း အမှန်ပါ။

အရေးကြီးတာ နောင်လင်းဖက်က စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြတ်သားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

“စိတ်ချ... နန်းတွေဝေမှာပဲ ကိုယ်က ကြောက်နေတာ၊ မထူးပါဘူးကွာ ကိုယ်တို့ မြန်မြန်လက်ထပ်ကြတာပဲ ကောင်းလိမ့် မယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ့်မေမေကို မိန်းမတောင်းခိုင်းလိုက်တော့မယ် ဘယ်လိုလဲ”

“အို... ဖြေးဖြေးပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒါက အချိန်ယူ စီစဉ်ချဦးမှာ၊ လာလေ... အိမ်ထဲဝင်ဦး၊ မေမေ-ဈေးသွားနေတယ်၊ အိမ်မှာ ဒေါ်လုံးပဲ ရှိတာ၊ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်နော်”

“စကားပဲ ပြောရမှာလား”

“နောင် . . . နော်”

“ဟ . . . ဘာလဲ၊ ကိုယ်က ကော်ဖီလည်း တိုက်ဦးမှမို့လို့ ပြောမလို့ပါ။ နန်းက ဘာတွေတွေ့မိလို့လဲ”

“သွား . . . အဲဒါဆို လာမကပ်နဲ့”

နန်းက သူ့ကို အတင်းတွန်းလွှတ်နေသည်။

နောင်လင်းက သူမရဲ့ ရှက်မျက်နှာနီနီလေးကို ချစ်မိစွာ ရယ်ဟဟ ကြည့်နေမိ၏။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်လျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုက်ဆက်တီလေးပေါ် ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်လိုက်မိသည်။

သူက နန်းကို သူ့ဖက် ဆွဲယူဖက်ထားလိုက်တာပါ။

“ဒေါ်လုံး ထွက်လာဦးမယ် . . . ဖယ်ကွာ”

“ထွက်မလာပါဘူး၊ အဲဒီ အဒေါ်ကြီးက အလိုက်တတ်ပါတယ်”

နောင်လင်းက သူမကို မလွှတ်။

ပါးချင်းအုပ်ကာ သူမမျက်နှာလေးကို ထိကပ်ထား

၏။

သူမပဲ ရင်ထဲ နွေးသွားရသည်။

“ကိုယ် နန်းနဲ့ မခွဲချင်ဘူးကွာ၊ အိမ်ကိုတောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး”

မျက်နှာလေးကို ပင့်မော့ယူကာ သူ ပြောလိုက်မိသည်။

ပင့်မော့လာသော သူမနှင့် အကြည့်ချင်း ခပ်နက်နက် ဆုံမိကြသည်။

“ချစ်တယ်ကွာ၊ အရမ်းချစ်တယ်၊ နန်းရော ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“ရော . . . ပြောပြီးသားလေကွာ”

“နောင်ကို ချစ်တယ်၊ နန်းဖက်က အများကြီး စွန့်စားပြီး ချစ်ရတာပါနော်၊ နန်း ဘယ်လောက်စွန့်စားရတယ်ဆိုတာ နောင်ကတော့ သိချင်မှ သိလိမ့်မယ်”

“သိပါတယ်၊ ဆက်ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ဘေးမှာ သတ္တိရှိရှိနေပေးပါ၊ နောင်တို့ အရာရာကို ရင်ဆိုင်သွားကြမယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“အင်းပါ”

“ဒါဖြင့် ကတိပေး”

“ပေးတယ်လေ”

“ဒီလိုမျိုး”

သူက သူ့ပါးပြင်လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။
 နန်းက ရှက်စနိုးလေး တစ်ချက်ရယ်မိသည်။
 သူက မချင့်မရဲ သူ့ဖက်ဆွဲယူ တင်းတင်းသိမ်းဖက်၏။
 နန်းက အရဲစွန့်ကာ သူ့ပါးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်သည်။
 သူ့မျက်နှာ ဝင်းကနဲလက်ကာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားလေ
 သည်။

မျက်ချယ်သည် နောင်လင်းကို ဆက်သွယ်ဖို့အမျိုးမျိုး
 ကြိုးစားအားထုတ်ရုံမျှမကဘဲ တစ်ညနေမှာ နန်းဆန်သူ၏မိခင်
 ဒေါ်သူဇာလွင်ထံသို့ပင် ဖုန်းဆက်တိုင်တော့ခဲ့လေသည်။

“အန်တီ . . . နန်းဆန်အကြောင်း အသိပေးချင်လို့ပါ”

“အေး . . . ပြောလေ သမီး၊ ငါ့သမီးတောင် အန်တီတို့
 အိမ် မရောက်တာ ကြာပြီနော်”

“လာချင်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမယ့် မျက်ချယ်နဲ့ နန်းနဲ့
 ပြဿနာတက်ထားလို့ပါ”

“ဟယ်တော့ . . . ဘာဖြစ်ကြပြန်တာလဲ”

“သူ့ အခုတွဲနေတဲ့ ကိုနောင်လင်းကို အန်တီသိလား”

“သိတယ် . . . သမီး၊ နန်းလေးက ခေါ်ပြန်တာဆိုက်အေးထားလို့ မောင်နှောင်လင်းနဲ့ ခင်မင်နေပါပြီ”

“အဲဒါ တယ်သူမှတ်လဲ၊ အဲဒါ မျက်ချယ်ကိုမှ မရရင် သေပါတော့မယ်လို့ အပီလိုက်ကပ်တဲ့သူလေ”

“ဪ . . .”

မျက်ချယ်လင်ရဲ့ ရဲတင်းပွင့်လင်းမှုအတွက် ဒေါ်သူဇာလွစ်ပင် မျက်ခုံးပင့်သွားရသည်။

ဒီကလေးမ အပြောရဲလွန်းလှပါလား။

“မျက်ချယ်က သူ့ကာရိုက်တာ မကြိုက်လို့ ရအောင်ခွာခဲ့တာ အန်တီရေ၊ အဲဒါကိုမှ နန်းက အဟုတ်ထင်နေတယ်၊ မျက်ချယ် သတိပေးတာလည်း ပြောမရတော့ဘူး၊ အဲဒီ . . . နောင်လင်းအမေက ဘယ်လိုဆိုတာ အန်တီ စုံစမ်းကြည့်ဦးတော်တော် နာမည်ပျက်ရှိတာနော်၊ သူ့သတင်းက မွေးနေတာပဲ ဒေါ်စိမ်းရဝေ ဘယ်လောက်ရှုပ်ထွေးပွေလီလည်းဆိုတာ အန်တီ သိရင် ရင်ဘတ်ဖိသွားမယ်”

“ဘယ်သူ . . . သမီး၊ စိမ်းရဝေ ဟုတ်လား”

ဤအမည်မျိုးဆင်တူ သိပ်မရှိနိုင်ပါဘူးဟု ဒေါ်သူဇာက တွေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီ သိလို့လား”

“မန္တလေးတုန်းက အန်တီသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်နဲ့ ဆင်လို့ပါကွယ်၊ အခုတော့ အဆက်အသွယ်မရှိတာ ကြာပါပြီ”

ဒေါ်သူဇာ အလိုက်သင့်လေးသာ ပြောပြကြောင်း ပြောပါသည်။

သမီးလေး နန်းက သူတို့သုံးဦးသားရဲ့ဖြစ်စဉ်တွေ အကုန်လုံး မိခင်ဖြစ်သူကို ရင်ဖွင့်ပြောပြထားတာမို့ ဒေါ်သူဇာလည်း သိသင့်သလောက် သိထားပါသည်။

တကယ်တမ်း . . . နန်းလေး မပေါင်းသင်းအပ်တာက မျက်ချယ်လို စည်းလွတ်ဝါးလွတ် အထိန်းအကွပ်မဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုး ပါပဲ။

အရှက်သိက္ခာကို သိပ်တန်ဖိုးမထားတာ။

ဒေါ်သူဇာ လေ့လာမိလို့ နန်းလေးကိုပင် သတိပေးစကား ဆိုဖူးလေသည်။

သူမ သိသလောက် မောင်နှောင်လင်းက နိုးသားရည်မွန်ပြီး လူကြီးမိဘသိတတ်သော ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ဖေဖေကို ခေါ်လာပြီး သမီးတောင်းဖို့ပင် ဒေါ်သူဇာ
ကို ခွင့်တောင်းထားပြီလေ။

မျက်ချယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက တမင်အနှောင့်အယှက်
ပေးနေတာ သိထားလို့သာပေါ့။

အခုတစ်ဖန် ဒေါ်စိမ်းရဝေ နာမည်မျက်ရွှိကြောင်း
အတင်းဆိုနေပြန်ပါပြီ။

ဒေါ်စိမ်းရဝေဆိုတာ ဒေါ်သူဇာ ငယ်စဉ်က သိကျွမ်း
ရင်းနှီးခဲ့သော စိမ်းရဝေ ဟုတ်မဟုတ်သာ သိချင်လှသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဒေါ်စိမ်းရဝေက မေမေ
ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

အိမ်ထောင်ကိုယ်စီကျပြီးမှ ပြန်မတွေ့ခဲ့ကြဘဲ ယခုမှပင်
ပြန်ဆုံကြတာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်စိမ်းရဝေသည် တစ်ဦးတည်းသော သားလေး
နောင်လင်းအတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာအပြည့်ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ
ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ဖို့ရာ ယောက်ျားများနှင့် ရင်ဘောင်တန်းပြီး စီးပွား
ရှာဖွေခဲ့တာပါ။

မျက်ချယ်စွပ်စွဲခဲ့သလို အကျင့်စာရိတ္တ ဖောက်ပြန်ပျက်
ပြားနေတာ မဟုတ်။

ဒေါ်သူဇာက စိမ်းရဲ့ ဇွဲလတ္တီနှင့် အရည်အချင်းကို သဘော ကျ ချီးမွမ်းနေမိသည်။ ဤသို့နှင့် နန်းလေးတို့ကိစ္စမှာ မျက်ချယ် ဝင်ဖျက်ကာမှ ပို၍ပင် အံ့ဆင်ပြေသွားပါသေးသည်။

နှစ်ဖက်မိဘတို့က သဘောတူကြည်ဖြူကြတာမို့ မင်္ဂလာ ကိစ္စပင် စောစီးစွာ စီစဉ်ဖြစ်သွားကြသည်။ နန်းကတော့ မင်္ဂလာ မဆောင်နှင့်မီအထိ ရင်တမမ စိုးရိမ်နေမိဦးမှာပါပဲ။

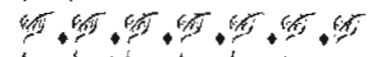
မျက်ချယ်မှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေ ရှိနေသလဲမှ မသိတာ။ နောင်အပေါ် သူ မပြတ်နိုင်လို့ပဲလား။ နန်းမှာ ဇဝေဇဝါ အတွေးနှင့် စိတ်မအေး။

နောင်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပေမယ့် မျက်ချယ်ကိုတော့ မယုံရဘူးလေ။

မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်သာ စီစဉ်ရပါသည်။

နန်းတို့နှစ်ယောက်သာ တော်ရုံတန်ရုံ မေတ္တာမျိုးဆို မျက်ချယ် ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်တာနှင့် ပျက်စီးမှာပင်။

အခုတော့ နန်းတို့နှစ်ယောက်က ဖူးစာစစ်မှန်သူတွေ ဖြစ်နေကြ၏။ နောက်တစ်ရက်ဆို မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကျင်းပတော့ မည်။ ထိုည၌ နန်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ပေ။

မိုးလင်းလို့ မျက်စိဖွင့်လိုက်တာနှင့် ရင်ထဲ နွေးနွေးလေး အခုန်မြန်လာရသည်။

နန်း ဒီနေ့ လက်ထပ်ရတော့မည်။

မနက်ပိုင်း မင်္ဂလာမော်ကွန်းတင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး နေ့လည်ပိုင်းမှာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ။

သိပ်လှတဲ့ သတို့သမီးဝတ်စုံ သခွားရောင်မလေးတို့ ဆင် မြန်းရတော့မည်။

နောင်က သူမ စိတ်ပူမှာစိုး၍ မနက်အတောကြီးထဝင် သူမဆီ ရောက်လာပါသည်။

မင်္ဂလာမောင်နှံ တူယှဉ်တွဲလို့ ရှိနေကြပြီ။ ဘာလိုသေး
သနည်း။

နောင်ရယ်... နန်းတို့အတူ လက်တွဲခွင့်ရတော့မယ်
နော်။

ဒါဟာ တကယ့်ကို ဘုရားပေးတဲ့ဆုပါ။
နောင်လင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုတာ သူမအတွက်
ဆန်းသစ်ကြီးကျယ်သော ရင်ခုန်အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ။

နောင်ကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောသည်။

နန်းလေးနဲ့ ဆုံခွင့်ရတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ
တဲ့။

မနက်ပိုင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးချိန်မှသာ နှစ်ယောက်
သား စိတ်အေးအေး သက်ပြင်းချနိုင်ပါသည်။

နန်း မိဘနှစ်ပါးနှင့် ကိုနှောင့်မေမေတို့လည်း ပီတိပြုံး
တွေ ဝေနေကြသည်။

လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲပြီးလျှင် နေ့လည်ပိုင်း မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ
အတွက် စီစဉ်ကြ ပြင်ဆင်ကြပြန်သည်။

ကျော်သက်က သူတို့သား အရံ...
သဇင်က သူတို့သမီး အရံ...

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ပျော်ရွှင်စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ
သည်။

မင်္ဂလာအချိန်နီးကပ်လာလျှင် နှစ်ဖက်သော မိဘအခြံ
အရံတို့နှင့်အတူ မင်္ဂလာမောင်နှံက လျှောက်လမ်းကတ္တီပါခင်း
လေးပေါ်မှာ အခါတော်ပေးတီးလုံးနှင့် ဖြူးညှင်းစွာ တစ်လှမ်းချင်း
ထွက်လာပါသည်။

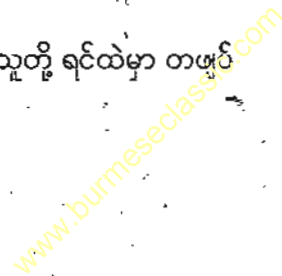
စိန်ရွှေရောင်တို့ လင်းလက်ဝင်းဖြာနေသော ဧည့်ပရိ
သတ်အပေါင်းမှာ ငြိမ်သက်ငေးမောလျက်။

တကယ်ပဲ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြလို့ လိုက်ဖက်တင့်တယ်နေတဲ့
စုံတွဲမောင်နှံပါ။ နတ်ဖက်တဲ့ ဖူးစာတွေဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။

- ... အောင်ဇေယျတု ငွေခရုငယ်သင်္ခါ... ..
- .. အခါတော်ပေးတာက နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ... ..
- ... နတ်ဒေဝါအပေါင်းငယ်တို့... ..
- ... ဆုတောင်းပေးကြသည်ချိန်ခါ... ..

ဗောဓာနေဝင်းရဲ့အခါတော်ပေးသီချင်းသံမှာ ချိုမြစွာ
ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်နိုင်၏။

မောင်နောင်လင်းနှင့် မနန်းဆန်သူတို့ ရင်ထဲမှာ တဖျပ်
ဖျပ်ခါအောင် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်နေမိ၏။

ဖုံကတ္တီပါမှာ စုံညီစွာ ရောက်ရှိပြီးချိန်မှာတော့ မင်္ဂလာ
ဩဘာ ဖတ်ကြားသံလေးက ခန်းမတစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းထားပါ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မင်္ဂလာခန်းမအတွင်းသို့ ပိုးအပြောင်စ
အစိမ်းရောင်ကို ဂါဝန်ကိုယ်တိ ဝတ်ဆင်ကာ ရင်ဘတ်မှာ ဆေး
ရေးပန်းချီ ရေးချယ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက နောက်ကျ
မှ ဝင်ရောက်လာပါသည်။

သူမ ရင်ဘတ်က ဆေးရေးပန်းချီ စတစ်ကာမှာ...
အသည်းပေါ် မြားတစ်စင်း စိုက်ဝင်နေတဲ့ဟန်...

ထိုမိန်းကလေးသည် မင်္ဂလာ စင်မြင့်ရှိရာသို့ စူးနစ်လေး
မောစွာ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

သူမ ရင်ထဲက နာကျင်ခံစားမှုကို ဘယ်သူမှ နားလည်
နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

သူမ ဘဝမှာ ဒီတစ်ကြိမ်သာ အကြီးအကျယ် ရှုံးဖူးခဲ့တာ
ပါ။

ထိုအရှုံးက သူမနှလုံးသားကို ပြင်းထန်စွာ ထိုးနှက်နေ
သည်။

လင်း... လင်းရယ်...

မျက်ချယ်ဘဝမှာ လင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးပါ
တယ်။ ဒါကို သိတဲ့အချိန်မှာ ပြင်းပြင်းပြပြ ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမယ့် တို့ နောက်ကျခဲ့တယ်။
လင်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက တို့နဲ့ ဝေးသထက်ဝေးရာဆီ

လျှောက်လှမ်းနေခဲ့ပြီလေ။
လင်း တို့ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ အခုတော့ တို့သိပါပြီ။

အချစ်ကို ငွတ်အတင်း ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ မရဘူးဆိုတာ
လည်း တို့ ကောင်းကောင်းနားလည်ခဲ့ပါပြီ။

ဒါကြောင့် လင်းရဲ့ ဖျော်ရွှင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို တို့
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လာကြည့်တာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့အာရုံထဲမှာ လင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲမြင်ကွင်း
ကို တစ်သက်လုံး သိမ်းဆည်းသွားချင်လို့ပါ။

ဒါကြောင့်ပဲ တို့ အားတင်းပြီး ရောက်လာခဲ့တာပါ။
သူတို့သမီးကလေး နန်းဆန်သူသည် သူမကို လှမ်းတွေ့

သွားလျှင် မျက်ဝန်းထဲမှာ စိုးရိမ်မကင်းသော အရိပ်အခြည်လေး
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

နောင်လင်းလည်း အစိမ်းရောင်နှင့် ထင်လင်းလှပကြော
ရှင်းနေသော သူမကို မြင်တွေ့သွားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မျက်ချယ်. . . ဒီမိန်းမ ဘာကြောင့် ရောက်လာရလဲ။ ဘာများ နှောက်ယှက်မလို့လဲ။

တကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်း အတ္တကြီးလွန်းသော ထိုမိန်းမကို နောင်လင်း ဒီအချိန်မှာ မတွေ့မြင်လို့ပါ။ ခါးသီးမှုတွေ ရင်ကကျန်နေဆဲပါ။

မျက်ချယ်က ပြုံးပြုံးလေးသာ ငေးကြည့်နေပါသည်။ တစ်ခြား ဘယ်နေရာကိုမှ မျက်ဝန်း လွှဲမသွားပေ။

သို့သော် သူမက ငေးရုံသာ ငေးမောနေပြီး ဘာမှမထုရှားပါ။

နောင်လင်းမေမေနှင့် နန်းဆန်သူမိဘတွေမှာလည်း မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်နေကြပါသည်။

မင်္ဂလာပွဲလေး အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးသွားတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ ပင့်သက်ချနိုင်ကြမှာပါ။

အစိမ်းရောင်မိန်းကလေးသည် စင်မြင့်ရှိရာ ပြေးညှင်းလျှောက်လှမ်းလာသည်။

သူမကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

မင်္ဂလာစင်မြင့်နားရောက်လာလျှင် သူမက ခြေစုံမသွားသည်။

ပြီးလျှင် လက်ထဲက ကင်မရာနှင့် မင်္ဂလာမောင်နှံတို့ကို စိမ်ပြေနပြေ ဝီဒီယို ရိုက်ယူလိုက်သည်။

ထင်မှတ်သော သူမအပြုအမူကြောင့် နန်းရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေး ခံစားလိုက်ရပါသည်။

သူမသည် စိတ်ကျေနပ်စွာ ဝီဒီယို ရိုက်ယူပြီးလျှင် နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မင်္ဂလာခန်းမထဲက တစ်ဦးတည်း ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

“နောင်”

နန်းဆန်သူက သူ့နံဘေးက သူတို့သားကို တိုးညှင်းစွာ ခေါ်သည်။

“သူ ပြန်သွားပြီ ထင်တယ်နော်”

“အင်း. . . တော်ပါသေးရဲ့ကွာ”

နန်းက ပင့်သက်ကလေး တစ်ရွက်နှင့်. . .

“ခုလိုကျတော့လည်း နန်းရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ. . . သိလား၊ သူ့ကို သနားမိသလိုပဲ”

နောင်လင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာရော ကရုဏာသက်နေမလား။

နန်း တွေးကြည့်မိသည်။

၂၂၈ ◉ ဆုပေးနွယ်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောင်ကို တစ်သက်စာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်
တာကိုပဲ နန်းရင်ထဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့လှပါပြီ။
အခုမှ နန်းရဲ့ဘဝက ပြီးပြည့်စုံလျက် လုံခြုံသွားပါသည်။

ဆုပေးနွယ်

